

ደስተኛ ሁን

የፊልጵስፎስ መልእክት

ጽሑፍ፡ - በዋረን ደብልዩ ዌርዝቢ

ትርጉም፡ - መስፍን ታዩ

እርግጥ፡ - ዓቢይ ደምሴ

Copyright ©1996 by SIM Addis Ababa, Ethiopia: Originally published in English under the title of BE JOYFUL, Copyright © 1974 by SP Publications, Inc. Victor Books A division of SP Publications, Inc. Wheaton, Illinois, U.S.A. All rights reserved.

መቅደም	ገጽ
1. ደስታን የሚሰርቁ	1
2. ደስታችንን እንዴት እንጨምራለን	13
(ፊልጵስዩስ 1: 1-11)	
3. አቅኚዎች ይፈለጋሉ (ፊልጵስዩስ 1: 12-26) . . .	22
4. የውጊያ ስፍራዎች (ፊልጵስዩስ 1: 27-30) . . .	32
5. ትልቁ ምሳሌ (ፊልጵስዩስ 2: 1-11)	40
6. የክርስቲና ሕይወት በዝርዝር ሲታይ	51
(ፊልጵስዩስ 2: 12-18)	
7. ወደር የማይገኝለት ጥንድ	60
(ፊልጵስዩስ 2: 19-30)	
8. እንዴት እንደምንቆጥር መማር	68
(ፊልጵስዩስ 3: 1-11)	
9. ውድድሩን እናሸንፍ (ፊልጵስዩስ 3: 12-16) . . .	80
10. በወደፊት ጊዜ መኖር	90
(ፊልጵስዩስ 3: 17-21)	
11. መጨነቅ የለብህም! (ፊልጵስዩስ 4: 1-9)	98
12. የመደሰት ምሥጢር (ፊልጵስዩስ 4: 10-23) . . .	106
13. የፊልጵስዩስን መልእክት በሥራ ላይ ማዋል! . . .	114

መቅድም

ወደ ፊልጵስፎስ የተጻፈው መልእክት የሚያስደስት ነው።

በፊልጵስፎስ መልእክት ውስጥ ያለውን እውነት በደንብ ከተረዳችሁ፥ የምትኖሩት ክርስቲያናዊ ሕይወት በደስታ ይሞላል።

እስረኛ በነበረ ሰው የተጻፈው ይህ ትንሽ መልእክት በእኔ ውስጥ እያደገ የሄደው በዓመታት ጊዜ ውስጥ ነው። በአገሪ ውስጥ ዳር እስከ ዳር በሚገኙ ቤተ ክርስቲያናትና ስብሰባዎች ላይ ሰብኪበታለሁ፤ እንዲሁም አስተምራበታለሁ፤ በየጊዜው ወደ መልእክቱ በተመለስኩና ባነበብኩት ቁጥር፤ በይበልጥ እውነተኛ እና አስደናቂ ሆኖ አገኘዋለሁ። ስለዚህ ለእናንተም እንደ እኔ ሁሉ እውነተኛ እና አስደናቂ እንዲሆንላችሁ ጸሎቴ ነው።

እኔ እስከማውቀው ድረስ፤ የፊልጵስፎስን መልእክት በማስመልከት የተከተልኩት አቀራረብ የግሌ የሆነ ነው። እንደዚሁ ሁሉ ማንኛውም በዚህ መጽሐፍ ላይ የሚጽፍ ሰው፤ በአንድ ወይም በሌላ መንገድ «ደስታ» በሚለው ፍሬ ሀሳብ ላይ ማተኮሩ የማይቀር ነው። ይህን ጽሑፍ ለመጀመሪያ ጊዜ ያቀረብኩት በ1961 ሐምሌ ወር፤ በዋይናና ሌክ ሲሆን፤ የመጽሐፉ ቢጋር ግን ታትሞ የወጣው በ1965 ነበር። በዚህም በጣም ብዙ ሰዎች በረከት ያገኙበት መሆናቸውን ስለገለጹልኝ ሙሉውን መጽሐፍ ለማሳተም ተነሳሳሁኝ።

የተደራረበ የሥራ ጊዜ እና ብዙ ተፈላጊ ጉዳዮች ቢኖሩም ይህን መጽሐፍ በመጻፌ እውነተኛ ደስታ አድርብኛል። የእኔ ጸሎት በፊልጵስፎስ መልእክት ውስጥ ያለውን መንፈሳዊ መመሪያ እንድትይዙ እና ይህን የክርስቶስን ደስታ በዘወትር ኑርኦችሁ እንድትለማመዱ ነው።

ዋረን ደብልዩ ዌርዝቢ

ደስታን የሚሰርቁ

በአስቂኝ ጽሑፎችና ንግግሮች በዓለም ዙሪያ የታወቀው የማርክ ትዌን ሥራዎች ሰዎችን በማዘናናት ለአጭር ጊዜም ቢሆን ችግራቸውን ለማስረገፍት የሚችሉ ነበሩ። ነገር ግን የራሱ የማርክ ትዌን ልብ በጎዘን የተሰበረ ነበር። በተለይም በጣም የሚወዳት ልጁ በድንገት በሚጥል በሽታ በሞተችበት ወቅት፤ እርሱም በጠና ከመታመሙ የተነሣ በቀብሯ ላይ እንኳን ለመገኘት ባለመቻሉ፤ «ከሞተ ሰው በስተቀር በማንም ቀን ሌላው ቅም፤ በሞተ ሰው ግን ሁልጊዜ እቀናለሁ» ሲል ለጓደኛው እስከመናገር ድርሶ ነበር።

ኢየሱስ ክርስቶስ «ጎዘንና ሕመምንም የሚያውቅ ሰው» ነበር። ነገር ግን ዓለም ልትሰጠው ከምትችለው ነገር ሁሉ በላይ የሆነ ታላቅ ደስታ ነበረው። አስታቂውን የቀራንዮ ሞት እየጠበቀው ባለበት ጊዜ፤ ኢየሱስ ለተከታዮቹ እንዲህ አላቸው «ደስታዬም በእናንተ እንዲሆን ደስታችሁም እንዲፈጸም ይህን ነግሬአችኋለሁ» (ዮሐ. 15: 11)።

በክርስቶስ የታመኑ ሊለማመዱት የሚገባ ልዩ ጥቅም አላቸው፤ ይኸውም «በደስታ መሞላት» ነው [መዝ. (16): 11]። ነገር ግን የዚህ ዕድል ተጠቃሚ የሆኑት ጥቂት ክርስቲያኖች ናቸው። በደስታ ብርሃን ውስጥ መጓዝ ሲችሉ ኑሮአቸውን በብስጭት ደመና የጋረጹ ብዙዎች ናቸው። ደስታቸውን የቀማቸው ምንድን ነው?

የዚህ ጥያቄ መልስ የሚገኘው ከዘመናት በፊት ከተጻፈው መልእክት ውስጥ ነው። ይህ መልእክት የተጻፈው በ62 ዓ.ም. አካባቢ ላይ በሮም እስር ቤት ውስጥ በነበረው በሐዋርያው ጳውሎስ ነው። የላከውም በፊልጵስዩስ ቤተ ክርስቲያን ላሉ ክርስቲያኖች ነው። ጳውሎስ በፊልጵስዩስ ያለውን ቤተ ክርስቲያን ያቋቋመው በሁለተኛ ወንጌላዊ ጉዞው በሄደበት ወቅት ነው (ሐዋ. 16)። በፊልጵስዩስ ቤተ ክርስቲያን አባል የነበረውን አፍሮዲጡን ሐዋርያው ጳውሎስን በችግር ጊዜ ሁሉ እንዲረዳውና የተለየ ስጦታ እንዲሰጠው ልከውት ነበር (ፊልጵ. 2: 25-30፤ 4: 10-20)። ጳውሎስ ደብዳቤውን የጻፈው የፊልጵስዩስ ቤተ ክርስቲያን ምእመናንን ለማመስገን ቢሆንም የመልእክቱ ይዘት ግን ከዚያም የበለጠ ትልቅ ቁም ነገር የያዘ ነው። ይኸውም ጳውሎስ ስለ

ክርስቲያን ደስታ የሚያውቀውን ምሥጢር የሚያካፍለን በዚህ ደብዳቤው አማካይነት መሆኑ ነው። በእነዚህ አራት ምዕራፎች ውስጥ ደስታ ወይም ሐሴት የሚለው ቃል ቢያንስ አስራ ዘጠኝ ጊዜ ተጠቅሷል።

ይህን ደብዳቤ ልዩ የሚያደርገው ጳውሎስ ባለበት ሁኔታ ውስጥ ደስተኛ ሊያደርገው የሚችል ምንም የሚታይ ነገር አለመኖሩ ነው። እርሱ የሮም እስረኛ ሆኖ ጉዳዩ በፍጥነት ለፍርድ እየቀረበ ነበረ። ወይ በነፃ ሊለቀቅ ወይም ደግሞ አንገቱ ሊሰየፍ ይችላል። ሐዋ. 28:30-31 እንደሚለው በተከራየው ቤት ውስጥ በሮማ ወታደሮች ጥበቃ ስር በሰንሰለት ታስሮ እንደነበርና ለሕዝብ ወንጌል ለመስበክ ፈቃድ እንዳልነበረው ያመለክታል። ጳውሎስ እንደወንጌል ሰባኪ ሆኖ ወደ ሮም መሄድ ፈልጎ ነበር (ሮሜ 1:13-16)፤ ሆኖም በምትኩ እንደ እስረኛ ሆኖ መጣ። የሚያሳዝነው ደግሞ በሮም ያሉት ክርስቲያኖች መከፋፈል ነው። ገሚሶቹ የጳውሎስ ወገን ሲሆኑ የተቀሩት ግን ይቃወሙት ነበረ (ፊልጵ. 1:15-17)፤ እንዲያውም አንዳንድ ክርስቲያኖች በሐዋርያው ላይ ችግሩን ሊያጠብቁበት ይፈልጉ ነበር።

ሆኖም በዚህ ሁሉ ችግርና መጎሳቆል ውስጥ እንኳን ቢሆን ጳውሎስ በደስታ ተሞልቶ ነበረ። ታዲያ የዚህ ደስታ ምሥጢር ምንድን ነው? ምሥጢሩ ያለው በአንድ በሌላ ቃል ውስጥ ሲሆን፡ ይህም በተደጋጋሚ በፊልጵስዩስ መልእክት ውስጥ ተጠቅሶ የምናገኘው አሳብ የሚለው ቃል ነው። ጳውሎስ «አሳብን» 10 ጊዜ ጠቅሶታል (ተጠቅሞበታል)። ደግሞም «ማሰብ» የሚለውን ቃል አምስት ጊዜ ተጠቅሞበታል። እንደዚሁም «አስታውስ» የሚለውን ሌላውን የተጠቀመበትን ቃል አሳብ ከሚለው ቃል ጋር ደምረን በጠቅላላው ከአእምሮ ጋር የተያያዙ አሥራ ስድስት ገለጻዎች እናገኛለን። በሌላ አነጋገር የክርስቲያኖች ደስታ ምሥጢሩ የሚገኘው ከአማኞቹ አስተሳሰብ-ዝንባሌ ላይ ነው። ስለዚህ ለማንኛውም ነገር ውጤት ወሳኝ አስተሳሰባችን ይሆናል ማለት ነው። እንደምናስበው እንዲሁ ነን (ምሳ. 23:7)። ከዚህ በመነሣት የፊልጵስዩስ መልእክት በመጽሐፍ ቅዱስ ላይ የተመሠረተ የክርስቲያኖች የሥነ-ልቦና መጽሐፍ ነው ለማለት እንችላለን። ይህ መልእክት ጠባብ በሆነ መንገድ «ራስን ለመርዳት» የሚያስችል ወይም አንባቢው «ሁሉ ነገር መልካም እና ትክክል ይሆናል» ብሎ ራሱን እንዲያሳምን የሚገፋፋ መጽሐፍ አይደለም። ይህ መጽሐፍ አማኝ ክርስቲያኖዊ ደስታን በዚህ ችግር

በተሞላበት ዓለም ውስጥ ለመለማመድ እስከፈለገ ሊኖረው ስለሚገባው አስተሳሰብ (አእምሮ) የሚያስረዳ ነው።

የዚህን መጽሐፍ ጠቅላላ አሳብ ለማግኘት በጣም ጥሩው መንገድ በመጀመሪያ ደስታችንን የሚነጥቁትን «ሌቦች» ማወቅ፤ ከዚያም እነዚህን «ሌቦች» ለመያዝና ድል ለማድረግ ምን ዓይነት አመለካከት ሊኖረን እንደሚገባ ማወቅ ነው።

ደስታችሁን የሚቀመጡ ሌቦች

1. ሁኔታዎች፡ -

ብዙዎቻችን እንደምናምንበት ከሆነ ነገሮች እኛ «በምንፈልገው መንገድ እስከሄዱልን» ደስታ በጣም ይሰማናል፤ ደግሞም ከሰዎች ጋር ተግባብቶ መኖር ይቀለናል። ትንሿ አልማዝ ለምትገበኛት ጓደኛዋ «አባቴ መሥሪያ ቤት ሄዶ ቀኑን ሙሉ ችግር ሳይገጥመው ደስተኛ ሆኖ በመዋሉ፤ ከግቢያችን ሲደርስ የመኪናውን ፍሬን ካለማስጮሁም፤ ወደ ቤትም ሲገባ በሩን የዘጋው በእርጋታ ነው፤ ደግሞም እናቴን እንኳን ሳይቀር ሳማት» እያለች አጫወተቻት።

ነገር ግን በሕይወታችሁ ከሚያጋጥሟችሁ ሁኔታዎች ውስጥ በቁጥጥራችን ስር ናቸው ብላችሁ የምታስቧቸው የቱን ያህል ጥቂት እንደሆኑ አስተውላችኋልን? እኛ የአየር ሁኔታን፣ በአውራ ጎዳናዎች ላይ የሚካሄደውን የትራፊክ እንቅስቃሴ፣ ወይም ደግሞ ሰዎች የሚናገሩትንና የሚያደርጉትን ነገር ሁሉ ለመቆጣጠር አንችልም። አንድ ሰው ደስታው ጥሩ በሆኑ አጋጣሚዎች ላይ ብቻ እንደተመሠረተ አድርጎ ከተማመነ ይህ ሰው ብዙ ጊዜ ብስጩ ይሆናል! ባለቅኔው ባይረን «ሰዎች ለሁኔታዎች ተገዢ ናቸው» ብሎ ጽፏል። ሆኖም ግን ሐዋርያው ጳውሎስን ስንመለከት በጣም በከፋ ሁኔታ ውስጥ ሆኖ ሳለ እንኳን፣ በደስታ የተሞላ መልእክት እየጻፈ ነበረ!

2. ሰዎች

ሴቷ ልጇ የትምህርት ቤቱ አውቶቡስ ከቤታችን ፊት ለፊት ሲቆም ከበሩ ዘልላ ወረደች። እየተጣደፈችም የቤቱን በር በኃይል ወርውራው ከገባች በኋላ በተመሳሳይ ሁኔታ ወደ መኝታ ክፍሏ አመራች። በዚህ ሁሉ ጊዜ ግን ትንፋሽ እያጠራት «ሰዎች፣ ሰዎች፣ ሰዎች፣ ሰዎች ...» እያለች ትደጋግም ነበር።

እኔም ወደ ክፍሏ ሄጀ በሩን በቀስታ አንኳኳሁና «መግባት እችላለሁ?» ብዬ ጠየቁት። እርሷም «አይቻልም!» ብላ መለሰች።

እንደገና ሞከርኩ፥ ነገር ግን ቁጣ በተሞላበት አነጋገር አሁንም «በፍጹም አይቻልም!» አለችኝ።

እኔም «ለምንድን ነው መግባት የማልችለው?» ብዬ ጠየቅሁ።

እርሷም መልሳ «ምክንያቱም አንተም እንደ ሌሎቹ ሰው በመሆንህ ነው!» አለችኝ።

ሁላችንም ደስታችንን ከሰዎች የተነሳ እናጣለን፤ በሚሆኑት፥ በሚናገሩት፥ እንዲሁም በሚሠሩት። (ደግሞም እኛም እራሳችን ብንሆን ለሌላ ሰው የሐዘን ምክንያት መሆናችን አይጠረጠርም፤ ምክንያት፥ ሰበብ የመሆኑ ጉዳይ በሁለቱም በኩል ይሠራል።) ያም ሆኖ ግን ከሰዎች ጋር መኖርና መሥራት አለብን፤ ለክርስቶስ ክብር እየኖርን ራሳችንን ከሰዎች ማግለል አንችልም። እኛ የዓለም ብርሃን እንዲሁም የምድር ጨው ነን፤ ነገር ግን አንዳንድ ጊዜ ከሌሎች ሰዎች የተነሳ ብርሃናችን ይደበዝዛል፥ ጨዋችንም መራራ ይሆናል። ሰዎች ሳይጨመሩበት ደስታን ልናገኝ የምንችልበት መንገድ አለን?

3. ንብረት

አንድ ባለጸጋ ሰው አዲስ ወዳሠራው መኖሪያ ቤት ለመግባት በዝግጅት ላይ ነበረ። ይህም ሰው ኑሮውን በቀላል ዘዴ እየመራ የሚኖር የክዌከር ቤተ ክርስቲያን አባል የሆነ ጎረቤት ነበረው። ለካስ ጎረቤትየው ሀብታሙ ሰው ወደቤቱ የሚያስገባውን የጠረጴዛና ወንበር ዓይነት እንዲሁም ሥፍር ቁጥር የሌላቸው የተለያዩ የቤት ዕቃዎች ይቆጥር ኖሯል። በመጨረሻም ጎረቤቱ ወደ ቤቱ ጌታ ተጠግቶ፥ «ውድ ጎረቤቴ ሆይ፥ ምናልባት በተጨማሪ የሚያስፈልግህ ነገር ቢኖር እኔን ናና ጠይቀኝ፤ ካለ እርሱም እንዴት ለመኖር እንደምትችል አሳይሃለሁ!» አለው ይባላል።

አብርሃም ሊንከን ከሁለት ወንዶች ልጆቹ ጋር በመንገድ ላይ ሲሄድ ልጆቹ እየተጨቃጨቁና እያለቀቡ መሆናቸውን ያየ አንድ ወዳጁ «ልጆቹ ምን ነክቷቸው ነው?» ብሎ ጠየቀው። ሊንከንም ሲመልስ «ያው በዓለም ላይ ያለው ችግር ነው የደረሰባቸው፥ ይኸውም እኔ ያለኝ ሶስት ለውዝ ነው። እነርሱ ግን እያንዳንዳቸው ሁለት ሁለት ይፈልጋሉ!» አለው።

ንብረት! እንዴት ያለ አደገኛ ሌባ ሊሆን የሚችል ነው! ኢየሱስም ደግሞ እንዲህ ብሏል፡ «የሰው ሕይወት በገንዘቡ ብዛት አይደለምና» (ሉቃ. 12: 15)። ኢየሱስ በተራራ ስብከቱ ላይ በምድር የምታከማቹት ሀብት የሚያስተማምን አይደለም፤ በረከትም የለውም። በመሆኑም ሙሉ በሙሉ አያረካችሁም እያለ ያስጠነቅቃቸው ነበር። ነገር ግን ሰዎች ደስታ የምናገኘው ባለን ንብረት ብዛት ነው ብለው ያስባሉ። እንደ እውነቱ ከሆነ ያሉን ነገሮች ዘላቂነት ያለውን ደስታችንን ሊሰርቁን ይችላሉ።

4. ጭንቀት

ከሁሉም የበለጠው ሌባ ይህ ነው! በጭንቀት ምክንያት ሰንቶች ሰዎች ሰላምንና እርካታን ተሰርቀዋል! እንዲያውም ጭንቀት በአካላችን ላይ የሚያደርሰው ጉዳት አለ፤ መድኃኒት የሕመም ስሜቶችን ለማስታገስ ቢችልም፤ ነገር ግን የጭንቀቱን መነሻ ማስወገድ አይችልም። ጭንቀት በልባችን ውስጥ የሚኖር ሌባ ነው። ወደ መድኃኒት ቤት ሄደን «የእንቅልፍ መድኃኒት» መግዛት እንችላለን፤ ግን «እረፍት» መግዛት አንችልም።

ጳውሎስ መጨነቅ ቢፈልግ ኖሮ፤ ሊያስጨንቁት የሚችሉ ብዙ ሁኔታዎች አጋጥመውት ነበር። ሞትን ያህል ቅጣት ያንጥብብበት የነበረ የፖለቲካ እስረኛ ነበር። በሮም የሚገኙት ወዳጆቹም በእርሱ ጉዳይ ላይ ተከፋፍለዋል። እንዲሁም በእስር ቤት ሆኖ እርሱን የሚረዳ ወይም መብቱን ሊያስከብር የቆመ ምንም አይነት ሕጋዊ ድርጅት ወይም ሰው የለም፤ ነገር ግን እነዚህ ሁሉ ችግሮች ቢኖሩም ጳውሎስ አልተጨነቀም! በዚያ ምትክ ግን ለእኛ እንዴት አድርገን ጭንቀትን ማቆም እንደምንችል የሚነግረንን መልእክት ጻፈልን።

እነዚህ እንግዲህ ደስታችንን የሚያሳጡን አራት ነጣቂዎች ናቸው፤ እነርሱም ሁኔታዎች፤ ሰዎች፤ ንብረቶችና ጭንቀት ናቸው። ታዲያ እነዚህን ነጣቂዎች እንዴት ልንቋቋማቸውና በክርስቶስ መብታችን የሆነውን ደስታችንን እንዳያሳጡን ለማድረግ እንችላለን? ለዚህ ብቸኛው መልስ ትክክለኛ የሆነውን አሳብ ማሳደግ ነው። አመለካከት ውጤትን የሚወስን ከሆነ፤ የምናራምደው አሳብም የደስታችንን መጠን ወይም የጭንቀታችንን ዓይነት ይወስናል። በፊልጵስቶስ መልእክት ውስጥ ባሉት አራት ምዕራፎች፤ ጳውሎስ የማይሰማውን ሁኔታዎች ሰዎች እና

ንብረቶች ቢያጋጥሙንም፤ አራት ደስታ የሚሰጡንን አስተሳሰቦችና ከመጨነቅ የሚጠብቁንን መፍትሔዎች አቅርቦልናል።

አራቱ ደስታችንን ሊጠብቁ የሚችሉ አመለካከቶች

1. አንድ አሳብ - ፊልጵስፎስ 1

«ሁለት አሳብ ላለው በመንገዱ ሁሉ ለሚወላውል ... አንዳች እንዲያገኝ አይምስለው» (ያዕ. 1:8)። ወይም በጥንት ላቲን ቋንቋ፤ «የመርከቡ ነጂ የሚያርፍበትን ወደብ ካላወቀ የትኛውም ነፋስ አይረዳውም» የሚል ምሳሌ አለ። ለብዙ ክርስቲያኖች በሁኔታዎች አለመሳካት የብስጭት ምክንያት የሚሆነው በ«አንድ አሳብ» ስለማይረጉ ነው። ጳውሎስ ለክርስቶስ፤ በአንድ ልብ የመሰጠትን አመለካከት ሲገልጽ፤ «ለእኔ ሕይወት ክርስቶስ ሞትም ጥቅም ነውና» (1:21) ብሏል።

በምዕራፍ አንድ ጳውሎስ የገጠሙትን አስቸጋሪ ሁኔታዎች በታማኝነት እንደተጋፈጠ አስረድቷል። ግን የገጠሙት ሁኔታዎች ያለውን ደስታ ሊያሳጡት አልቻሉም። ምክንያቱም እርሱ የሚኖረው በሁኔታዎች ውጤት ለመደሰት ሳይሆን ኢየሱስ ክርስቶስን ለማገልገል በመሆኑ ነው። እርሱ ዓላማ ያለው ሰው ነው። «አንድ ነገር አደርጋለሁ» (3:13)። የሚገጥሙትን ነገሮች ሁሉ ከክርስቶስ ጋር በማያያዝ እንጂ ነገሮችን ብቻቸውን አይመለከትም። ጳውሎስ የሮም እስረኛ አይደለም፤ ነገር ግን እራሱም «የክርስቶስ እስረኛ የሆንሁ» (ኤፌ. 3:1) በማለት ገልጾታል። እስራቱንም «እስራቴ ለክርስቶስ» (ፊልጵ. 1:13) ነው ይላል። የተራ ሰው ከስ አልተጋፈጠም፤ እርሱ ግን «ወንጌልን መመከቻ ለማድረግ እንደተሾምሁ» (1:17) አውቃለሁ ይላል። በችግሮቹ ውስጥ ሆኖ ክርስቶስን አያይም፤ ነገር ግን በክርስቶስ ውስጥ ሆኖ ችግሮቹን ይመለከታል። ይህ ደግሞ ሁሉን ለውጧል።

ክርስቲያን በአንድ አሳብ ሲሆን፤ ስለወንጌል አንድነት (1:1-11)፤ ስለ ወንጌል መስፋፋት (1:12-26)፤ እና ስለ ወንጌል እምነት (1:27-30) ያስባል፤ ጳውሎስ በአስቸጋሪ ሁኔታዎች ውስጥ ሁሉ ሆኖ ይደሰታል። ችግሩ ከሌሎች ክርስቲያኖች ጋር ያለውን ኅብረት ለማጠናከር ረድቶታል፤ ሌሎችንም ደግሞ ወደ ክርስቶስ ለማምጣት ዕድል

አግኝቷል፤ እንዲሁም ስለወንጌል በሮማ ፍርድ ቤት ፊት ቆሞ ግስረዳት ችሏል። አንድ ልብ ካላችሁ የሚገጥሟችሁ ችግሮች ሁሉ በማብቂያው መልካም ውጤት ያስገኙላችኋል እንጂ ለጥፋት አይዳርጓችሁም።

2. የሚገዛ አሳብ - ፊልጵስዮስ 2

ይህ ምዕራፍ የሚያተኩረው በሰዎች ላይ ነው፤ መሪ ጥቅሱም «ለወንጌ ይጠቅማል በማለት ወይም በከንቱ ውዳሴ ምክንያት አንድ እንኳ አታድርጉ፤ ነገር ግን እያንዳንዱ ባልንጀራው ከራሱ ይልቅ እንዲሻል በትሕትና ይቁጠር» (2:3)። በምዕራፍ 1 ላይ ጳውሎስ ክርስቶስን የመጀመሪያው መሻቱ ሲያደርግ፤ በዚህ ምዕራፍ፤ ደግሞ ሌሎችን በሁለተኛ ደረጃ አስቀምጧቸዋል። ይህም የሚያሳየን ራሱን መጨረሻ ማድረጉ ነው! ብዙ ጊዜ በሰዎች ላይ የምንቆጣበት ምክንያት በእኛ አሳብ ስለማይመፍልን ነው። በሕይወት በምንጓዝበት ወቅት እራሳችንን መጀመሪያ ካደረግን፤ እንዲሁም ሌሎችም ራሳቸውን መጀመሪያ ካደረጉ፤ ያንጊዜ በብዙ ነጥቦች ላይ ኃይለኛ ግጭት ይፈጠራል።

አንዲት እናት እና ወንድ ልጇ ወደ ሐኪም ቢሮ ለመሄድ ወደ አሳንሰሩ ውስጥ ገቡ። ከሁለተኛው ፎቅ ላይ እንደደረሱም ሌሎች ሰዎች ተጨመሩ። ከእነርሱም መሀል አንዲት ወፍራም ሴት ነበረች። አሳንሰሩም ወደ ላይ መውጣቱን እንደቀጠለ ጸጥታው በወፍራሟ ሴት ጩኸት ደፈረሰ። ወደ ልጁም እናት ዘወር ብላ «ልጅሽ ነክሰኝ እኮ!» አለቻት።

እናትየው በጣም ተላቀቀች፤ ልጁ ግን ግብራሪያ ነበረው «ፊቴን በቂጧ ስላጣበቀችኝ ነው የነክስኳት» ብሎ አስረዳት።

በአሳንሰሩ ውስጥ የተከሰተው ድርጊት በዓለም ዙሪያ ሁሉ ሲፈፀም የምንመለከተው ነው። ሕዝብ ከሕዝብ፤ መንግሥታት ከመንግሥታት ይነካከላሉ፤ ምክንያቱም ተፋፍገው ስለሚኖሩ ነው።

ነገር ግን የሚገዛ ትሑት ልብ ያለው ክርስቲያን ሌሎችን ያገለግላል እንጂ ሌላ ሰው እርሱን መጥቶ እንዲያገለግለው አይጠብቅም። ከራሱ ፍላጎትና እቅድ ይልቅ ለሌሎች ምኞት መሟላት ቅድሚያ ይሰጣል። በምዕራፍ 2 ውስጥ በትሑት ልቦናቸው ምሳሌ ሊሆኑን የሚችሉ 4 አስገራሚ ሰዎች እናገኛለን። እነርሱም ኢየሱስ ክርስቶስ (2:1-11)፤ ጳውሎስ (2:12-18)፤ ጢሞቴዎስ (2:19-24) እና አፍሮዲጦን (2:25-30) ናቸው። እነዚህ ምሳሌዎች «ራሱን ከፍ የሚያደርግ ሁሉ

ይዋረዳልና፤ ራሱንም የሚያዋርድ ከፍ ይላል» (ሉቃ. 14:11)
የሚለውን መርህ ያረጋግጡልናል።

3. መንፈሳዊ አሳብ - ፊልጵስዩስ 3

በዚህ ምዕራፍ ውስጥ ጳውሎስ ወደ አሥራ አንድ ጊዜ ያህል «ነገር» የሚለውን ቃል ሲጠቀም ታገኛላችሁ። የአብዛኛዎቹ ሰዎች «አሳባቸው ምድራዊ» (3:19) ለሆኑ ነገሮች ሲሆን፤ መንፈሳዊ ልብ ያላቸው ክርስቲያኖች ግን የሚጨነቁት ስለ ሰማያዊ ነገሮች መሆኑን ያሳያል። «እኛ አገራችን በሰማይ ነውና፤ ከዚያም ደግሞ የሚመጣ መድኃኒት እርሱም ጌታን ኢየሱስ ክርስቶስን እንጠባበቃለን» (3:20)። መንፈሳዊ ልብ ያለው ሰው የዚህን ዓለም ነገሮች የሚያያቸው በሰማያዊ አመለካከት አንፃር ነው - ታዲያ ይህ ምን ያህል ትልቅ ልዩነት ያመጣል!

በኢኳዶር ኡካስ ውስጥ አምስት ሚሲዮናዊያን በተገደሉበት ጊዜ አሳዛኝ የሆነው አሟሟታቸውን አንዳንድ ጋዜጦችና መጽሔቶች ታላቅ የሕይወት ጥፋት በማለት ገልጸውታል። በዚያን ጊዜ ለንደኞቻቸውና ለወዳጆቻቸው ታላቅ ሀዘንና ቁጭት ቢያደርስባቸውም የኋላ ኋላ ግን ሞታቸው ለእነርሱም ሆነ ለዓለም «ጥፋት» እንዳልሆነ ተረጋገጠ። ጅም እልይት የተባለው ሰባኪ፤ «ሰው መያዝ የማይችለውን በመስጠት፤ ማጣት የማይችለውን ካገኘ ሞኝ አያሰኘውም» ሲል የተናገረው በእውነትም ትክክለኛ ነበር።

«ምድራዊ ነገርን» ፍለጋ መሮጥ የሰዎችን ደስታ ይሰርቃል፤ እና ይህ ደግሞ ክርስቲያኖችንም ይጨምራል። እኛ አንድን ነገር ለመያዝ እንፈልጋለን፤ በኋላ ግን እርሱ እኛን ተቆጣጥሮን እናገኘዋለን። ለዕድልና ለደስታ ብቸኛው መንገድ መንፈሳዊ ልብ መኖርና ነገሮችን ከእግዚአብሔር ወገን ሆኖ ማየት ነው። እንደ ጳውሎስ፤ ለነገሮች ትክክለኛ ሚዛን ያለን ሰዎች (3:1-11)፤ ትክክለኛ ወኔ ያለን ሯጮች (3:12-16) ወገናዊነት የማያጠቃን ትክክለኛ ራእይ ያለን ተቆርቋሪዎች (3:17-21) መሆን አለብን። «እቆጥራለሁ ... እፈጥናለሁ ... እመለከታለሁ» የሚሉት ግሦች መንፈሳዊ ልብ (አስተሳሰብ) ያለውን ሰው ይገልጻሉ።

4. የተጠበቀ ልብ - ፊልጵስዩስ 4

በእውነቱ ጭንቀት ስለአጋጣሚዎች፤ ስለሰዎች እንዲሁም ስለነገሮች የተሳሳተ አመለካከት (በአእምሮአችን) ሲጸነስ እና ትክክለኛ ያልሆነ ስሜት (በልባችን) ሲሰረፅ የሚፈጠር ነው። ስለዚህ፤ አንድ አሳብ፤ ማለትም

በትሕትና ላይ የተመሠረተ አሳብ፤ እና መንፈሳዊ አሳብ ካለን፤ ለጭንቀት ያን ያህል ክብደት ልንሰጠው አይገባም። የሚያስፈልገን ነገር ቢኖር ጭንቀት ወደውስጣችን እንዳይገባ አእምሮአችንንና ልባችንን የሚጠብቅ መከላከያ ማግኘት ነው። ጳውሎስ ስለተጠበቀ አሳብ ሲያስረዳ «አእምሮን ሁሉ የሚያልፍ የእግዚአብሔር ሰላም ልባችሁንና አሳባችሁን በክርስቶስ ኢየሱስ ይጠብቃል» (4:7) ብሏል። ጠበቀ የሚለው ወታደራዊ ቃል ነው፤ ይኸውም «ምሽግን ከአደጋ ለመከላከል ዘብ መቆምን» የሚያመለክት ነው። (እንደምናስታውሰው ጳውሎስ በታሠረበት ጊዜ ከአንድ ወታደር ጋር በሰንሰለት ተቆራኝቶ ነበር)።

ምዕራፍ 4 አማኝ በክርስቶስ ሰላላው መንፈሳዊ ሀብቶች የሚያስረዳ ነው፤ እነርሱም የእግዚአብሔር ሰላም (4:1-9)፤ የእግዚአብሔር ኃይል (4:10-13)፤ እና የእግዚአብሔር እርዳታ (4:14-23) ናቸው። እነዚህ ሁሉ ሀብቶች ካሉን ታዲያ ለምን እንጨነቃለን? የሚጠብቀን የእግዚአብሔር ሰላም (4:7) እንዲሁም የሚመራን የሰላም አምላክ (4:9) አለን። የእግዚአብሔር ሰላም ወደ እኛ የሚመጣው ትክክለኛ የሆነ ጸሎት ስንለማመድ (4:6-7)፤ ትክክለኛ የሆነ አስተሳሰብ ስናራምድ (4:8)፤ እና ትክክለኛ የሆነ ኑሮን ስንኖር (4:9) ነው። ይህም በጭንቀት ሁሉ ላይ ድል የሚሰጠን የእግዚአብሔር ምስጢር ነው።

ምን ማድረግ ይገባናል?

ይህ የፊልጵስዩስ መልእክት በአጭሩ የሚያስረዳን፤ ምንም እንኳን አስቸጋሪ ሁኔታዎች፤ ሰዎች፤ እና ችግሮች ቢያጋጥሙን፤ ዳሩ ግን የክርስትናን ሕይወት ደስታ ለመለማመድ እንደምንችልና ጉዞው አስቸጋሪ በሚሆንበት ጊዜ ሁሉ መጨነቅ እንደማይኖርብን ነው። ታዲያ ጥያቄው ይህንን እንዴት በሕይወታችን ተግባራዊ ልናደርገው እንችላለን የሚል ነው?

1. ክርስቲያን ስለመሆን እርግጠኛ ሁን፡- ጳውሎስ ይህን መልእክት የጻፈው «በክርስቶስ ኢየሱስ ላሉት ቅዱሳን ሁሉ» ነው (1:1)። በዚህ ቦታ ቅዱሳን የሚለው ቃል ሲተረጎም «ለአንድ ነገር የተለየ» ለማለት ነው። አንድ ጊዜ ራስህን ለክርስቶስ አሳልፈህ ከሰጠህ ወዲያ አንተ የዓለም አይደለህም። አንተ የክርስቶስ ንብረት እና ለእርሱ ክብር የተለየህ ነህ። እያንዳንዱ የፊልጵስዩስ ምዕራፍ ወይ «በክርስቶስ» ወይ

«በጌታ» በማለት ይጀምራል (1:1÷ 2:1÷ 3:1÷ 4:1)። የኢየሱስ ክርስቶስ ካልሆንክ አንድ አሳብ («ለእኔ ሕይወት ክርስቶስ ነው» (1:21)፤ ወይም ትሁት የሆነ አእምሮ («እያንዳንዱ ባልንጀራውን ከራሱ ይልቅ እንዲሻል አድርጎ በትህትና ይቁጠር» (2:31)፤ ወይም መንፈሳዊ አሳብ («እኛ አገራችን በሰማይ ነው» - 3:20) ወይም ንጹሕ ሕሊና («አእምሮን ሁሉ የሚያልፍ የእግዚአብሔር ሰላም ልባችሁንና አሳባችሁን በክርስቶስ ኢየሱስ ይጠብቃል» 4:7)፤ ሊኖራችሁ አይችልም። አንድ ሰው እንዴት የእግዚአብሔር ልጅ መሆን ይችላል? ጳውሎስ ይህንን በፊልጵስዩስ እስር ቤት ሆኖ መልሶታል፤ «በጌታ በኢየሱስ ክርስቶስ እመን አንተም ትድናለህ» (ሙሉ ታሪኩን ለማግኘት የሐዋ. 16:6-40 በሙሉ አንብቡ)።

2. ድክመታችሁን እመኑ፡- በተመሳሳይ ጊዜ ሁለት አሳቦች የምናራምድ ከሆንን፤ በኩራት፤ በዓለማዊ ምኞት እና በጭንቀት ከተሞላን ኃጢአት እየሠራን ነው! ሆኖም ግን ወዲያውኑ ለእግዚአብሔር እስከተናዘዘን፤ የእርሱ ደስታ ሕይወታችንን በቶሎ ይሞላዋል። (ኢየሱስ በማቴ. 6:24-34 ላይ በግልጽ ቢናገርም፤ አንዳንድ ሰዎች ግን ጭንቀት ስለሚሰማቸው ይኮራሉ።)

3. በየዕለቱ አሳባችሁን ለክርስቶስ አስገዙ፡- አንድ አሳብ፤ ትሁት የሆነ አእምሮ፤ መንፈሳዊ አሳብ እና ንጹሕ ሕሊና እንዲሰጣችሁ እርሱን ጠይቁ። (በሚቀጥሉት ምዕራፎች፤ እነዚህ አስተሳሰቦች በክርስቲያን ሕይወት ውስጥ እንዴት እንደሚሠሩ እናስረዳለን) በቀኑ ውስጥ ደስታን አጥታችሁ የዋላችሁበት አጋጣሚ ካለ፤ «ለሁለት የተከፈለ አሳብ ነበረኝ ወይ? ኩራት ተሰምቶኝ ነበር ወይ? ተስገብግቤስ ነበር ወይ? ወይስ ጭንቀት ተሰምቶኝ ነበረ?» ስትሉ ራሳችሁን መርምሩ። ስህተተኞች ከሆናችሁ ኃጢአታችሁን መናዘዝና እግዚአብሔር ሊኖራችሁ የሚገባውን አሳብ መልሶ እንዲሰጣችሁ መጠየቅ አለባችሁ።

4. አሳባችሁን በሥራ የምታውሉባቸውን አጋጣሚዎች ፈልጉ፡- በእርግጥ አንድ አሳብ እንዲኖራችሁ የምትፈልጉ ከሆነ፤ ጌታ መለማመድ እንድንጀምር ሁኔታዎችን ሁሉ እንደሚያመቻችልን ማመን አለብን። አንዲት በቅርቡ ክርስትናን የተቀበለች ሴት ለመጋቢው «ፊልጵስዩስ መልእክት 1:21 በሕይወቴ እንዲሠራ እፈልጋለሁ ብዬ ጌታን ጠናኩት፤ ግን ምን እንደደረሰብኝ እና ምን እንደሆነኩኝ እስቲ ገምት? ይኸውልህ ታምሜ በመጨረሻዬ ሆስፒታል ገባሁ!» ብላ ነገረችው።

መጋቢውም «ጳውሎስ በሮም በነበረበት ጊዜ ወንጌልን ለማስፋፋት አመቺ ሁኔታዎችን ለመፍጠር እንደቻለ ሁሉ፥ አንቺስ ይህን መሰሉን መከራ አድርገሽ ይሆን?» ሲል ጠየቃት።

እርሷም ፊቷን አጥቁራ «አይ፥ እንደሱ አላደረግሁም መሰለኝ፥ እኔ ብዙውን ጊዜዬን በማማረር ነው ያሳለፍኩት» አለችው።

በዚህ ጥናት ላይ እንደምንረዳው መንፈሳዊ ሕይወታችንን ለማሳደግ፥ እግዚአብሔር ዘወትር በዕለት ኑሮአችን «ፈተናዎችን» ይሰጠናል። መማርና መኖር አብረው ይሄዳሉ፥ በተጨማሪ በመንፈሳዊ አመለካከታችሁ እንድታድጉ ይረዷችኋል። ትክክለኛውን ዓይነት አመለካከት ስትለማመዱ፥ ከልብ የሚፈልቅ ደስታ ታገኛላችሁ። የማይስማሙን ሁኔታዎች፥ ሰዎች፥ ነገሮች ቢያጋጥሙንም እንደስታለን። እናም ደስታ ጭንቀትን አሸንፎ በእግዚአብሔር ሰላም እንሞላለን።

«የመንፈስ ፍሬ ግን ፍቅር፥ ደስታ፥ ሰላም ናቸው» (ገላ. 5:22)። እነዚህን ፍሬዎች በሕይወታችሁ እንዲያድጉ ፍቀዱላቸው።

ወደ ፊልጵስፎስ ሰዎች፡ - የሚያስደስት የክርስቲያን አሳብ

ሀ. አንድ አሳብ - ምዕራፍ 1

ሁኔታዎች ቢኖሩም መደሰት

ዋና ጥቅስ - 1:21

1. የወንጌል ኅብረት - 1:1-11

2. የወንጌል መስፋፋት - 1:12-26

3. የወንጌል እምነት - 1:27-30

ለ. ትሁት የሆነ አሳብ - ምዕራፍ 2

ሰዎች ቢኖሩም መደሰት

ዋና ጥቅስ - 2:3

1. የክርስቶስ ምሳሌነት - 2:1-11

2. የጳውሎስ ምሳሌነት - 2:12-18

3. የጢሞቴዎስ ምሳሌነት - 2:19-24

4. የአፍሮዲጡን ምሳሌነት - 2:25-30

ሐ. መንፈሳዊ አሳብ - ምዕራፍ 3

ነገሮች ቢኖሩም መደሰት

ዋና ጥቅስ - 3:19-20

1. የጳውሎስ ያለፈው ሁኔታ - 3:1-11

(መዝገብ ተቆጣጣሪው - «እቆጥራለሁ»)

2. የጳውሎስ ያሁኑ ሁኔታ - 3:12-16 (ሯጩ - «እፈጥናለሁ»)

3. የጳውሎስ የወደፊት ሁኔታ - 3:17-21

(ለሀገሬው ባዕድ - «እመለከታለሁ»)

መ. የተጠበቀ አሳብ - ምዕራፍ 4

ጭንቀትን የሚያሸንፍ ደስታ

ዋናው ጥቅስ - 4:6-7

1. የእግዚአብሔር ሰላም - 4:1-9

2. የእግዚአብሔር ኃይል - 4:10-13

3. የእግዚአብሔር እርዳታ - 4:14-23

ደስታችንን እንዴት እንጨምራለን

ፊልጵስዮስ 1: 1-11

«ፕሮግራም ይኖረናልና ዛሬ ወደ ቤቴ ብትመጡ መልካም ነው»

«እርሳቸው መልካም ትብብር አድርገውልኛል።»

«የቤተ ክርስቲያን ሽማግሌዎች ሲሰበሰቡ የአንድነት ጊዜው መልካም ነበር።»

ኅብረት የሚለው ቃል ለብዙ ሰዎች የተለያየ ትርጉም ይሰጣል። ምናልባትም ለአንዳንድ ሰዎች ልክ እንደ አረጂ ሳንቲም ያህል፤ ማሳየት የሚገባውን እውነተኛ መልክ አጥቷል። ለማለት ይቻላል። እንዲህ ከሆነ የቃሉን ትክክለኛ ትርጉም ለማቆየት አንዳንድ እርምጃዎችን ብንወስድ ይቻላል። ለነገሩ፤ እንደ ኅብረት ያለው መልካም የመጽሐፍ ቅዱስ ቃል በመካከላችን ብዙ ጊዜ ሊዘወተር ይገባዋል።

ጳውሎስ በሮም እስረኛ በነበረበት ጊዜ አስቸጋሪ አጋጣሚዎች ቢደርሱበትም ደስተኛ ነበር። የደስታውም ምሥጢር አንድ አሳብ ነው፤ እርሱ የሚኖረው ለክርስቶስ እና ለወንጌል ነው። (በምዕራፍ አንድ «ክርስቶስ» 18 ጊዜ እና «ወንጌል» ደግሞ 6 ጊዜ ተጠቅሷል)። «ለእኔ ሕይወት ክርስቶስ ሞትም ጥቅም ነውና» (ፊል. 2: 21)። ስለዚህ «አንድ አሳብ» ስንል ምን ማለት ነው? ለዚህ ትክክለኛው መልስ፤ «ክርስቶስ ይክበር፤ ወንጌል ለሌሎች ይዳረስ እንጂ በእኔ ላይ ምንም ቢደርስብኝም ለውጥ አያመጣም» የሚል ነው። ጳውሎስ በችግር ውስጥ ቢሆንም ደስተኛ ነው፤ ምክንያቱም ሁኔታዎቹ የወንጌል ኅብረትን አጠነክሩለት (1: 1-11)፤ ወንጌልን አስፋፋ (1: 12-26) እና የወንጌልንም እምነት ጠበቀ (1: 27-30)።

ኅብረት የሚለው ቃል «በጋራ አለን» ማለት ነው። እውነተኛ የክርስቲያን ኅብረት አብሮ ከመብላትና ከመጠጣት፤ ከመጫወትም በላይ ሥር የሰደደ ነው። በጣም ብዙ ጊዜ «ኅብረት» የሚለው ቃል ለእኛ የሚያስታውሰን፤ ግንኙነትን (ትውውቅን) ወይም ጓደኝነትን ነው። ከአንድ ሰው ጋር በጋራ የምንካፈለው ከሌለን ኅብረት ማድረግ አንችልም፤ እናም ለክርስቲያኖች ኅብረት፤ ማለት የዘላለም ሕይወትን በልብ መያዝ ማለት

ነው። አንድ ሰው ክርስቶስን እንደ አዳኙ ካልታመነ ስለ «ወንጌል የሆነ ኅብረት» ምንም አያውቅም። በፊልጵ. 2:1 ውስጥ ጳውሎስ ስለ «መንፈስ የሆነ ኅብረት» ጽፏል፡ ምክንያቱም አንድ ሰው ዳግም በተወለደ ጊዜ የመንፈስን ስጦታ ይቀበላል (ሮሜ 8:9)። ደግሞም «በመከራውም እንድንካፈል» የሚል ቃል አለ (ፊልጵ.3:10)። ያለንን ከሌሎች ጋር በምንካፈልበት ጊዜ ይህም ደግሞ ኅብረት ነው (4:15)።

ስለዚህ፡ እውነተኛ የክርስቲያን ኅብረት በቤተ ክርስቲያን ስምን ከማስጠራትና በየጉባኤው ከመገኘት በብዙ የተለየ ነው። ሰዎችን በአካል አጠገባቸው ሆኖ በመንፈስ ግን ብዙ ኪሎ ሜትር መራቅ ይቻላል። አንደኛው የክርስቲያን የደስታ ምንጭ አማኞች በኢየሱስ ክርስቶስ ያላቸው ኅብረት ነው። ጳውሎስ በሮም ነበረ፤ ዓደኞቹም ደግሞ ብዙ ኪ.ሜ. ርቀው ፊልጵስዩስ ነበሩ፤ ነገር ግን መንፈሳዊ ኅብረታቸው ተጨባጭ እና የሚያረካ ነበረ። አንድ አሳብ በሚኖራችሁ ጊዜ፡ ስለ አጋጣሚዎች አታማርሩም፤ ምክንያቱም አስቸጋሪ አጋጣሚዎች የወንጌልን ኅብረት እንደሚያጠናክሩት ስለምታውቁ ነው።

ጳውሎስ በ1:1-11 ሦስት አሳቦችን ተጠቅሞ የክርስቲያንን እውነተኛ ኅብረት አስረዳ፡- አስታውሳችኋለሁ (ቁ. 3-6)፤ በልቤ ትኖራላችሁ (ቁ. 7-8) እጸልይላችኋለሁ (ቁ. 9-11)።

1. አስታውሳችኋለሁ (1:3-6)

ጳውሎስ ስለራሱ ማሰብ ትቶ ለሌሎች ማሰቡ የሚያስደንቅ አይደለምን? ጳውሎስ በሮም ፍርዱን እየጠበቀ አሳቡን በፊልጵስዩስ ወዳሉት አማኞች በመመለስ እያንዳንዱ የሚያስታውሰው ነገር ደስታን ይሰጠው ነበር። የሐዋርያት ሥራ 16ን አንብቡ፤ ይህንን ስታነቡ ጳውሎስ በፊልጵስዩስ ከተማ ስለደረሰበት በደል ማወቅ ትችላላችሁ፤ ይህ ትውስታ ሐዘንን የሚፈጥር ነው። አግባብ ያልሆነ እስራትና ድብደባ ደረሰበት፤ ከግንድ ጋር አጣብቀው አስረውት ነበር፤ በሰዎችም ፊት ተዋርዶ ነበር፤ ነገር ግን እነዚህን ሲያስታውስ እንኳን ለጳውሎስ ደስታ ይሰጠዋል። ምክንያቱም በዚህ መከራ ውስጥ በማለፍ ነበር የወህኒ ጠባቂው ክርስቶስን ለማግኘት የቻለው! ጳውሎስ ሊዲያንና ቤተሰቧን ያስታውሳል፤ በአጋንንት ተይዞ የነበረችውን ድሀ ልጅ፤ እንዲሁም በፊልጵስዩስ ያሉ ውድ ክርስቲያኖችን እና ሌሎችም የሚያስታውላቸው ነገሮች የደስታው ምንጭ ነበሩ። (እንዲህ ብለን እራሳችን መጠየቅ የሚገባን ነው «ለመሆኑ

መጋቢዩ ስለእኔ በሚያስብበት ጊዜ እውነተኛ ደስታን የማስገኝለት ዓይነት ክርስቲያን ነኝ?»)።

ቁጥር 5 እነርሱ (የፊልጵስዩስ ሰዎች) ከጳውሎስ ጋር ስለነበራቸው ገንዘብ-ነክ ኅብረት ሊያወራ ይችላል፤ ይህን አርእስት በድጋሚ በ4:14-19 አንስቶታል። የፊልጵስዩስ ቤተ ክርስቲያን የጳውሎስን አገልግሎት ለማገዝ ከጳውሎስ ጋር ኅብረት ያደረገች ብቸኛ ቤተ ክርስቲያን ነበረች። በቁጥር 6 ላይ «መልካም ሥራ» ብለን የምንመለከተው ያላቸውን ነገር እንደሚከፋፈሉ ነው፤ ይህም የተጀመረው በጌታ እንደመሆኑ ጳውሎስም ጌታ በዚሁ እንደሚቀጥልና ከፍጻሜ እንደሚያደርሰው እርግጠኛ ነበር።

ነገር ግን እነዚህን ጥቅሶች ለደኅንነታችንና ለክርስቲያናዊ ኑሮአችን ዋስትና እንደሚያስገኙልን አድርገን መውሰዱ ወደ ስህተት ሊያመራን አይችልም። እኛ የዳንነው በመልካም ሥራችን አይደለም (ኤፌ. 2:8-9)። ደኅንነት ማለት በልጁ ስናምን እግዚአብሔር በእኛ የሚሠራው መልካም ሥራ ነው። በፊል. 2:12-13 እንደሚናገረን እግዚአብሔር በእኛ የጀመረውን ሥራ በመንፈሱ በኩል ይቀጥላል በሌላ አነጋገር፤ ደኅንነት በአጠቃላይ ሦስት አቅጣጫ ያለው ነው።

- እግዚአብሔር ለእኛ የሠራው - መዋጀት
- እግዚአብሔር በእኛ ውስጥ የሚሠራው - መቀደስ
- እግዚአብሔር በእኛ አማካኝነት የሚሠራው - አገልግሎት

ይህ ሥራ ክርስቶስን እስከምናየው ድረስ የሚቀጥል ሲሆን ከዚያ በኋላ ግን ሥራው ይፈጸማል «ቢገለጥ እርሱ እንዳለ እናየዋለንና እርሱን እንድንመስል እናውቃለን» (1ኛ ዮሐ. 3:2)።

እግዚአብሔር በፊልጵስዩስ ባሉ አማኝ ጓደኞቹ ሕይወት ውስጥ እስካሁን መሥራቱን ማወቅ ለጳውሎስ የደስታው ምንጭ ነበር። በእርግጥም እውነተኛ መሠረት ያለው ደስተኛ የክርስቲያን ኅብረት አለ ለማለት የምንችለው እግዚአብሔር በየቀኑ ኑሮአችን ውስጥ ሲሠራ ነው።

«በቤታችን ውስጥ ግጭት አለ፤ ሆኖም ግን ችግሩ ምን እንደሆነ አላውቅም» ስትል የተጨነቀች ሚስት ለጋብቻ አማካሪዋ ትነግረዋለች።

«ግጭት የሚፈጠረው ከሚከተሉት ሁለት ምክንያቶች በአንደኛው የተነሣ ነው።»፤ ብሎ ለማስረዳት ሁለት የተቆረጠ እንጨት ከጠረጴዛው

ላይ ያነሳል። «አንደኛው እንጨት ቆሞ ሳለ ሁለተኛው ከተንቀሳቀሰ ግጭት ተፈጠረ ማለት ነው። ወይም ደግሞ ሁለቱም ባይስማሙ አንዱ ወደዚህ፣ ሌላው ወደዚያ ሲሄድ ግጭት ይፈጠራል ማለት ነው። ታዲያ የእናንተ የትኛው ዓይነት ግጭት ነው?» ብሎ ጠየቃት።

«ጥፋቴን አምኜ መቀበል አለብኝ። እኔ በክርስቲና ሕይወቴ ወደኋላ ስመለስ፣ የሴፍ ግን በእውነቱ አድጓል።» ብላ ሚስቱ አመነች «እኔ የምፈልገው ከጌታ ጋር ወደነበረኝ ኅብረት መመለስ ነው።»

2. በልቤ ውስጥ ትኖራላችሁ (1:7-8)

አሁን ደግሞ ትንሽ ጠለቅ ወዳለ አስተሳሰብ እንተላለፍ፤ ሌሎችን በአእምሮአችን ልናስታውሳቸው ብንችልም እንደ እውነቱ ግን በልባችን ውስጥ ላይኖሩ ይችላሉ። (አንድ ሰው እንደ ታዘበው፣ በዛሬው ጊዜ ብዙ ሰዎች፣ «አንጄቴን ቆርጠኃል!» በሚለው ገለጻ መጠቀማቸው የተለመደ ሆኗል።) ጳውሎስ ለጓደኞቹ ያለው ቅን የሆነ ፍቅር ግን የተሰወረ ወይም እንዳስመሳይ አልነበረም።

የክርስቲያን ፍቅር «የሚያስተሳስር» ነው። ፍቅር የደኅንነታችን ማስረጃ ነው «እኛ ወንድሞችን የምንወድ ስለሆንን ከሞት ወደ ሕይወት እንደተሸጋገርን እናውቃለን» (1ኛ ዮሐ. 3:14)። ጨው አልጫ ውስጥ ቢገባ ወጡን እንደሚያጣፍጠው ሁሉ ፍቅር የማኅበራዊ ጉዳዮችን የኑሮ እንቅስቃሴ ያለምንም እንቅፋት በሰላማዊ መንገድ እንዲጓዝ ይረዳል። ጳውሎስ ሲጽፍ «ሁላችሁም» የሚለውን ሐረግ ብዙ ጊዜ እንደተጠቀመበት አስተውላችኋል? በዚህ መልእክት ቢያንስ ቢያንስ ዘጠኝ ጊዜ ጠቅሶት ነበር። ስለሁሉም ሰው በማሰብ አንድም ሰው እንኳን ቢሆን እንዲገለልበት አይፈልግም (አንዳንድ ትርጉሞች «እኔ በልብህ ውስጥ አለሁ» ይላሉ። ለምሳሌ በቁጥር 7 ውስጥ ተመልከት፤ ሆኖም ግን መሠረታዊው እውነት አንድ መሆኑን ልብ በል።)

ጳውሎስ ፍቅሩን እንዴት ነበር ያሳያቸው? አንዱ ነገር፣ እርሱ ስለ እነርሱ መከራ ይቀበል ነበር። የክርስቶስ እስራቴም ፍቅሩን ያረጋግጣል። እርሱ «አሕዛብ ስለሆናችሁ ስለእናንተ የክርስቶስ እስረኛ ነበር» የተባለለት ነው (ኤፌ. 3:1)። ጳውሎስ ለፍርድ በመቅረቡ ምክንያት፣ ክርስቲና በሮም ባለሥልጣኖች ፊት በአግባቡ መታየት ጀመረ። ፊልጵስፋስ በሮም ቅኝ ግዛት ሥር ስለነበረች፣ በዚያ ያሉትን አማኞች ውሳኔው ጎድቷቸዋል። የጳውሎስ ፍቅር እንደው ለአፍ ያህል የሚናገረው ሳይሆን የተለማመደው

ነገር ነበር። ለእርሱ አስቸጋሪ ሁኔታዎች ቢያጋጥሙትም፤ ዳሩ ግን ያንን አጋጣሚ ወንጌልን ለመጠበቅና እውነት መሆኑን ለማስረዳት ጥሩ ዕድል አድርጎ ቆጥሮታል። በዚህም በየቦታው ያሉት ወንድሞቹ ተጠቅመውበታል።

ታዲያ ይህን ዓይነቱን ፍቅር ለመለማመድ ክርስቲያኖች እንዴት መማር ይችላሉ? «እኔ ካልዳኑት ዘመዶቹ ይልቅ ከዳኑት ጎረቤቶቹ ጋራ መኖር የበለጠ ይቀለጥል» ብሎ አንድ ሰው ለመጋቢው አሜወተውና በመቀጠልም «ምናልባትም አንድ ቢላዋ ስለት እንዲያወጣ በሌላ ቢላዋ መሞረድ ያሻዋል እንደሚሉት ዓይነት ለእኔም ተመሳሳይ እርዳታ ሳያስፈልገኝ አይቀርም» ሲል አከለበት። የክርስቲያን ፍቅር እኛ የምንሠራው ነገር ሳይሆን እግዚአብሔር በእኛ ውስጥ እና በእኛም አማካይነት ለሌሎች የሚሠራው ነገር ነው። ጳውሎስ ከንደኞቹ ተለያይቶ በመቆየቱ «በክርስቶስ ኢየሱስ እንደምናፍቃችሁ» ሲል ጽፏል (ቁ. 8)። ይህም ማለት የጳውሎስ ፍቅር በክርስቶስ አማካይነት ተገልጿል ማለት ሳይሆን፤ በዚያ ምትክ ግን የክርስቶስ ፍቅር በጳውሎስ አማካይነት ተላለፈ ማለት ነው። «በተሰጠን በመንፈስ ቅዱስ አማካይነት የእግዚአብሔር ፍቅር በልባችን ስለ ሞላ ተስፋው አያሳፍረንም» (ሮሜ 5:5 አዲስ ትርጉም)። እግዚአብሔር «መልካሙን ሥራ» በእኛ ውስጥ እንዲያከናውን ስንፈቅድ፤ እርስ በርስ ልባችን በፍቅር እናድጋለን።

በእውነት ከሌላው ክርስቲያን ጋር በፍቅር መተሳሰራችንን እንዴት መናገር እንችላለን? አንደኛ ነገር፤ እኛ ለሌሎች ማሰባችን ነው። በፊልጵስቶስ ያሉ አማኞች ለጳውሎስ ስለሚያስቡ አፍሮዲጡን እንዲያገለግለው ላኩለት። ጳውሎስም ደግሞ በተለይ አፍሮዲጡን በህመሙ ምክንያት መልሶ ለመላክ ባቃተው ጊዜ (2:25-28) በፊልጵስቶስ (ስላሎት) ወዳጆቹ በጣም ያስብ ነበር። «ልጆቹ ሆይ፤ በሥራና በእውነት እንጂ በቃልና በአንደበት አንዋደድ» (1ኛ ዮሐ. 3:18)።

እርስ በርስ ይቅር ለመባባል ፈቃደኛ መሆን ሌላው የክርስቲያን ፍቅር መግለጫ ነው። «ፍቅር የጋጢአትን ብዛት ይሸፍናልና ከሁሉም በፊት እርስ በርሳችሁ አጥብቃችሁ ተዋደዱ» (1ኛ ጴጥ. 4:8)።

ከዕለታት አንድ ቀን የሬዲዮ ፕሮግራም አዘጋጅ ለአንድ ሰው ቃለ መጠይቅ አቀረበለት፤ ያም ቃለ መጠይቅ እንዲህ የሚል ነበር፡- «ባለቤትህ

የፈጸመችውን አንዳንድ ስሕተቶችን ልትነገረን ትችላለህን?» ብሎ ጠየቀው።

«ምንም ነገር ማስታወስ አልችልም» ሲል ሰውየው መለሰለት።

«ታዲያ፥ አንዳንዱን እንኳን ማስታወስ አያቅትህም» አለው የፕሮግራሙ አዘጋጅ።

«አይ፥ በእውነቱ ማስታወስ አልችልም» አለ መልስ ሰጧት። «ባለቤቴን በጣም ስለምወዳት እንደዚህ ያለውን ነገር በትክክል አላስታውስም»። በ1ኛ ቆሮ. 13፡5 ውስጥ «ፍቅር በደልን አይቆጥርም» ተብሎ ተጠቅሷል።

በፍቅር የሚሠሩ ክርስቲያኖች ሁልጊዜ ደስታን ይለማመዳሉ፥ ሁለቱም የአንድ መንፈስ መገኘት ውጤት ነው። «የመንፈስ ፍሬ ፍቅር፥ ደስታ ... ነው» (ገላ. 5፡22)።

3. እጸልይላችኋለሁ (1፡9-11)

ጳውሎስ በፊልጵስዩስ ላሉት ወዳጆቹ የሚያድግ ፍቅር ስለነበረው ሲያስታውሳቸው ደስተኛ ይሆናል። በጸሎት ወደ ጌታው የጸጋ ዙፋን በቀረበ ጊዜ ሁሉ እነርሱን በፊቱ እያስታወሰ ደስተኛ ነበር። በብሉይ ኪዳን ጊዜ ሊቀ ካህኑ በልቡ ላይ የሚደርበው ኤፋድ የተባለ ልዩ ልብስ ነበረው። በዚህም ላይ በእያንዳንዱ የእስራኤል ነገዶች ስም በከበረ ድንጋይ የተቀረጹ አሥራ ሁለት ድንጋዮች ይገኛሉ (ዘጸ. 28፡15-29)። ጳውሎስም እንደሚያደርገው ሁሉ እርሱም በፍቅር ለሕዝቡ ያለውን ፍቅር በልቡ ይሸከም ነበረ። ምናልባትም በዚህ ሕይወታችን የምንለማመደው ከፍተኛው ክርስቲያናዊ ሕብረትና ደስታ የሚገኘው፥ ከጸጋ ዙፋኑ ሥር በፍቅር አብረን ስንጸልይና አንደኛችን ለሌላው ስንጸልይ ነው።

ይህ ጸሎት አማኞች በመንፈሳዊ ሕይወታቸው ብስለት እንዲያገኙ ነው፤ ጳውሎስ ይህንን የጀመረው በፍቅር ነው። ያም ሆነ ይህ የክርስቲያን ፍቅራችን እንደሚገባ ከሆነ የቀሩት ነገሮች ሁሉ ይከተሉናል። የሚለማመዱት ፍቅር የሞላ ፍቅርና ቀናዒ ፍቅር እንዲሆንላቸው ይጸልያል። የክርስቲያን ፍቅር እውር ፍቅር አይደለም! ልብና አሳብ አብረው ስለሚሠሩ ልንወደውና ልንጠላው የሚገባንን ለይተን እናውቃለን። ጳውሎስ ወዳጆቹ በዚህ ዓይነቱ ፍቅር በሙላት እንዲያድጉ ይፈልጋል፥ ይኸውም «የተለያዩ ነገሮችን መለየት» እንዲችሉ ነው።

የመለየት ችሎታ የማደግ ምልክት ነው። አንድ ሕፃን ለመናገር በሚለማመድበት ጊዜ አራት እግር ያለውን እንሰላ ሁሉ «ውው... ውው» እያለ ይጣራል። በኋላ ግን ድመቶች፣ ውሾች፣ አይጦች፣ ላሞች እና ሌላ ባለአራት እግር ፍጥረቶች እንዳሉ ይገነዘባል። ለሕፃን ልጅ አንድ መኪና ከሌላው መኪና ጋር አንድ ነው፤ ግን ወደ ጎልማሣነቱ ሲቃረብ ወላጆቹ ከሚጠሩት የመኪና ስም ፈጥኖ የሞዴሉን ልዩነት እንኳን ይናገራል። እርግጠኛ የሆነ የማደግ ምልክቶች አንደኛው መለየት የሚችል ፍቅር ነው።

ጳውሎስ ደግሞ ለክርስቲያኖች «ቅንና አለነውር» የሆነ ባሕርይ እንዲኖራቸው ይጸልያል። ከግሪክ ቃል የተተረጎመው ቅን የሚለው ቃል የተለያየ ትርጉም አለው። አንዳንዶቹ «በፀሐይ ብርሃን የተፈተነ» ብለው ይተረጉሙታል። ቅን የሆነ ክርስቲያን በብርሃን መቆም አይፈራም። አንድ ሰው ለታላቁ እንግሊዛዊ ሰባኪ፣ ለቻርልስ ስፐርጀን የሕይወት ታሪክህን ለመጻፍ እፈልጋለሁ ሲል ይነግረዋል። ስፐርጀን ግን «የእኔን ሕይወት ታሪክ በደመና ላይ መጻፍ ትችላለህ። ምንም የተደበቀ ነገር የለኝም» ሲል መልሶለታል።

ሌሎች ደግሞ፣ ቅን ማለት «በወንፊት ውስጥ ተንገዋልሉ» መውጣትን ያመለክታል ይላሉ። ይህም አሳብ ገለባን ከማስወገድ ወይም ከማበራየት ዘዴ ጋር የተያያዘ ነው። በሁለቱም ትርጉሞች ላይ እውነቱ አንድ ነው፤ ጳውሎስ ለወዳጆቹ ፈተናን ማለፍ የሚችል የዚህ ዓይነቱ ባሕርይ እንዲኖራቸው ይጸልይላቸዋል።

ጳውሎስ የሚጸልይላቸው የበሰለ የክርስቲያን ፍቅር እና ባሕርይ እንዲኖራቸው እና «ለክርስቶስ ቀን ያለ ነውር እንዲሆኑ» ነው (ቁ. 10)። ይህም ማለት የእኛ ሕይወት ለሌሎች መሰናከያ ምክንያት እንዳይሆንና ኢየሱስ ሲመለስ በክርስቶስ የፍርድ ወንበር ፊት ለመቅረብ ዝግጁ እንዲሆን ነው (2ኛ ቆሮ. 5: 10 እና 1ኛ ዮሐ. 2: 28 ተመልከት)። እኛ መንፈሳዊነትን መለየት እንድንለማመድ መከተል የሚገባን ሁለት መፈተኛ መንገዶች እንደሚከተለው ቀርበዋል፡- (1) ለሌሎች መሰናክል የሆንኩበት ጊዜ አለን? (2) ኢየሱስ ሲመጣ አፍር ይሆንን?

ከዚህ በተጨማሪም ጳውሎስ የበሰለ የክርስቲያን አገልግሎት እንዲኖራቸው ይጸልያል። ሕይወታቸው የጽድቅ ፍሬ የተሞላ እንዲሆን ይፈልጋል (ቁ. 11 አዲስ ትርጉም)። የእርሱ ፍላጎት «በቤተ ክርስቲያን አገልግሎት» ውስጥ በምናደርገው ተሳትፎ የተወሰነ አይደለም፤ ግን

ከክርስቶስ ጋር በምናደርገው ኅብረት በምናስገኘው የመንፈስ ፍሬ ዓይነት ላይ ጭምርም ነው። «በእኔ ኑሩ እኔም በእናንተ። ቅርንጫፍ በወይት ግንድ ባይኖር ከራሱ ፍሬ ሊያፈራ እንዳይቻለው፤ እንዲሁ እናንተ ደግሞ በእኔ ባትኖሩ አትችሉም» (ዮሐ. 15:4)። ብዙ ክርስቲያኖች በክርስቶስ ከመኖር እና ፍሬን ለማግኘት ሕይወታቸውን ከመስጠት ይልቅ «ውጤት ለማግኘት» በራሳቸው ጥረት ይሞክራሉ።

እግዚአብሔር በሕይወታችን ማየት የሚፈልገው «ፍሬ» ምንድን ነው? በእውነት እርሱ የሚፈልገው «የመንፈስ ፍሬ» (ገላ. 5:22-23) ማስገኘታችንን ነው። የክርስቲያን ባሕርይ እግዚአብሔርን ያስከብራል። ጳውሎስ የጠፋውን ነፍስ ለክርስቶስ ማዳንን ፍሬ ከማፍራት ጋር ያመሳሰለዋል (ሮሜ 1:13)፤ እና «ቅድስናን» ደግሞ እንደ መንፈስ ፍሬ ይጠራዋል (ሮሜ 6:22)። «በበጎ ሥራ ሁሉ ፍሬ አፍሩ» (ቆላ. 1:10) ብሎ አጥብቆ ያሳስባል። በዕብራውያን ላይ ደግሞ የእኛ ምስጋና «የከንፈራችን ፍሬ» (13:15) መሆኑን ያስታውሰናል። የፍሬ ዛፍ ፍሬ በሚያፈራበት ጊዜ አንዳችም ዓይነት ጩኸት አያሰማም፤ ሕይወት በውስጡ እንዲሠራ ብቻ ይፈቅዳል፤ ውጤቱም ፍሬው ራሱ ነው። «እኔ የወይን ግንድ ነኝ እናንተ ቅርንጫፎች ናችሁ። ያለ እኔ ምንም ልታደርጉ አትችሉምና በእኔ የሚኖር እኔም በእርሱ፤ እርሱ ብዙ ፍሬ ያፈራል» (ዮሐ. 15:5)።

በመንፈስ ፍሬ እና በሰው «የሃይማኖት አገልግሎት» መሀል ያለው ልዩነት ለኢየሱስ ክርስቶስ ክብር በሚያመጡት ፍሬ ላይ ነው። ምንጊዜም አንድን ነገር በራሳችን ኃይል ስንሠራ፤ እኛ ስለሠራነው የመመካት ፍላጎት ይኖረናል። እውነተኛ የመንፈስ ፍሬ እጅግ ያማረ እና ግሩም ነው። ክብሩ ወደ እግዚአብሔር ብቻ እንጂ ማንም ሰው ለራሱ «ዋጋ ይገባኛል» አይልም።

እውነተኛ የክርስቲያን ኅብረት ከተራ ወዳጅነት ያለፈና ያለንን በጋራ ለመካፈል የሚያስችል ጥልቅ መተሳሰብ መሆን አለበት። «አስታውሳችኋለሁ ... በልቤ ውስጥ ትኖራላችሁ ... እጸልይላችኋለሁ አላቸው።» እንዲህ ዓይነት ኅብረት ደስታን ያስገኛል፤ ይህን ኅብረት ለማግኘት ደግሞ አንድ አሳብ መሆን ነው።

አንድ ሰው ወደ ኒውዮርክ ከተማ ለልዩ ቀዶጥገና ሕክምና መሄድ ግድ ቢሆንበትም እርሱ ግን ርቆ መሔዱን አልወደደውም ነበር።

«ለምንድን ነው የዚህ ዓይነቱ ሕክምና በአካባቢያችን የማይሰጠው?» ብሎ ሐኪሙን ጠየቀው። «በዚያ በግር ግር በተሞላ ታላቅ ከተማ ውስጥ አንድ ሰው እንኳ አላውቅም» አለው። ነገር ግን ባለቤቱና እርሱ ከሆስፒታሉ ሲደርሱ እነርሱን ለመገናኘት የመጣ አንድ መጋቢ አገኙ። ከተማውን እስኪለማመዱትም በእርሱ ቤት እንዲቀመጡ ጋበዛቸው። ቀዶጥገናው አስጊ ስለነበረ በሆስፒታሉ ውስጥ ለመቆየት የነበረው ዕድል ረጅምና አስቸጋሪ ነበር፤ ነገር ግን የባለቤቱና የመጋቢው ኅብረት ደስታን አስገኘለት። እኛም እነዚህን መሰሎቹ አጋጣሚዎች ለወንጌል ኅብረት ማጠናከር መንገድ እንደሚከፍቱ እስካመንበት ድረስ ሁኔታዎች ደስታችንን ሊነጥቁን እንደማይችሉ እርግጠኞች እንሆናለን።

በተግባር ላይ እናውለው!

እስቲ በዚህ ሳምንት ውስጥ ሁኔታዎች ሁሉ ወደ ክርስቲያን ወዳጆችህ እንድትቀርብ እንዲያደርጉህ ሞክር። አንድ አሳብ ብቻ ካለህ - ማለትም የምትኖረው ለክርስቶስና ለወንጌል እስከሆነ፥ ያለምንም ጥርጥር ከዚያ በኋላ መከራዎችህና ችግሮችህ የወንጌልን ኅብረት እንደሚያጠነክሩ ትገነዘባለህ፥ ያም ኅብረት ከፍተኛ ደስታን ያጎናጽፍሃል። በ1966ዓ.ም፥ በሰዓት በ90 ማይል ፍጥነት የሚበር መኪና ገጭቶኝ በአስጊ ሁኔታ ላይ እገኝ ነበር። ሆኖም በዚያ ሳቢያ የመሠረትኩት መልካም ኅብረት ውጤት የደረሰብኝን ሕመምና ችግር ሁሉ የሚያስረሳ ነበር። ያም አጋጣሚ ነበር ወደ እግዚአብሔር ሕዝብ እንድቀርብ ያስቻለኝ።

«ለእኔ ሕይወት ክርስቶስ፥ ሞትም ጥቅም ነውና።» (1:21)።

አቅኚዎች ይፈለጋሉ ፊልጵስፎስ 1: 12-26

ከሁሉም በላይ፡ የጳውሎስ ፍላጎት በታላቁ የንጉሠ ነገሥት ግዛት እምብርት በሆነችው በሮም ከተማ ወንጌልን በመስበክ ለማገልገል ነበር። በጳውሎስ አጀንዳ ላይ ልዩ ትኩረት የተሰጠውና በአንገብጋቢነት የተመዘገበው የሮምን ከተማ ለክርስቶስ በማሸነፍ በሚሊዮን የሚቆጠሩትን በደገንነት መልእክት መድረስ ነበር። ለዚህም ነው «እዚያ (ኢየሩሳሌም) ከደረስኩ በኋላ ወደ ሮም መሄድ አለብኝ» ሲል ባለማወላወል የተናገረው (የሐዋ. 19: 21)። በቆሮንቶስ ከተማ እንዳለ በጻፈላቸው መልእክት ውስጥ «በሚቻለኝ መጠን በሮም ላላችሁ ለእናንተ ደግሞ ወንጌልን ልሰብክ ተዘጋጅቻለሁ» በማለት አቋሙን አሳውቋል (ሮሜ 1: 15)።

ጳውሎስ ወደ ሮም ሰባኪ ሆኖ ለመሄድ ያቅድ እንጂ፤ ዳሩ ግን እስረኛ ሆኖ ነበር የመጣው። በዚህ ጉዳይ ላይ ብቻ ረጅም ደብዳቤ ለመጻፍ በቻለም ነበር። በምትኩ ግን ነገሩን ሁሉ በማጠቃለል፡ «ይህ የደረሰብኝ» በማለት ያልፈዋል (ፊልጵ. 1: 12)። የዚህ ታሪክ በሐዋርያት ሥራ 21: 17-28፤ 31 ላይ ይገኛል። የሚጀምረው ከጳውሎስ በኢየሩሳሌም ቤተ መቅደስ ውስጥ በሕገ ወጥ መንገድ መታሰር ነው። የአይሁድም አስተሳሰብ አሕዛብን ወደ ቤተ መቅደስ እያመጣ ቤተ መቅደሱን ያረክሳል የሚል ሲሆን፤ በሮማውያን በኩል ደግሞ ስሙ «በጣም-ተፈላጊ» ከሆኑት ግብፃውያን አመፀኞች ዝርዝር ውስጥ አለ በሚል ሰብብ ነው። ስለዚህ ጳውሎስ ከሁለት አቅጣጫ፤ ማለትም በፖለቲካውም፤ በሃይማኖቱም መሪዎች ዘንድ ሲረኛ ተደርጎ ተቆጥሮ ነበር። በዚህም የተነሣ በቄሣሪያ ለሁለት ዓመታት ታስሮ ቆይቷል። በመጨረሻ ጊዜ ግን ለቄሣር ይግባኝ በማለቱ (የእያንዳንዱ የሮማ ዜጋ መብት ነውና) ወደ ሮም ተላከ። በመንገድም ላይ፤ መርከቡ በአውሎንፋስ ምክንያት ተሰባበረ። በዚያን ወቅት ጳውሎስ ያሳየው ጉብዝናና የእምነት ጥንካሬ በመጽሐፍ ቅዱስ ውስጥ ከሠፈሩት አስደናቂ ታሪኮች አንዱ ለመሆን አብቅቶታል (ሐዋ.

27)። በመላጥያ ደሴት ሦስት ወር ከቆየ በኋላ ባቀረበው አቤቱታ መሠረት ቂሣር ፊት ለመቅረብ በመርከብ ተሳፍሮ ወደ ሮም ሄደ።

ይህ በብዙዎች ዘንድ እንደ ውድቀት ይታይ ይሆናል። ነገር ግን ይህ ሰው «በአንድ አሳብ» እና ዓላማ በመመራት፣ ምኞቱ የክርስቶስን ወንጌል ማካፈል ስለነበረ፣ ውድቀት አይደለም። ጳውሎስ ደስታን ያገኘው ሌሎችን ለክርስቶስ በመማረክ እንጂ አመቺ በሆነ ሁኔታ አይደለም። ሆኖም ለእርሱ እነዚያ ሁኔታዎች ሁሉ ወንጌልን ለማስፋፋት አመቺ ገጠመኞች ሆነውለት ነበር። ማስፋፋት ማለት «ወደፊት ገፍቶ ማቅናት» ነው። ይህ የግሪክ ወታደራዊ ቃል የሚያሳየን የጦር መሐንዲሶች (ዕቅድ አውጪዎች) ከወታደሮች በፊት ሄደው ለአገሩ አዲስ መንገድ መክፈታቸውን ነው። እንደዚያው ሁሉ ጳውሎስ ራሱን እንደ እስረኛ ከመወሰን ይልቅ ሁኔታዎቹ አዲስ የአገልግሎት ዕድል እንደሚከፍቱለት ተማምኖ ነበረ።

እያንዳንዱ ሰው ስለታወቀው ሰባኪ ቻርልስ ሂደን ስፐርጀን ሰምቷል። ጥቂቶችም ብቻ ስለባለቤቱ ሱዛና ያውቃሉ። ገና እንደተጋቡ፣ ሚስቱ ስፐርጀን አካለ ስንኩል ሆነች። ከዚያ በኋላ የእርሷ አገልግሎት ባሏን በማበረታታት፣ ለእርሱ ሥራ በመጸለይ ብቻ የተገታ የመሰላቸው ነበሩ፤ ነገር ግን እግዚአብሔር የባሏን መጻሕፍት መግዛት ለማይችሉ መጋቢዎች መጻሕፍቱን በማከፋፈል እንድታገለግላቸው ሌላ የሥራ ድርሻ ሰጣት። ይህ ኃላፊነቷ «የመጽሐፍ መዋጮ» ወደማሰባሰብ አመራ። በእምነት ሥራ አራማጅነቱ ይህ «የመጽሐፍ መዋጮ» በሺህ ለሚቆጠሩ መጋቢዎች ከፍተኛ እርዳታ ሰጪ ሆነ። ይህን ሁሉ ሚስቱ ስፐርጀን በቤቷ ሆና ትቆጣጠር ነበር። የእርሷም አርአያነት፣ ከአቅኚዎች መሀል ቀዳሚነት የያዘ አገልግሎት ነው።

እግዚአብሔር አሁንም ልጆቹ አቅኚዎች ሆነው ወንጌልን ወደ አዲስ ስፍራ እንዲወስዱ ይፈልጋል። አንዳንድ ጊዜ ሁኔታዎች አቅኚዎች ብቻ እንድንሆን ይወስኑናል። እንዲያውም፣ ጳውሎስ በመጀመሪያ ወደ ፊልጵስቦስ ለመግባት የቻለው እግዚአብሔር ደጋግሞ ሌላውን በር ስለዘጋበት ነው (ሐዋ. 16፡6-10)። እንደእርሱ ፍላጎት ከሆነ ወደ ሌላ ግዛት በሄደም ነበረ። ጳውሎስ መልእክቱን በምሥራቁ አቅጣጫ ለማስፋፋት ቢያቅድም፣ እግዚአብሔር ግን በምዕራብ በኩል ወደ

አውሮፓ እንዲሄድ መራው። ጳውሎስ የራሱን ፈቃድ ቢከተል ኖሮ በሰው ልጆች ታሪክ ምን ያህል ልዩነት ባመጣ ነበር!

እግዚአብሔር አንዳንድ ጊዜ ወንጌልን ለማስቀደም እንዲረዳን እንግዳ በሆኑ መሣሪያዎች ይጠቀማል። ጳውሎስን በተመለከተ፤ ወንጌልን የሮማ ኅብረተሰብ ቁንጮ በሆኑት የንጉሠ ነገሥቱ የክብር ዘቦች (ፕሬቶሪያን ጋርድዝ) መሀል ለመዝራት ያስቻሉት ሦስት መሣሪያዎች ነበሩ። እነኝህም ሰንሰለቱ (ቁ. 12-14)፤ ነቃፊዎቹና (ቁ. 15-19)፤ ያጋጠሙት አስጊ ሁኔታዎች (ቁ. 20-26) ናቸው።

1. የጳውሎስ ሰንሰለቶች (1: 12-14)

እግዚአብሔር በሙሴ በትር፤ በጌዴዎን ማሰሮዎች፤ እና በዳዊት ወንጭፍ እንደተጠቀመው ሁሉ በጳውሎስም ሰንሰለት ተጠቅሟል። ሮማውያኖቹ በጥቂቱ እንደተረዱት በእጁ ላይ ያኖሩት ሰንሰለት ጳውሎስን ፈታው እንጂ አላሰረውም። እሱም እስር ቤት በነበረበት ጊዜ እንደጻፈው «እንደ ክፉ አድራጊ እስክታሰር ድረስ መከራን እቀበላለሁ፤ የእግዚአብሔር ቃል ግን አይታሰርም» (2ኛ ጢሞ. 2: 9)። እነርሱ ራሳቸውን ለእግዚአብሔር እንዲሰጡ እንጂ ስለመታሰሩ አማርሮ አያውቅም። እግዚአብሔርንም በእነርሱ አማካይነት ወደፊት ወንጌል እንዲሰራጭ እንዲጠቀምባቸው ከልቡ ጠይቆ ነበር። እግዚአብሔርም ጸሎቱን መለሰለት።

ስለዚህ ይህ ሰንሰለት ጳውሎስን ከጠፉ ነፍሳት ጋር ግንኙነት እንዲኖረው ረድቶታል። ጳውሎስ ከአንድ የሮማ ወታደር ጋር ለ24 ሰዓት ተቆራኝቶ መቆየት ሲኖርበት፤ ወታደሮቹ ግን በየ 6 ሰዓቱ ይቀያየሩ ነበር። ይህ እስራቱ ከጠፉት ሰዎች ጋር እንዲገናኝ አድርጎታል። ይህም ማለት ጳውሎስ በየቀኑ ቢያንስ ለአራት ሰው ይመሰክር ነበር። እስቲ ራሳችሁን እንደ አንዱ ወታደር አድርጋችሁ አስቡ! «አለማቋረጥ» የሚጻልይ እስረኛ፤ ሳያቋርጥ ሰዎችን ስለመንፈሳዊ ሁኔታቸው የሚጠይቅ ሰው፤ በመላው የሮም ግዛት ውስጥ ለሚገኙ ክርስቲያኖችና ቤተ ክርስቲያናት፤ ደብዳቤ የሚጽፈው ጳውሎስ በየዕለቱ ያጋጥማችሁ ነበር ማለት ነው። አንዳንዶቹ ወታደሮች እምነታቸውን በክርስቶስ ለማድረግ ረጅም ጊዜ አልወሰደባቸውም። ጳውሎስ በክብር ዘበኞቹ ሹማምንት መካከል ወንጌልን ለማድረስ ችሏል። ይህን ደግሞ ነፃ ሰው ቢሆን ኖሮ ሊያደርገው ባልቻለም ነበር።

ሆኖም ግን የጳውሎስ ሰንሰለት የሌላ መደብ አባላት ከሆኑት ከቁጣር ባለሥልጣናት ጋር ለመገናኘት አስችሎታል። በሮም በነበረበት ጊዜ ጉዳዩ ከፍተኛ ተደርጎ ስለሚቆጠር እሱንም እንደ ከባድ እስረኛ ያዩት ነበረ። የሮማ መንግሥት ለአዲሱ «የክርስትና» እምነት አቋሙን በይፋ የሚያሳውቅበት ጊዜ ተቃርቦ ነበር። ለመሆኑ ክርስትና የአይሁድ ሃይማኖት አንድ ዘርፍ ነው? ወይስ አዲስ እምነትና አደገኛ ነው? ይህን ለመወሰን ባለሥልጣኖቹ የክርስትናን እምነት ሳይወዱ በግድ ማጥናት ስለነበረባቸው፣ በዚያን ጊዜ ጳውሎስ እንዴት እንደሚደሰት አስቡ!

እግዚአብሔር አንዳንድ ጊዜ ወዳልሰሙት የወንጌልን ስርጭት እንዲያካሂዱ የራሱን ሕዝብ ወደ «እስራት» ይከታል። በተለይ በሌላ መንገድ የማይቻለውን በዚህ እንዲከናወን ያደርጋል። ወጣት የሆኑ እናቶች በቤት ውስጥ ሆነው ልጆቻቸውን ሲንከባከቡ የታሰሩ እንደሚመስላቸው ሁሉ፣ እግዚአብሔርም የደገነነትን መልእክት በሰዎች ዘንድ ለማድረስ እንዲሁ በ«እስራት» ይጠቀማል። ሱዛና ዌዝሌ 19 ልጆችዋን ያሳደገችው የልጆች ማሳደጊያና መንከባከቢያ እንዳሁኑ ባልሠለጠነበት ወይንም ባልተፈለሰበት ወቅት ነበር። ሆኖም ከዚህ ከትልቅ ቤተሰብ ውስጥ የወጡት ጆን እና ቻርልስ ዌስሊ በመተባበር መላው የእንግሊዝ ደሴቶችን ያንቀሳቀሰ አገልግሎት አበረከቱ። ፈኒ ክሮስቢ በ6 ሳምንት እድሜዋ ታውራ ነበር፣ ግን ገና ወጣት ከነበረችበት ጊዜ አንስቶ በጨለማ እንዳትታሰር ወሰነች። ከጊዜም በኋላ በዝማሬዋና በወንጌል መዝሙሮችዋ በኩል የእግዚአብሔርን ታላቅ ኃይል የምትገልጽ ሆነች።

ምሥጢሩ ይህ ነው፡- አንድ አሳብ በሚኖረን ጊዜ አጋጣሚዎችን የምንመለከታቸው እግዚአብሔር ወንጌልን ለማስፋፋት እንደሰጠን ዕድል አድርገን በመቁጠር ነው፤ እና እግዚአብሔር ባደረገልን ነገር ከምናማርር ይልቅ በሠራው ነገር እንደሰታለን።

የጳውሎስ እስራት የጠፋትን መገናኘት ብቻ ሳይሆን፣ የዳኑትንም ደግሞ ማበረታታት ነው። ብዙዎቹ በሮም ያሉት አማኞች የጳውሎስን እምነትና ቆራጥነት ሲያዩ እንደ አዲስ ይበረቱ ነበር፤ (ቁ. 14)፡ እነርሱም «በይበልጥ ደፍረው ቃሉን ያለፍርሃት ለመናገር» ይችሉ ነበር። መናገር የሚለው ቃል መስበክ ማለት አይደለም። እንዲያውም «የዘወትር ንግግር» ማለት ነው። ያለጥርጥር ብዙዎች ሮማዊያን የጳውሎስን ጉዳይ ይነጋገሩበታል። ምክንያቱም እንደዚህ ያለ የሕግ ጉዳይ፣ የዚህን

በሕጋዊነቱ የሚከራራው መንግሥት አትኩሮት ከሚሰቡት መሠረታዊ ነገሮች አንዱ በመሆኑ ነው። እና በሮም ያሉ ክርስቲያኖች ለጳውሎስ ስላዘኑለት በንግግራቸው ስለ ኢየሱስ ክርስቶስ ጥሩ ቃልን ለማውራት መልካም ዕድል አጋጠማቸው። ተስፋ በመቁረጥ የመስፋፋቱን ያህል፣ የተስፋም መለምለም ያንኑ ያህል ታዳጊ ነው። በጳውሎስ ደስተኛ ሁኔታ ምክንያት በሮም ውስጥ ያሉ አማኞች አዲስ የሆነ መበረታታት ስላገኙ ስለ ክርስቶስ በድፍረት ለመመስከር ቻሉ።

ከደረሰብኝ አስጊ የመኪና አደጋ በኋላ ሆስፒታል ገብቼ በማገገም ላይ እንዳለሁኝ፣ ከአንድ ፍጹም ከማላውቀው እንግዳ ሰው፣ ወደ ብርሃን የመራኝ ደብዳቤ ደረሰኝ። ከዚያም ከዚሁ ሰው በተከታታይ ብዙ ደብዳቤዎቹ ደረሱኝ። የሚገርመው አንዱ ከሌላው የሚሻል መሆኑ ነው። ታዲያ ከዚያ ከሰውዬ ጋር መዘዋወር በምችልበት ጊዜ ተገናኘን። እጅግ የተደነቅኩት ሰውዬው እውር፣ የስኳር በሽተኛና እንዲሁም አንድ እግሩ የተቆረጠ አካለ ስንኩል በመሆኑ ነበር (እና ከዚያ ወዲያም ሌላኛው እግሩ ተቆርጧል። ሆኖም ይህ ሰው የሚኖረው በእድሜ የገፋ እናቱን እየረዳ ነበር። እንግዲህ ከዚህ ሰው ይብስ እግር ከወርች በሰንሰለት የታሠረ ሰው አለ ለማለት አይቻልም! በዚያ መጠን ደግሞ ወንጌልን ለማሰራጨት ነፃነት ያስፈልጋል ከተባለ አሁንም እንደእርሱ ነፃ የሆነ ሰው አልነበረም። በአገልግሎት ሰጪ ቡድኖች ፊት፣ በከፍተኛ ሁለተኛ ደረጃ ትምህርት ቤት ጉባኤዎች ውስጥ ስለ ክርስቶስ ይመሰክር ነበር። እናም ለተሾሙ አገልጋዮች ብቻ በሚፈቀዱ የባለሙያዎች ስብሰባ ላይ በመገኘት ገንቢ አስተያየቶች የሚያካፍል ሰው ነበር። ጓደኛዬ ለክርስቶስና ለወንጌል ስለሚኖር ያለው አንድ አሳብ ብቻ ነበረ። ከዚህም የተነሣ ወንጌልን በማስፋፋት በሚገኘው ደስታ ተቋዳሽ ነበር።

የእኛ እስራት አስደናቂ ወይም አስቸጋሪ ላይሆን ይችላል። ያ ማለት ግን እግዚአብሔር በአንድ በሆነ መንገድ አይጠቀምብንም ማለት አይደለም።

2. የጳውሎስ ነቃፊዎች (1: 15-19)

ጳውሎስን የሚቃወመው ሰው አለ ቢባል ለማመን ያስቸግራል፤ ይህንን ግን በሮም ውስጥ የነበሩ አማኞች ፈጽመውት ነበር። በእዚያ ያሉ ቤተ ክርስቲያኖች ተከፋፍለዋል። አንዳንዶቹ ሰዎች እንዲድኑ ስለሚፈልጉ ክርስቶስን በቅንንነት ይሰብካሉ፤ አንዳንዶቹ ግን በጳውሎስ ላይ አስቸጋሪ

ሁኔታ ለመፍጠር ክርስቶስን በተጣመመ መንገድ እያስተዋወቁ ነበር። የኋለኛው ወገን በወንጌል ይጠቀም የነበረው የግል ፍላጎትና ምቹቱን ለማደላደል ነበር። ምናልባትም እነዚህ ወገኖች አንድም የጳውሎስን ለአሕዛብ ያለውን አገልግሎት የሚቃወሙ፣ ወይም ለሙሴ ሕግጋት በመታዘዝ ምትክ ለእግዚአብሔር ጸጋ የሰጠውን ተቀዳሚነት የማይቀበሉ የቤተ ክርስቲያን ወግ አጥባቂ ክንፍ አባሎች ሊሆኑ ይችላሉ። ፍቅርና አንድነት አብሮ የመሄዱን ያህል፤ ቅናትና ክርክርም በዚያው መጠን አብሮ ይሄዳል።

ጳውሎስ በቁጥር 16 ላይ «ቅንዓት» በሚል አስደናቂ ቃል ተጠቅሟል። ይህም «ለሥልጣን መሯሯጥና - ደጋፊዎችን ለማብዛት መሽቀዳደም» እንደ ማለት ነው። የጳውሎስ ዓላማ ክርስቶስን ለማክበርና እርሱን የሚከተሉ ሰዎች ለማግኘት ነው፣ ነቃፊዎቹ ግን ዓላማቸው ራሳቸውን ለማስከበርና የራሳቸውን ተከታዮች ለማግኘት ነው። «ክርስቶስን አምነኸዋል?» ብሎ ከመጠየቅ ይልቅ «የማን ወገን ነህ - የእኛ ወይስ የጳውሎስ?» ብለው መጠየቁን የሚያስቀድሙ ነበሩ። ክፋቱ እንዲህ ዓይነቱ «የሃይማኖት ፖለቲካ» በአሁኑም ጊዜ እንኳን መታየቱ ነው። ይህንን የሚለማመዱ ሰዎች ራሳቸውን ብቻ እንደሚጎዱ መገንዘብ ይኖርባቸዋል።

እኛ አንድ አሳብ ብቻ ያለን እስከሆንን ድረስ የሚነቅፉንን የምንመለከተው እንደ ሌላ ወንጌል የማስፋፊያ እድል በመቁጠር ነው። ጳውሎስ እንደ ታማኝ ወታደር «ለወንጌል መመከቻ (የተወሰነ)» ነበር (ቁ 17)። በነቃፊዎቹ ራስ መውደድ ሳይሆን ክርስቶስን በመስበኩ ሊደሰት ችሏል። በጳውሎስ ልብ ውስጥ ቅናት አልነበረም። አንዳንዶች ከእርሱ ጋር ሲሆኑ ሌሎቹ ግን ይቃወሙታል። ከሁሉም አስፈላጊው የክርስቶስ ኢየሱስን ወንጌል መስበክ ነው።

ከታሪክ ማስታወሻ ላይ እንደምናገኘው ሁለቱ ታላላቅ የእንግሊዝ ወንጌላዊያን፣ ጆን ዌስሊ እና ጆርጅ ውትፊልድ፣ በሥነ-መለኮት ጉዳዮች ላይ አይስማሙም ነበር። ሁለቱም በሺህ ለሚቆጠር ሕዝብ እጅግ የተሳካ ስብከት ሰብከው በጣም ብዙዎችም ወደ ክርስቶስ ሲመለሱ በዓይናቸው ያዩ ናቸው። ታዲያ አንድ ሰው ዌስሊን፣ ውትፊልድን በመንግስተ ሰማይ የምትገናኘው ይመስልሃል? ሲል ጠይቆት እንደነበረ ይወራል።

ወንጌላዊውም ሲመልስ «አይ፡ አይመስለኝም» አለው። «አንተ እንደምታስበው ውትፈልግ የተለወጠ ሰው አይመስልህም?»

ዌስሊም «እርግጥ ነው የተለወጠ ሰው ነው» ካለ በኋላ በመቀጠል፡ «ግን በመንግሥተ ሰማይ እርሱን አያለሁ ብዬ አልገምትም። ምክንያቱም እርሱ ለእግዚአብሔር ዙፋን በጣም የቀረበ ስለሚሆንና እኔ ደግሞ በጣም ስለምርቅ ችዬ የማየው አይመስለኝም» በማለት መልሶለታል። እርሱና ወንድሙ ውትፈልግ በአንዳንድ ጉዳዮች ላይ ቢለያዩም፤ ዌስሊ ግን በልቡ ምንም ቅናት አድርጎት አያውቅም። የውትፈልግም አገልግሎት መቃወም አይፈልግም። የመቃወምም ፍላጎት አልነበረውም።

አብዛኛውን ጊዜ ነቀፌታን ለመቀበል ያስችግራል። በተለይም ጳውሎስ እንደነበረበት አስቸጋሪ ሁኔታ ውስጥ ስንሆን ግን ሐዋርያው የተለያዩ ነቃፊዎች እየገጠሙት እንኳን እንዴት ሊደሰት ቻለ? ለዚህ መልሱ በአንድ አሳብ ብቻ የሚመራ በመሆኑ ነው። ቁጥር 19 እንደሚያመለክተው ጉዳዩን በአሸናፊነት እንደሚወጣው (በደገንነት) ያውቀው ነበር። ለዚህም ምክንያቱ በወዳጆቹ ድሎችና በእግዚአብሔር መንፈስ እርዳታ ሙሉ በሙሉ በመተማመኑ ነው። «እርዳታ» የሚለው ቃል በእንግሊዘኛው ቃል የመዘምራን ጓድ የሚለውን ይሰጠናል። በግሪክ ከተማ ውስጥ ልዩ በዓል ለማሳየት ምንጊዜም አንድ ሰው ለዘፋኞቹና ለደናሾቹ ልዩ እርዳታ ወይም ስጦታ ማድረግ ነበረበት። ዝግጅቱም ከፍተኛ ወጪ የሚጠይቅ ነበር። ከዚህም በመነሣት ቃሉ «የሚያስፈልገውን ሁሉ በልግሥና መስጠትና ማሟላት» የሚለውን አስተሳሰብ የሚወክል ለመሆን ቻለ። ጳውሎስ እየመነመነ በሚሄደው በራሱ ሀብት የሚተማመን ሳይሆን ሙሉ እምነቱ በመንፈስ ቅዱስ በሚከናወነው ቸር የእግዚአብሔር ልግሥና ምንጭ ላይ ነበር።

ጳውሎስ በሮም እንደቀዳሚ አቅኚነቱ በእስራቱና በነቀፌታው በኩል ወንጌልን አካፍሏል። ግን ሌላ የተጠቀመበት ሦስተኛም መሣሪያ ነበረው።

3. የጳውሎስ ችግር (1:20-26)

በእስራቱ ምክንያት ክርስቶስ ታውቆ ነበር (ቁ. 13)፤ እና በመነቀፉም ምክንያት ክርስቶስ ተሰብኮ ነበር (ቁ. 18)። ስለዚህ በጳውሎስ ችግር ምክንያት ክርስቶስ ጎልቶ ታይቶ ነበር (ቁ. 20)። ጳውሎስ ለሮም ከዳተኛ ሆኖ ከተገኘ በኋላ የሞት ቅጣት ሊደርስበት ይችል ነበር። ጉዳዩ ለመጀመሪያ ጊዜ ለፍርድ በቀረበበት ወቅት ለጳውሎስ

የሚያሠጋው አልመሰለም ነበር። የመጨረሻው ፍርድ ግን፡ ገና ወደፊት የሚመጣ ነበር። ያም ሆኖ ለጳውሎስ ሰውነቱ እንኳን የራሱ አልነበረም። ብቸኛው ፍላጎቱም (ምክንያቱም አንድ አሳብ ስላለው) ክርስቶስን በሰውነቱ ማጉላት ነበር።

ግን ክርስቶስን ማጉላት ያስፈልጋል ወይ? ደግሞስ እንዴት የሰው ልጅ የእግዚአብሔርን ልጅ አጉልቶ ለማሳየት ይችላል? ታዲያ፡ ከዋክብቶች አጉልቶ ከሚያሳያቸው መሣሪያ (ቴሌስኮፕ) ይልቅ በጣም ትልቅ ናቸው፤ ሆኖም ግን ቴሌስኮፑ ያጎላቸዋል፡ እንዲሁም ያቀርባቸዋል። የአማኞች አካል ኢየሱስ ክርስቶስን ወደ ሰዎች አጉልቶና አቅርቦ እንደሚያሳይ መሣሪያ ነው። በተራው ሰው ዘንድ ክርስቶስ ከዘመናት በፊት የኖረና፡ በታሪካዊ ሰውነቱም የጭጋግ ያህል ርቆና ደብዝዞ የሚታይ ነው። ሆኖም ግን የአማኙን ሰው በችግሮች መፈተንና በጽናትም ሲወጣቸው ማየት፡ ላላመኑት ክርስቶስን አጉልቶና አቅርቦ ያሳያቸዋል። አንድ አሳብ ብቻ ላለው ክርስቲያን፡ ክርስቶስ አሁንም ከእኛ ጋር አብሮን ያለ ነው።

ቴሌስኮፕ ነገሮችን ያቀርባል፡ ማይክሮስኮፕ ደግሞ ትንንሽ የሆኑ ነገሮችን በትልቁ ያሳየናል። አማኝ ላልሆኑ ሰዎች ኢየሱስ በጣም ትልቅ አይደለም። ለእነርሱ እጅግ ትልቅ መሰለው የሚታዩዋቸው ሌሎች ሰዎችና ሌሎች ነገሮች ናቸው፤ ነገር ግን ክርስቲያኖች እንዴት የተለያዩ ችግሮችን እንደሚቋቋሙና እንደሚያሳልፉ ሲያዩ፡ በእውነትም ኢየሱስ ክርስቶስ እንዴት ትልቅ የቱን ያህል ኃያል እንደሆነ ይገነዘባሉ። የአማኞች አካል እንደማጉያ መስታወት (ሌንስ) ነው። «ትንሹን ክርስቶስን» ትልቅ አድርጎ ያሳያል፡ እንዲሁም «ሩቁን ክርስቶስን» በጣም ቅርብ ያደርገዋል።

ጳውሎስ ሕይወትንም ሆነ ሞትን አይፈራም ነበር! በሁለቱም መንገድ ክርስቶስን በሰውነቱ ማጉላት ይፈልጋል። ደስታም ቢኖረው አያስደንቅም!

ጳውሎስ፡ ከቁርጥ ውሳኔ ላይ ለመድረስ ስለመቸገሩ እራሱም ያምናል። በሕይወት መቆየቱ በፊልጵስዩስ ላሉ አማኞች ጠቀሜታ ቢኖረውም፡ ዳሩ ግን ከእነርሱ በመለየት ከክርስቶስ ጋር መኖሩ በለጠበት። ሆኖም ጳውሎስ ክርስቶስ እንደሚያቆየው ያውቀው ነበር። ይኸውም «ወንጌልን ለማስፋት» (ቁ. 12) ብቻ ሳይሆን «የእምነታቸውን ደስታ ለማስፋት» (ቁ. 25) ጭምር ነበር። አዲስ መንፈሳዊ እድገት ወደታየባቸው አካባቢዎች አንዳንዶችን «በግንባር ቀደም አቅኚነት»

የማሰማራት ፍላጎት ነበረው። (በነገራችን ላይ፥ ጳውሎስ ወጣቱን መጋቢ ጢሞቴዎስን በሕይወትህና በአገልግሎትህ አዲስ መንፈሳዊ አገርን ለማቅናት እርግጠኛ ሁን ሲል ምክርና ማስጠንቀቂያ ሰጥቶት ነበር። በ 1ኛ ጢሞ. 4:15 ውስጥ «ማደግ» ለሚለው ቃል «ግንባር ቀደም አቅኚ» የሚል ትርጉም ተሰጥቶታል)።

ጳውሎስ እንዴት ዓይነት ድንቅ ሰው ነው! የክርስቲያኖችን እድገት ለመርዳት ሲል ወደ መንግሥተ ሰማይ የሚሄድበትን ጊዜ ለማራዘም ፈቃደኛ ነበር። በመሆኑም የጠፉትን ወደ ክርስቶስ ለማምጣት ወደ ሲኦል ለመሄድ ፈቃደኛ ሆነ (ሮሜ 9:1-3)።

በእርግጥ፥ ጳውሎስን ሞት አላስፈራራውም። ሞት በቀላሉ «መለየት» ማለት ነው። በዚህ ቃል የሚጠቀሙበት ወታደሮች ነበሩ፥ ይህም ማለት «ድንኳንህን ጠቅልልና ወደፊት ሂድ» ማለት ነው። ይህም የክርስቲያን ሞት ምን እንደሆነ ያሳየናል። በምንምትበት ጊዜ እንኖርበት የነበረው «ድንኳን» ተጠቅልሎ ይወሰዳል። መንፈሳችን ግን ከክርስቶስ ጋር በዘለቂታ ወደሚኖርበት መንግሥተ ሰማይ ያመራል። (2ኛ ቆሮ. 5:1-8 አንብብ)። መርከበኛም «የመርከቡን መልሕቅ ለማላቀቅና መርከቡን ለማንቃነቅ» በዚሁ ቃል ይጠቀማል። እንደዚሁም ሉርድ ቴንሰን «መሰናከሉን ለማለፍ» በሚለው እጅግ ዝነኛ ግጥማቸው ውስጥ የሞትን ምንነት ለማሳየት በዚሁ ቃል ተጠቅመውበት ነበር።

በሌላ በኩል ደግሞ ይኸው «መለየት» የሚለው ቃል የፖለቲካ አነጋገር በመሆን የእስረኛን ነፃ መለቅቅ ለማሳየት ጠቀሜታ ላይ የሚውልበት ጊዜ አለ። የእግዚአብሔር ሰዎች በእስር ላይ ያሉ ናቸው። ምክንያቱም በአካላዊ እንቅፋቶችና በሥጋዊ ፈተናዎች የታሰሩ በመሆናቸው ሲሆን፥ ሞት ግን ነፃ ያወጣቸዋል ወይም ከመሞታቸው በፊት የክርስቶስ ዳግም ምጽአት ከተከሰተ በዚያ ነፃ ይወጣሉ (ሮሜ 8:18-23)። በመጨረሻም፥ መለየት የሚለውን ቃል ገበሬዎች የሚጠቀሙበት ነው። ይኸውም «የተጠመዱ በሬዎችን» በማላቀቅ ጊዜ ነው። ጳውሎስ ለመሸከም ቀላል የሆነውን የክርስቶስን ቀንበር ወስዷል (ማቴ. 11:28-30)፥ ነገር ግን ስንት ሸክሞችን በአገልግሎቱ ተሸክሟል! (ለማስታወስ ከፈለግህ፥ 2ኛ ቆሮ. 11:22-12:10 አንብብ)። ከክርስቶስ ጋር ለመሆን መለየት ማለት ሸክማችንን ማራገፍ ወይም ምድራዊ ሥራችንን መጨረስ ማለት ነው።

በየትኛውም አቅጣጫ ብንመለከተውም፤ የአንድ አሳብ ባለቤት እስከሆንን ደስታችንን ማንም ሊሰርቀን አይችልም። «ለእኔ ሕይወት ክርስቶስ፤ ሞትም ጥቅም ነውና» (ቁ. 21)። ማልቲቢ ባብኮክ «ይኼ የአባቴ ዓለም ነው» በሚለው መጽሐፉ ውስጥ «ሕይወት ማለት የምንኖርለት ዓላማ ነው» በማለት ጽፏል። እኔና ሚስቴ ለገበያ በምንወጣበት ጊዜ ሁሉ እኔ ወደ ልብስ መደብሮች አካባቢ መሄዱ ደስ አይለኝም። ነገር ግን ብዙ ጊዜ ባለቤቴ ጨርቃጨርቅ ማየት ስለሚያስደስታት ለእርሷ ስል እሄዳለሁ። ዳሩ ግን በዚያ መንገድ ላይ አንድ የመጽሐፍ መደብር እንኳ ቢያጋጥመኝ ወዲያውኑ ነፍስ በመዝራት ሕይወቴ ይለወጣል። እኛን የሚያስደስተን ነገር እና «በሕይወታችን የሚያበራልን» ነገር፤ ያ ለኛ «ሕይወት» ነው። ጳውሎስን በተመለከተ ክርስቶስ ሕይወቱ ነበር። ክርስቶስ አስደስቶታል እና ሕይወቱንም ዋጋ ያለው ኑሮ አድርጎለታል።

በቁጥር 21 ውስጥ የሚከተለውን ለሕይወታችን ጠቃሚ የሆነ ፈተና እናገኝበታለን። «ለእኔ ሕይወቴ-----፤ ሞትም----- ነውና»። ራስህ በጎደለው መስመር ላይ ሙሉ። «ለእኔ ሕይወት ማለት ገንዘብ ሲሆን፤ ሞት ደግሞ ሁሉንም ወደኋላ መተው ነውና»።

«ለእኔ ሕይወት ዝና ሲሆን፤ ሞትም መረሳት ነውና»።

«ለእኔ ሕይወት ኃይል ሲሆን፤ ሞትም ሁሉንም ማጣት ነውና»።

ይህ ሁሉ ትክክለኛ አባባል አይደለም፤ እኛ የጳውሎስን የጸና እምነት ማስተጋባት አለብን። ሁኔታዎች ቢኖሩም እኛ የምንደሰት ከሆነ እና እኛ ወንጌልን በማስፋፋት የምንካፈል ከሆነ፤ «ለእኔ ሕይወት ክርስቶስ ሲሆን፤ ሞትም ጥቅም ነውና» ለማለት መቻል አለብን።

የውጊያ ስፍራዎች

ፊልጵስፎስ 1: 27-30

የክርስቲያን ሕይወት የጨዋታ ሜዳ ሳይሆን የጦር ሜዳ ነው። እኛ በወንጌል አንድነት ደስ የሚለን የአንድ ቤተሰብ ወንድ ልጆች ነን (1: 1-11)፤ እኛ ወንጌልን ለማስፋፋት የተሰማራን አገልጋዮች ነን (1: 12-26)፤ ከሁሉም በላይ ደግሞ እኛ የወንጌልን እምነት የምንጠብቅ ወታደሮች ነን፤ እና በአንድ አሳብ የሚመሩ አማኞች በጦርነት መሃል ቢሆኑ እንኳን የመንፈስ ቅዱስ ደስታ ይኖራቸዋል።

«የወንጌል እምነት» ለቤተ ክርስቲያን የተሰጠ መለኮታዊ እውነት ነው። ይሁዳ በመልእክቱ ላይ «ለቅዱሳን አንድ ጊዜ ፈጽሞ ስለተሰጠ» (ቁ. 3) ብሎ ይጠራዋል። ጳውሎስ በ1ኛ ጢሞ. 4: 1 ላይ «በኋለኛው ዘመናት አንዳንዶች ሃይማኖትን ይክዳሉ» ብሎ ያስጠነቅቃል። እግዚአብሔር ለጳውሎስ ይህን መንፈሳዊ ሀብት አደራ ሰጥቶታል (1ኛ ጢሞ. 1: 11)። እና እሱም በተራው ለጢሞቴዎስ እንደሰጠው ሁሉ አደራውን ለሌሎችም አስተላልፏል (1ኛ ጢሞ. 6: 20)። የእርሱም ጋላፊነት ከጳውሎስ የተማረውን ለሌሎች ማስተላለፍ ነው (2ኛ ጢሞ. 2: 2)። ቤተ ክርስቲያንም በማስተማር አገልግሎት የተሰማራችው ለዚህ ነው፤ ይኸውም የእያንዳንዱ የአዲስ ትውልድ አማኞች የእምነታቸውን ቅርስ በማወቅ፤ እንዲወዱትና እንዲጠቀሙበት ለማስቻል ነው።

ነገር ግን ጠላት የከበረውን ነገር ከእግዚአብሔር ሕዝብ ሊሰርቅ በደጅ ነው። ጳውሎስ በፊልጵስፎስ ጠላቱን አግኝቶታል፤ አሁንም በሮም አግኝቶት ነበር። ሰይጣን የአማኞችን የክርስትና እምነት ለመስረቅ እስከቻለ፤ የእነርሱም የሆኑትን የሥነ መለኮት ሕግጋት ለመቀማት እስከደፈረ፤ የወንጌልን አገልግሎት ለማሰናከልና ድል ለማድረግ ይችላል። አንዳንድ ሰዎች «ትክክለኛ ሕይወት እስከመራ ድረስ፤ ስለሰውየው እምነት ግድ የለኝም» ብለው ሲናገሩ መስማት ምንኛ ያሳዝናል። እንደ እውነቱ ግን እንዴት እንደምንኖር የሚወስነው እምነታችን ነው። የተሳሳተ እምነት ውሎ አድሮ ኑሮአችንን ማበላሸቱ የማይቀር ነው። እያንዳንዱ አጥቢያ ቤተ ክርስቲያን ሙሉ በሙሉ

ለመደምሰስ የቀረው የአንድ ትውልድ ዘመን ብቻ ነው። በዚህ ምክንያት ሰይጣን በተለይ ወጣቶችን ከእምነት ለማራቅ ያለማቋረጥ ትግል ማካሄዱ ሊያስገርመን አይችልም።

ክርስቲያኖች እንዴት ይህንን ጠላት መዋጋት ይችላሉ? «የጦር ዕቃችን ሥጋዊ አይደለምና» (2ኛ ቆሮ. 10:4)። በአትክልት ስፍራ ጲጥሮስ ሰይፉን መዘዘ፤ ኢየሱስ ግን ገሠጸው (ዮሐ. 18:10-11)። እኛ የምንጠቀመው በመንፈሳዊ የጦር ዕቃ ነው። እነርሱም የእግዚአብሔር ቃል እና ጸሎት ናቸው (ዕብ. 4:12፤ ኤፌ. 6:11-18)። የሚያስፈልገንን ኃይል እንዲሰጠን በመንፈስ ቅዱስ መተማመን አለብን፤ ነገር ግን ጦርነቱን አንድ ላይ ነው መዋጋት ያለብን። ለዚህም ነው ጳውሎስ በፊልጵስዩስ ላሉ ወዳጆቹ ኅብረታቸውን እንዲያጠነክሩ አስጠንቅቆ የላከው። በዚህም አንቀጽ ላይ ውጊያውን ድል ለማድረግና «እምነትን» ለመጠበቅ የሚያስችሉ ሦስት ጠቃሚ ነገሮች ማስፈሩን እንመለከታለን።

1. አሳቢ ጽኑነት (1:27)

«እንግዲህ በጣም አስፈላጊው ነገር ሕይወታችሁ የክርስቶስን የምሥራች ቃል ዋጋ ያለው እንዲያደርግ ነው» (አዲስ ትርጉም)። ጠላትን ለመቃወም በጣም ጠቃሚው የጦር ዕቃችን ቀስቃሽ ስብከት ወይም ኃይለኛ መጽሐፍ አይደለም፤ ግን አሳቢ ጽኑ የሆነ የአማኝ ኑሮ ነው።

ጳውሎስ የተጠቀመበት ግሥ እኛ ፖለቲካ ከምንለው ቃል ጋር የተገናኘ ነው። እርሱ የሚለን «ዜጎች መሆን እንደሚገባቸው መንገድ ሁኑ» ነው። እኔና ሚስቴ ለንደንን እየጎበኘን እያለን አንድ ቀን አራዊቶች ወደሚጠበቁበት ቦታ ለመሄድ ወሰንን። በጉዞው ለመደሰት ስንል በአውቶቡስ ተሳፍረን ከኋላ ተቀመጥን። ታዲያ ከፈታችን ካሉት ተሳፋሪዎች ጩኸትና ያልታረመ ንግግር የተነሳ መደሰት አልቻልንም። ለክፋቱ ደግሞ ሁሉም አሜሪካኖች ነበሩ። በእኛ አካባቢ ያሉት እንግሊዛውያኖችን ስናያቸው በትዝብት እየተመለከቷቸውና እራሳቸውን እየነቀነቁ «አዎን፤ እነዚህ ከአሜሪካ የመጡ መሆን አለባቸው!» በማለት በሆዳቸው ያሟቸዋል። እኛ አፈርን፤ ምክንያቱም እነዚህ ሰዎች እንደ አሜሪካዊ ዜግነታቸው በእውነቱ ጥሩ ሥነ ምግባር አላሳዩም።

ጳውሎስ እንደሚያስበው እኛ ክርስቲያኖች ሰማያዊ ዜጎች ነን። በመሆኑም በምድር ላይ በምንኖርበት ጊዜ እንኳን ሕይወታችንን እንደ ሰማያዊ ዜጎች መምራት አለብን። ይህን አሳብ በ3:20 ላይ በድጋሚ

አንስቶታል። ይህ ለፊልጵስዩስ ሰዎች በጣም ትርጉም ያለው አባባል ነው። ምክንያቱም ፊልጵስዩስ በሮም ቅኝ ግዛት ሥር የምትገኝ፤ ነዋሪዎችዋም የሮም ዜግነት ያላቸውና መብታቸውም በሮማ ሕግ የተጠበቀላቸው ነበሩ። ቤተ ክርስቲያን በምድር ላይ ያለ የኢየሱስ ክርስቶስ ቅኝ ግዛት ነው። ስለዚህ እኛም እራሳችንን እንደ ሰማያዊ ዜጎች መቁጠር አለብን።

«እኔ ተገቢ በሆነው በወንጌል ሥርዓት መሠረት ራሴን መርቻለሁን?» የሚለውን ጥሩ ጥያቄ ዘወትር ራሳችንን መጠየቅ አለብን። «እኛ በክርስቶስ ያለን እንደተጠራንበት መጠራት በሚገባ መመላለስ ...» አለብን (ኤፌ. 4:1)። መመላለስ ማለት «እንደ ጌታ ፈቃድ በመኖር በሁሉ ነገር ጌታን ታስደስታላችሁ» ማለት ነው (ቆላ. 1:10)። እንደዚህ የምንሆነው ወደ መንግሥተ ሰማይ ለመግባት ስንል አይደለም ምክንያቱም በመልካም ሥራችን አልዳንንም። ግን እንደዚህ የምንሆነው አስቀድሞ ሰማችን በመንግሥተ ሰማይ ስለተጻፈ እና ዜግነታችን ሰማያዊ ስለሆነ ነው።

እዚህ ላይ በሚገባ ማስታወስ ያለብን፤ በዙሪያችን ያለው ዓለም የሚያውቀው፤ እኛ በምድራዊ ሕይወታችን የምናንፀባርቀውን ወንጌል መሆኑን ነው።

በምትሠራው ሥራ፤ በአነጋገርህ

አንድ ምዕራፍ ወንጌል በቀን መጻፍህ

እንዳይዘነጋህ፤ እንዳይረሳህ፤

ሰዎች ያነቡታል ያንን የጻፍከውን

በእምነት ጸንተህ እንደሁ ለእውነት መቆምህን

ወንጌልህ ያሳይ ዘንድ፤ ብቃት ያለው ይሁን!

(ጸሐፊው ማን እንደሆነ አይታወቅም።)

«ወንጌል» ማለት የምሥራች ቃል ማለት ሲሆን፤ ይኸውም ክርስቶስ ስለ ኃጢአታችን መሞቱን፤ መቀበሩንና ከሞት መነሣቱን የሚያበስረን ነው (1ኛ ቆሮ. 15:1-8)። ለደኅንነታችን መንገድ «የምሥራቹ ቃል» ብቻ ሲሆን፤ ማንኛውም ሌላ መልእክት ውሸት ነው (ገላ. 1:6-10)። የወንጌል መልእክት ግን የምሥራች ቃል ነው። የሚያበስርልን መልካም ዜናም ኃጢአተኞች በኢየሱስ ክርስቶስ በእግዚአብሔር ልጅ በማመን እነርሱም የእግዚአብሔር ልጆች ለመሆን የመቻላቸውን ተስፋ ነው (ዮሐ.

3:16)። በወንጌል ላይ አንዳች መጨመር ኃይሉን መቀነስ ነው። እኛ ከጋጢአታችን የዳንነው በክርስቶስ በማመን ላይ ሌላ ነገር ጨምረን አይደለም። እኛ የዳንነው በክርስቶስ በማመን ብቻ ነው።

«ከጎረቤቶቼ አንዳንዶቹ በሐሰተኛ ወንጌል የሚያምኑ ናቸው» ሲል አንድ የቤተ ክርስቲያን አባል የሆነ ሰው ለመጋቢው ነግሮት፡ እግረ መንገዱንም «ልሰጣቸው የምችለው የተጻፈ ነገር አለህን?» በማለት ጠየቀው።

መጋቢውም መጽሐፍ ቅዱሱን በማውጣት ከ2ኛ ቆሮ. 3:2 ላይ፡ «ሰዎች ሁሉ የሚያውቁትና የሚያነቡት በልባቸው የተጻፈ መልእክታችን እናንተ ናችሁ» የሚለውን አነበበለት። በመቀጠልም «በዓለም ውስጥ ካለው ምርጥ ሥነ-ጽሑፍ ውስጥ አንዱም እንኳን የአንተን ሕይወት መተካት አይችልም። በአንተ ባሕርይ ውስጥ ክርስቶስ እንዳለ አሳያቸው፡ እና ይህ በራሱ የክርስቶስን ወንጌል እንድታካፍላቸው እድል ይከፍትልሃል» በማለት መከረው።

ሰይጣንን ለመቃወም ታላቁ የጦር ዕቃ እግዚአብሔርን እየመሰሉ መኖር ነው፤ ስለዚህ አጥቢያ ቤተ ክርስቲያናት ይህንን እውነት ከተለማመዱ፡ «የሚያምኑትን ይሆናሉ»። ይህ ደግሞ ጠላትን ድል ያደርጋል። በዚህም ውጊያ ላይ ድል ለማድረግ የመጀመሪያው ጠቃሚ ነገር ይኼው ብቻ ነው።

2. መተባበር (1:27)

ጳውሎስ አሁን የሚያብራራውን ከፖለቲካ ወደ ሩጫ ለውጦታል። (በጋራ መታገል) የሚለው ሲተረጎም (የሩጫ ውድድር) «አትሌቲክስ» የሚለውን የእንግሊዝኛ ቃል ይሰጣል። ጳውሎስ ቤተ ክርስቲያንን የሳለው በቡድን መስሎ ሲሆን፡ በዚህም ተባብሮ በመሥራት ድል እንደሚገኝ ያሳስባቸዋል።

በፊልጵስዩስ ቤተ ክርስቲያን ውስጥ መከፋፈል እንደ ነበረ በአሳባችሁ ያዙት። እንደኛ ነገር፡ ሁለት ሴቶች በአንድ ላይ ተሰማምተው ሊኖሩ አልቻሉም (4:12)። የኅብረቱ አባሎችም ወገን የለዩ ይመስላል፡ ጉዳዩ ለብዙ ጊዜ በዚሁ ሁኔታ ቀጠለ፤ እናም የመከፋፈሉ ውጤት የቤተ ክርስቲያኑን ሥራ እንዲደናቀፍ አደረገ። ጠላት በአገልግሎት ውስጥ ያለውን መከፋፈል እያየ ሁልጊዜ ይደሰታል። «ከፋፍል እና ግዛ» የእርሱ

መመሪያ ነው። ይህም ዘዴው ብዙ ጊዜ ያዋጣል። ሆኖም አማኞች በአንድ ላይ በመቆም ክፉውን ማስወገድ ይችላሉ።

በዚህ ደብዳቤ ውስጥ ዳር እስከ ዳር ድረስ ጳውሎስ የአንድነትን ጥቅም በማጥፋት አስደናቂ በሆነ መንገድ አቅርቦታል። በግሪክ ቋንቋ የአንድ ቃል መነሻው «ሰን» ከሆነ፤ ትርጉሙ «ጋር» ወይም «በአንድነት» መሆንን ያመለክታል። ከሌላ ቃል ጋር አብረን በምንጠቀምበት ጊዜ የመተባበርንና አንድ ግንባር የመመሥረትን አሳብ ያጠናክራል። (ይህም እኛ «አብሮ» በማለት ከምንጠቀምበት መነሻ ጋር ይመሳሰላል)። ጳውሎስ ይህንን መነሻ ቃል በፊልጵስዩስ መልእክት ውስጥ ቢያንስ 16 ጊዜ ተጠቅሞበታል። አንባቢዎች መልእክቱን ሊያጡት አይችሉም! በ1:27 ውስጥ በግሪክ ቃል ሰን አቴሊዮ የሚለው «ለማሸነፍ አብሮ መታገል» ማለት ነው።

ጄሪ በልምምዱ በመሰላቸቱ፤ ለአስልጣኙ ምን እንደሚሰማው ሊነግረው ወስኗል። «ከአሁን በኋላ ወጥቼ ለመለማመድ ምንም ስሜት የለኝም። ምክንያቱም ማይክ እራሱን እንደ አንድ ቡድን ስለሚቆጥር፤ የእኛ ከእርሱ ጋር መሰለፍ የሚያስፈልግ ባለመሆኑ ነው» ሲል አማረረ።

አስልጣኙ ጋርድነር ግን ችግሩን በማወቅ «እባክህ ጄሪ ተመልከት! ማይክ ግብን ለማስገባት ብዙ እድል አገኘ ማለት የቀራችሁት አታስፈልጉም ማለት አይደለም። አንዱ ከሌላው ጋር ተጋግዞ ኳሱን ወደ ግብ አካባቢ ማድረስ አለበት። እናንተም የምታስፈልጉት እዚህ ላይ ነው» በማለት አጽናናው።

አንዳንድ ጊዜ በአንድ ቡድን ውስጥ መገሳውን ሁሉ ለግሉ አሰባስቦ የሚወስድ «የታደለ» ተጫዋች ሊኖር ይችላል። ይህም አብዛኛውን ጊዜ በተቀሩት የቡድኑ አባላት ዘንድ ቅሬታን ይፈጥራል። ምንም እንኳን ሁሉም በእኩል ደረጃ ይጫወታሉ ለማለት ባይቻልም፤ ሆኖም ግን መገሳው የሚደራረበው ለአንዱ ተጫዋች ብቻ ሊሆን ይችላል። ሆኖም ግን ይህ ቅሬታ ለሽንፈት ምክንያት ይሆናል። ለክፋቱ፤ በቤተ ክርስቲያንም ውስጥ አንዳንድ «ክብር አሳዳጆች» አሉ። ሐዋርያው ዮሐንስ ስለ ዲዮፕራጢስ ሲናገር «ዋናቸው ሊሆን የሚወድ» ይለዋል (3ኛ ዮሐ. 9)። ሐዋርያቶቹ ያዕቆብና ዮሐንስም እንኳን ልዩ ዙፋን እንዲኖራቸው ጠይቀዋል (ማቴ. 20:20-28)። ጠቃሚው ቃል አንድ ላይ የሚለው ነው፤ በአንድ መንፈስ ለአንድ ዓላማ በጋራ መቆም፤ በአንድ

ላይ ታግሎ ጠላትን መቃወም ማለት በአንድ አሳብና ልብ መሥራት ማለት ነው።

አጥቢያ ቤተ ክርስቲያንን እንደ ሯጭ ቡድን አድርገን በመቁጠር፣ በዚህ አሳብ በስፋት ለመጠቀም እንችላለን። እያንዳንዱ ሥራውን በትክክል ከሠራ፣ ሌሎቹን በሙሉ ይረዳል። ሁሉም ሰው መሪ ወይም ግብ ጠባቂ ሊሆን አይችልም። ቡድኑ ሕጎችን መከተል አለበት፣ የእግዚአብሔር ቃል ለእኛ «የመምሪያ-መጽሐፍ» ነው። አንድ ግብ አለ፤ እርሱም ክርስቶስን ለማክበር እና የእርሱን ፈቃድ መሥራት ነው። ሁላችንም አንድ ላይ ከሠራን ወደ ግቡ ደርሰን ሽልማትን እናገኛለን፣ ጌታንም እናከብራለን (ለክርስቲያን ሕይወት ሥነ-ሥርዓት መጠበቅ አስፈላጊ ነው፤ ነገር ግን ለሕጉ ባለመታዘዝ ካፈነገጥን፣ ልምምዳችንን ካቋረጥን ወደጊዜም ክብርን ብንፈልግ ተባብሮ መሥራት ይጠፋና በምትኩ መከፋፈልና መፍካከር ይነግሣል።

በሌላ አነጋገር፣ ጳውሎስ እንደገና የሚያስታውሰን የአንድ አሳብ አስፈላጊነቱን ነው። ከጠላት ጋር ውጊያ ቢኖርም እንኳን በእኛ ኑሮ ውስጥ ደስታ አለ። ለክርስቶስና ለወንጌል ከኖርን «ከክርስቲያን ጋር መተባበርን» እንለማመዳለን። እርግጥ ነው፣ አብረናቸው ልንሠራ የማንችለው አንዳንድ ሰዎች አሉ። (2ኛ ቆሮ. 6:14-18፤ ኤፌ. 5:11)፣ ነገር ግን አብረናቸው ልንሠራ የምንችለውና፣ ልናገላቸው የማይገባን ብዙዎች አሉ።

እኛ ሰማያዊ ዜጎች ስለሆንን አሳባችንን ጽኑ አድርገን መጓዝ አለብን። እኛ የአንድ «ቡድን» አባሎች ስለሆንን ተባብረን መሥራት ይገባናል። ነገር ግን ጠላትን ስንገጥም ውጤቱን ለማቃናት የሚረዳን ሌላም ሦስተኛ ጠቃሚ የሆነ መሣሪያ አለን። ይኸውም በራሳችን ላይ ያለን መተማመን ነው።

3. በራስ ላይ ያለ እምነት (1:28-30)

«ከተቃዋሚዎቻችሁ የተነሣ አትደንግጡ!» ጳውሎስ ይህን ቃል ሲጠቀም በውጊያ ላይ በደነበረ ፈረስ በማስመሰል ነው። በእርግጥ ማንም ሰው አይኑን ጨፍኖ ወደ ጦርነት ፍልሚያ ውስጥ አይገባም። ነገር ግን ማንም እውነተኛ አማኝ ሆነ ብሎ ጠላትን መጋፈጥን ማስወገድ አይችልም። በእነዚህ ቁጥሮች ውስጥ ጳውሎስ በውጊያ ላይ እምነት እንዲኖረን በርካታ ማበረታቻዎች ሰጥቶናል።

መጀመሪያ፡ እነዚህ ውጊያዎች ለመዳናችን ማረጋገጫ ናቸው (ቁ. 29)። እኛ በክርስቶስ ማመን ብቻ ሳይሆን ስለእርሱም መከራ መቀበል አለብን። ጳውሎስ ይህንን «በመከራም እንድንካፈል» ይለዋል (3፡10)። በአንዳንድ ምክንያቶች ለብዙ አዲስ አማኞች በክርስቶስ መታመን የውጊያ መጨረሻ ማለት ነው ይላሉ። እውነቱ ግን የአዲስ ውጊያ መጀመሪያ ማለት ነው። «በዓለም ሳላችሁ መከራ አለባችሁ» (ዮሐ. 16፡33)። «በእውነትም በክርስቶስ ኢየሱስ እግዚአብሔርን እየመሰሉ ሊኖሩ የሚወዱ ሁሉ ይሰደዳሉ» (2ኛ ጢሞ. 3፡12)።

በሌላ ጎጥ ደግሞ የቅራኔ መኖርም አንድ እራሱን የቻለ ዕድል ነው፤ እኛ መከራ የምንቀበለው «ስለ እርሱ» ነው። እንዲያውም፡ ጳውሎስ እንደነገረን ይህ የቅራኔዎች መኖር ለእኛ እንደልዩ «ስጦታ» ሊቆጠር የሚገባው ነው። ለእራሳችን መከራን ብንቀበል፡ ምንም ዕድል የለውም። እኛ ለክርስቶስና ከክርስቶስ ጋር መከራን ብንቀበል ትልቅና የተቀደሰ ክብር እናገኛለን። መቼም እሱ መከራን ለእኛ ከተቀበለልን፡ እኛም ለእርሱ ፍቅራችንን ለማሳየትና ለምስጋና ስንል በፈቃደኛነት መከራን ብንቀበል የሚበዛብን አይሆንም።

ሦስተኛው ማበረታቻው የሚከተለው ነው፤ «ሌሎችም አንድ ዓይነት መጋደል ተለማምደዋል» (ቁ. 30)። ሰይጣን በውጊያ ጊዜ ብቻችንን እንደሆንን እንድናስብ፡ ችግሮቻችንንም ከሌሎቹ የተለዩ አድርገን እንድንመለከታቸው ይፈልጋል። እውነታው ግን እንደዚህ አይደለም። ጳውሎስ ያለው በሮም ውስጥ ቢሆንም፡ ከእርሱ በብዙ ኪሎሜትር ርቀው በፊልጵስቶስ ከሚገኙት ወዳጆቹ ጋር ተመሳሳይ ችግር በማሳለፍ ላይ እንደሚገኝ ገልጿል። የመልክአ ምድር ለውጥ አብዛኛውን ጊዜ ለመንፈሳዊ ችግር መፍትሔ አይሆንም። ምክንያቱም የትም ብንሄድ የሰው ተፈጥሮ አንድ በመሆኑ ነው። ደግሞም ጠላት በሁሉ ቦታ አለ። የሚያምኑ ወዳጆቹ በውጊያው ላይ መካፈላቸውን ማወቁ ለእኔ ማበረታቻ ነው። እንዲሁም ለእኔ እንደምጸልይ ለእነርሱም መጸለዩን እቀጥላለሁ።

በእውነቱ በመንፈሳዊ ውጊያ ውስጥ ማለፍ ወደ ክርስቶስ የማደጊያ አንደኛው መንገድ ነው። እግዚአብሔር ጠላትን አጥብቀን እንድንቃወም የሚያስፈልገንን ኃይል ሰጥቶናል። ይህም በራስ የመተማመን ስሜታችን የሚያረጋግጠው የእርሱ መጥፋትና የእኛን ከአሸናፊዎች ወገን መሰለፍ ነው (ቁ. 28)። የፊልጵስቶስ ሰዎች ጳውሎስ ከእነርሱ ጋር በነበረ ጊዜ

በዚህ ውጊያ ውስጥ እንዳለፈ አይተዋል (ሐዋ. 16:19 ጀምሮ አንብብ)፤ እና ከጌታ ጋር መጣበቁን አስመስክሯል። «ውጊያ» የሚለው ቃል ስለ ጣር ያሳስበናል። ይህም በአትክልት ሥፍራ የክርስቶስን ጣር ለመግለጽ ከሰፈረው ቃል ጋር አንድ ዓይነት ትርጉም ያለው ነው (ሉቃ. 22:44)። በጌታ ተደግፈን ጠላታችንን ስንገጥም እሱም ለውጊያ የሚያስፈልገንን ኃይል ሁሉ ይሰጠናል። ጠላትም በዚህ ጊዜ እግዚአብሔር የሰጠንን መተማመን ሲያይ ይፈራል።

በአንድ አሳብ የጸናን መሆናችን በውጊያ መሀል ውስጥ ሆነን እንኳ ደስታን እንድናገኝ ያስችለናል፤ ምክንያቱም በእኛ ውስጥ አሳብ ጽኑነትን፣ መተባበርን፣ መተማመንን እንድናገኝ ስለሚያስችለን ነው። የወንጌልን እምነት ለማጠናከር በመጣጣራችን «በመንፈስ ተባብሮ የመሥራትን» ደስታ እንለማመዳለን።

ትልቁ ምሳሌ

ፊልጵስፎስ 2: 1-11

አንድ የካርቱን ፊልም ገጸ ባሕርይ እንዲህ አለ፡ «ለመውደዱ እንኳ መላውን የሰው ዘር እወድ ነበር፤ ሆኖም ሰዎችን በግል ልቀርባቸው አልሻም!»

ሰዎች ደስታችንን ሊቀሙን ይችላሉ። ጳውሎስ ከሰዎች የተነሳ በሮም (1: 15-18) ችግር ገጥሞታል፡ በተለይም በፊልጵስፎስ ያሉት ነበሩ የበለጠ ችግር ያደረሱበት። አፍሮዲጡን ከፊልጵስፎስ ቤተ ክርስቲያን ወደ ጳውሎስ ብዙ ስጦታንና ስለ ጳውሎስ መልካም ወሬ አመጣ። በዚያውም መጠን በቤተ ክርስቲያኗ ውስጥ ያለውን መከፋፈል የሚያረዳም ክፉ ወሬ ይዞ መጥቶ ነበር። የቤተ ክርስቲያኗን አንድነት ከሁለት አቅጣጫ የተቃጣ ጥቃት በሥጋት ላይ የጣላት ይመስላል፤ ይኸውም ከውጭ የሚመጡ የሰሕተት አስተማሪዎች (3: 1-3) እና በውስጥ ያሉት አባሎች አለመስማማት (4: 1-3) ነበር። ኤዎድያን («መዓዛ») እና ሲንጤኪ («ዕድለኛዋ») በምን የተነሣ እንደሚከራከሩ ጳውሎስ አልጠቀሰውም። ምናልባት ሁለቱም የሚፈልጉት የሴቶች ማኅበር ወይም የመዝሙር ቡድን ፕሬዚዳንት ለመሆን ይሆናል።

ጳውሎስ የሚያውቀውን ያህል፡ በዛሬ ጊዜ የሚገኙት አንዳንድ የቤተ ክርስቲያን ሠራተኞች አያውቁም። በአንድነትና በተመሳሳይነት መካከል ያለውን ልዩነት እንኳን የማይረዱ ብዙዎች ናቸው። እውነተኛ መንፈሳዊ አንድነት ከውስጥ የሚመጣ ነው፤ ይኸውም ከልብ የሚመነጭ ነው። ተመሳሳይነት ከውጪ ከሚመጣ ጠላት የተነሣ የሚዳብር የአንድነት ስሜት ነው። ለዚህም ነው መግቢያ ጽሑፉን መንፈሳዊ መነቃቃትን ለማስገኘት ዓላማ ያዋለው (2: 1-4)። በፊልጵስፎስ ያሉ አማኞች «በክርስቶስ ውስጥ» የሚኖሩ እንደመሆናቸው ይህ በራሱ በመከፋፈልና በመፎካከር ምትክ በፍቅርና በአንድነት እንዲሠሩ ሊያበረታታቸውም በተገባ ነበር። ጳውሎስም አክብሮት በተሞላ መንገድ ለቤተ ክርስቲያኗ እንዲህ አለ፡ «የእናንተ አለመስማማት የሚያሳየው በኅብረታችሁ ውስጥ መንፈሳዊ ችግር እንዳለ ነው። ለዚህም በሕግ ወይም በማስፈራራት መፍትሔ

ማግኘት አይቻልም። ለእነዚህ መፍትሔ ማግኘት የሚቻለው ልባችሁን ለክርስቶስ ስታስገዙና እርስ በርሳችሁ በፍቅር ስትተያዩ ነው። ጳውሎስ ለማሳየት የፈለገው ለችግሩ ዋናው ምክንያት ራስ ወዳድነት መሆኑን ነው፤ የራስ ወዳድነት መነሻው ኩራት ነው። በክርስትና ሕይወት ውስጥ ራስን ከሌሎች በላይ በማድረግ ምንም ደስታ ማግኘት አይቻልም።

ተቃራኒ ሁኔታዎች ቢያጋጥሙም ደስታን ለመቀዳጀት ምሥጢሩ በአንድ አሳብ መጽናት ብቻ ነው። ሰዎች ቢቃወሙንም አሁንም ደስታ የማግኛው ምሥጢር የአእምሮ ትሕትና ነው። ዋናው ጥቅስ፡ «ለወገኔ ይጠቅማል በማለት ወይም በከንቱ ውዳሴ ምክንያት አንድ እንኳ አታድርጉ፤ ነገር ግን እያንዳንዱ ባልንጀራው ከራሱ ይልቅ እንዲሻል በትሕትና ይቁጠር» ይላል (2:3)። በምዕራፍ 1 «ክርስቶስ መጀመሪያ» እንደተደረገ ያየነው ሲሆን በምዕራፍ 2 «ሌሎች ሁለተኛ» መሆናቸውን እንመለከታለን። እንደዚሁም በምዕራፍ 1 ውስጥ የነፍሳት ማራኪ የነበረው ጳውሎስ በምዕራፍ 2 ውስጥ አገልጋይ ሆኖ እናገኘዋለን።

በመጽሐፍ ቅዱስ ውስጥ «ትሕትና» ምን ማለት እንደሆነ መረዳቱ በጣም ጠቃሚ ነው። ትሕቱ ሰው ስለራሱ ብቻ የሚያስብ አይደለም፤ እንዳውም ስለእራሱ ጨርሶ አይጨነቅም። (አንድሩ መሬይ የተናገረው ነው ብዬ አስባለሁ)። ትሕትና፡ አንድ ነገር እንዳለን እያወቅን፡ የለንም ለማለት የሚያስችለን ጸጋ ነው። በእውነቱ ትሕት የሆነ ሰው ራሱን ያውቃል፤ ደግሞም ራሱን ይቀበላል (ሮሜ 12:3)። የክርስቶስ አገልጋይ አድርጎ ራሱን ይሰጣል፤ እርሱነቱንም ሆነ ያለውን ሁሉ ለእግዚአብሔር ክብርና ለሌሎችም ጥቅም ያውላል። በዚህ ምዕራፍ (ቁ. 3-4) ውስጥ «ሌሎች» የሚለው ዋና አሳብ ነው፤ የአማኞች ዓይን በራሳቸው ላይ ከማተኮር ይልቅ በሌሎች ፍላጎት ላይ ያርፋል ማለት ነው።

«ትሕት አእምሮ» የሚያመለክተው ሁሉም ሰው እንደፈለገ የሚያዘውን ወይም ሁሉም ሰው የሚጠቀምበትን «መንፈስ ደካማ» የሆነ አማኝ አይደለም! አንዳንዶች ብዙ ጓደኞችን ለማፍራትና የቤተ ክርስቲያንን አንድነት ለመጠበቅ ሲሉ፡ ለማንኛውም ሰው ምኞትና ፍላጎት ተገዢዎች ይሆናሉ። ጳውሎስ እንደዚህ ዓይነት አሳብ በፍጹም አላቀረበም በመጽሐፍ ቅዱስ ውስጥ በግልጽ የሰፈረው «ስለ ኢየሱስም ራሳችንን ለእናንተ ባሪያዎች እናደርጋለን» (2ኛ ቆሮ. 4:5) የሚል ነው።

በምዕራፍ 1 ውስጥ በስፋት የተብራራው «አንድ አሳብ» እስካለን በምዕራፍ 2 ያለውን «ትሑት አእምሮ» ለማዳበር ችግር አይገጥመንም።

ጳውሎስ ስለ ትሑት አእምሮ አራት ምሳሌዎችን ሰጥቶናል፡- እነርሱም ኢየሱስ ክርስቶስ (ቁ. 1-11)፣ ጳውሎስ ራሱ (ቁ. 12-18)፣ ጢሞቴዎስ (ቁ. 19-24)፣ እና አፍሮዲጤን (ቁ. 25-30) ናቸው። በእርግጥ ትልቁ ምሳሌ ኢየሱስ ሲሆን፣ ጳውሎስም የሚጀምረው በእርሱ ነው። ትሑት አእምሮ ያለው ሰው የሚኖሩት አራት ባሕርያት በኢየሱስ ክርስቶስ ውስጥ እንደሚከተለው ይንጸባረቃሉ።

1. ለሌሎች ያስባል፣ ለራሱ አይደለም (2፡5-6)

የክርስቶስ «አሳብ» ማለት ክርስቶስ የሚያሳየው «ጠባይ» ማለት ነው። «በክርስቶስ ኢየሱስ የነበረው ይህ አሳብ በእናንተም ዘንድ ደግሞ ይሁን» (ቁ. 5)። ያም ሆነ ይህ አመለካከታችን ውጤቱን ይወስናል። አመለካከታችን ራስ ወዳድነት ከሆነ ድርጊቶቻችን አውዳሚ ይሆናሉ። ያዕቆብ ይህንኑ ዓይነት ነገር ተናግሯል (ያዕ. 4፡1-10 ተመልከት)።

እነዚህ በፊልጵስዩስ መልእክት ውስጥ ያሉት ጥቅሶች እኛን ወደ ቀድሞው ዘላለማዊነት ይወስዱናል። «የእግዚአብሔርን መልክ» በቅርጽ ወይም በመጠን ለመግለጽ አይቻልም። እግዚአብሔር መንፈስ ነው (ዮሐ. 4፡24)፣ እና እንደዚህ ያለውን አሳብ በሰው አነጋገር መግለጽ አይቻልም። በመጽሐፍ ቅዱስ ውስጥ «የጌታ አይኖች» ወይም «የጌታ እጅ» የሚል ብንመለከትም፣ ይህ ግን እግዚአብሔር የሰው ቅርጽ አለው ማለት አይደለም። መለኮታዊ ሁኔታዎችን (የእግዚአብሔር ባሕርይ) እና ድርጊቶችን፣ በሰው አነጋገር ለመግለጽ የተደረገ ሙከራ ነው። «ምስል» የሚለው ቃል የውስጣዊውን ተፈጥሮ በውጭአዊ ገለጻ የሚያቀርብ ነው። ይህም ማለት በቀድሞው ዘላለማዊነት ውስጥ፣ ኢየሱስ ክርስቶስ፣ እግዚአብሔር ነበር ማለት ነው። ጳውሎስ እንደተናገረው እርሱ «ከእግዚአብሔር ጋር እኩል» ነው። በሌላ ጥቅሶች ላይ ደግሞ፣ ለምሳሌ በዮሐ. 1፡1-4፣ ቆላ. 1፡15 እና ዕብ. 1፡1-3፣ ኢየሱስ ክርስቶስ እግዚአብሔር እንደሆነ በግልጽ ሰፍሯል።

ስለዚህ ኢየሱስ ክርስቶስ እንደ እግዚአብሔርነቱ ምንም ነገር ባላስፈለገውም ነበር! ክብርና ምስጋና ሁሉ በሰማይ አለው። ከአባቱና ከመንፈስ ቅዱስ ጋር በዓለማት ላይ ይነግሣል። በቁጥር 6 ላይ እንደተጠቀሰው የሚያስደንቀው እውነት ከእግዚአብሔር ጋር መተካከሉን

መግለጥ «እንደራስ ወዳድነት» እንዳይቆጠር በመፈለጉ አልተጠቀመበትም። ኢየሱስ ስለእራሱ አያስብም፤ የሚያስበው ለሌሎች ነው። የእርሱ አመለካከት (ፍላጎት) ለሌሎች ራስ ወዳድነት የሌለበት አሳቢነቱን ማሳየት ነው። እንግዲህ «የክርስቶስ አሳብ» ማለት «ያለኝን መብቶች ለእራሴ ብቻ አልይዝም፤ የምጠቀምባቸውም ለሌሎች ነው። እና ይህን ለማድረግ በደስታ እነርሱን ትቼ የሚያስፈልገውን ዋጋ ሁሉ እከፍላለሁ» የሚል አስተሳሰብ ነው።

አንድ ጋዜጠኛ፥ በመቶ የሚቆጠሩ ሰዎችን በየሙያቸው ለማስቀጠር ለቻሉ አንድ የሥራ አማካሪ ቃለ መጠይቅ አቅርቦላቸው ነበረ። እርሳቸውም የጠየቅከኝ ይህ እንዴት እንደተሳካልኝ እንዳብራራልህ ነው በማለት ሲገልጡ፥ «በእውነት አንድ ሠራተኛ ምን ይመስላል ብለህ ለማወቅ እስከፈለግህ፥ ኃላፊነትን ሳይሆን መብትን ስጠው። ብዙ ሰዎች ኃላፊነት የሚይዙት በቂ ገንዘብ ሲከፈላቸው ነው። ነገር ግን እውነተኛ መሪ መብቱን ለመያዝ ቅድሚያ ይሰጣል። መሪውም በመብቱ የሚጠቀመው ሌሎችን ለመርዳት፥ ድርጅቱን ለማስፋፋት ነው። አስተሳሰቡ አነስተኛ የሆነ ሰው ግን በሚያገኘው መብት ራሱን ለማበልጸግ ይሽቀዳደማል» በማለት ደምድመዋል። ኢየሱስም በሰማዩ መብቱ የሚጠቀመው ለሌሎች ማለትም እኛን ለመርዳት ነው።

የክርስቶስን ሁኔታ ከሉሲፈር (ሰይጣን) (ኢሳ. 14:12-15) ጋር እና ከአዳም (ዘፍ. 3:1-7) ጋር ማነጻጸር የሚገባ አይደለም። ብዙ የመጽሐፍ ቅዱስ ተማሪዎች እንደሚያምኑት የሉሲፈር አወዳደቅ የሚገልጸው የሰይጣንን አወዳደቅ ነው። አንድ ጊዜ ከመላእክት ፍጥረት ሁሉ ታላቅ፥ ለእግዚአብሔር ዙፋን የቀረበ ነበር (ሕዝ. 28:11-19)። ነገር ግን የእርሱ ፍላጎት በእግዚአብሔር ዙፋን ላይ ለመቀመጥ ሆነ። ሉሲፈር «አደርጋለሁ» ሲል በድፍረት ይናገራል፥ ኢየሱስ ግን «ፈቃድህ ይሁን ...» ይላል። ሉሲፈር ፍጡር በመሆኑ አይረካም፤ እርሱ የሚፈልገው ፈጣሪ መሆን ነው። ኢየሱስ በፈቃዱ ሰው ሆነ እንጂ ፈጣሪ ነው። የክርስቶስ ትሕትና የሰይጣንን ኩራት ይገሥጻል።

ሉሲፈር እራሱ ዐመፀኛ መሆኑ ስላላረካው ወደ ኤደን ገነት ጣልቃ በመግባት ሰውንም ዐመፀኛ እንዲሆን ገፋፋው። አዳም የሚያስፈልገው ሁሉ ነበረው፤ በእውነቱ እርሱ እግዚአብሔር በፈጠረው ላይ ሁሉ «ንጉሥ» ነበር («ይግዙ» ዘፍ. 1:26 ይላል)፤ ነገር ግን ሰይጣን «እንደ

እግዚአብሔር ትሆናላችሁ» አለ። ሰው በድንገት አሁን ከነበረበት ደረጃ በላይ የጨበጠ መሰለው፤ እና ውጤቱም የሰውን ዘር በሙሉ ወደ ኃጢአትና ሞት ጣለ። አዳምና ሔዋን የሚያስቡት ለራሳቸው ብቻ ነው፤ ኢየሱስ ክርስቶስ ግን ለሌሎች ያስባል።

ያልዳኑ ሰዎች ራስ ወዳድና ስስታም ስለ መሆናቸው ለእኛ አዲስ ነገር አይደለም፤ ሆኖም ግን የክርስቶስን ፍቅር ከተለማመዱና የመንፈስ ኅብረት (ፊልጵ. 2: 1-2) ካላቸው ክርስቲያኖች ይህንን አንጠብቅም። በአዲስ ኪዳን ከሃያ ጊዜ በላይ «እርስ በርሳችን» ተፋቅረን እንድንኖር እግዚአብሔር አዝዞአል። እርስ በርሳችሁ ተከባበሩ (ሮሜ 12: 10)፤ እርስ በርሳችሁ ተመካከሩ (1ኛ ተሰ. 5: 11) እና እያንዳንዱ የአንዱን ሽክም ይሸከም (ገላ. 6: 2)። አንዱ በሌላው ላይ አይፍረድ (ሮሜ 14: 13) ግን እርስ በርሳችሁ ልትገሠጹ ትችላላችሁ (ሮሜ 15: 14)። ትሑት አእምሮ ላለው ክርስቲያን «ሌሎች» የሚለው ቃል ምንጊዜም ከሚጠቀምባቸው ቃላት ሁሉ የከበደ ነው።

2. ያገለግላል (2: 7)

«ሌሎች» የሚለውን ቃል በአሳብ ደረጃ ብቻ ማሰላስል በቂ አይደለም። ይልቁኑ እውነተኛ አገልግሎት ለመስጠት ዝቅ በማለት ለመውረድ መቻል አለብን። አንድ የታወቀ ፈላስፋ ሕፃናትን ማስተማር ያለውን ጠቀሜታ በማስመልከት እጅግ የተዋበ ጽሑፍ አቅርቦ ነበር፤ ሆኖም ግን ፈላስፋው የራሱን ልጆች የትም የጣላቸው ነበረ። እንደርሱ ላለው ሰው ሕፃናትን በስሜት ደረጃ መውደዱ ከባድ አልነበረም። ግን ተግባራዊ ሊያደርገው አልቻለም ነበር። ኢየሱስ ለሌሎች በጎነት በማሰቡ ራሱን ዝቅ አድርጎ አገልጋይ ሆኗል። ጳውሎስ የክርስቶስን ትሕትና በመግለጽ በቅደም ተከተል አስፍሯል። 1) ራሱን ባዶ አደረገ፤ የራሱ በሆነው በእግዚአብሔር ባሕርይ መመራትን ተወ፤ 2) ከኃጢአት የጠራ ሰውነት ቢለብስም፤ ሆኖም ግን ለዘለዓለም ሰው ለመሆን ፈቀደ፤ 3) ያን ሰውነት ባሪያ እንዲሆን አደረገና፤ 4) ሰውነቱንም ወደ መሰቀል ወሰደ፤ ለመሞትም ፈቃደኛ ሆነ።

ታዲያ ይህ ምን ዓይነት ጸጋ ነው! ከሰማይ ወደ ምድር፤ ከክብር ወደ ውርደት፤ ከጌትነት ወደ ባርነት፤ ከሕይወት ወደ ሞት፤ «የመስቀል ሞት እንኳን» እስከ መቀበል መድረስ ነበር። በብሉይ ኪዳን ዘመን፤ ክርስቶስ ምድርን የጎበኘው ለልዩ አገልግሎት ከመሆኑም (የዘፍጥረት 18 ፍሬ ነገሩ

ይህ ነው) እነዚያ ጉብኝቶች ጊዜያዊ ነበሩ። ክርስቶስ በቤተልሔም በተወለደ ጊዜ፤ ማምለጥ በማይችልበት ሁኔታ ከሰው ጋር አንድነትን መሠረተ። እኛን ለማንሳት ራሱን በፈቃደኝነት ዝቅ አደረገ። ጳውሎስ በጥቅሶቹ ላይ «መልክ» በሚለው ቃል ተጠቅሟል፤ ይህም «የውስጣዊውን ተፈጥሮ በውጭ መግለጽ» ለማለት ነው። ኢየሱስ አገልጋይ ለመሆን አላስመሰለም፤ እርሱ ዋናውን ሚና የሚጫወት ተዋናይም አልነበረም። በእውነት ግን አገልጋይ ነበር። ይህም እውነተኛ የውስጡን ተፈጥሮ የሚገልጽበት ነበር። እርሱ እግዚአብሔር ሰው ነበር፤ አምላክነቱንና ሰውነቱን በአንድ ላይ አዋህዶ እንደ አገልጋይ ሆኖ መጣ።

ለመሆኑ አራቱን ወንጌሎች ስታነቡ፤ ኢየሱስ ሌሎችን አገለገለ እንጂ እነርሱ እርሱን አገለገሉት የሚል ቃል አስተውላችኋል? እሱ ማንኛውንም ዓይነት ሰው፤ ለምሳሌ አሳ አጥማጁን፤ ሴትኛ አዳሪዋን፤ ቀራጮችን ያዘኑትንና በሽተኞችን ሁሉ ይጠራ ነበር። «የሰው ልጅ ሊያገለግል ነፍሱንም ለብዙዎች ቤዛ ሊሰጥ እንጂ እንዲያገለግሉት አልመጣም» (ማቴ. 20:28)። በላይኛው ክፍል ውስጥ፤ ደቀመዛሙርቶቹ ለአገልግሎት እንቢ ወደማለቱ በተቃረቡበት ጊዜ ኢየሱስ ተነሣ፤ ልብሱንም አኖረ፤ ማበሻ ጨርቅ ወስዶ ታጠቀ፤ እናም እግራቸውን አጠበ (ዮሐ. 13)፤ እርሱም ዝቅተኛውን የባሪያን ቦታ ወሰደ። ይህ ለትሑቱ አእምሮው ድርጊታዊ ማረጋገጫ ነበር። እናም ኢየሱስ በዚህ አድራጎቱ ልዩ ደስታ ቢሰማው ሊያስገርመን አይችልም!

በአሜሪካን የእርስ በርስ ጦርነት ጊዜ፤ ጄኔራል ጆርጅ ቢ. ምክለላን የታላቁ የፓቶማክ ሠራዊት አዛዥ ሆኖ ነበረ፤ ለዚህም ምክንያቱ አብዛኛውን ጊዜ የጠቅላላው ሕዝብ አስተያየት ከእርሱ ጋር በመሆኑ ነበር። ራሱን ወደር የሌለው የጦር መሪ አድርጎ ስለሚቆጥር ሰዎች «ወጣቱ ናፖሊዮን» ብለው ሲጠሩት ልዩ ደስታ ይሰማው ነበር። ነገር ግን የእርሱ አድራጎትና ታላቅነት ስሜት ቀስቃሽ እንጂ ዘላቂነት ያለው አልነበረውም። እርግጥ ፕሬዝዳንት ሊንከን እርሱን ዋና ጄኔራል አድርገው በመሾም ተጨባጭ ውጤት ያስገኛል የሚል ግምት ነበራቸው፤ ነገር ግን እርሱ «ነገ ዛሬ» በማለት ሲያወላውል ጊዜው እየከበለለ ሄደ። አንድ ምሽት ሊንከን ከሁለቱ የጦር አማካሪዎቻቸው ጋር በመሆን ምክለላንን ለመጎብኘት ሄዱ። እርሱ ግን በዚያን ጊዜ አንድ የሠርግ ድግስ ላይ በመዝናናት ነበር። ሦስት ሰዎች ተቀምጠው ይጠብቁታል። ከአንድ ሰዓት በኋላ ጄኔራሉ እቤት ደረሰ። ፕሬዝዳንቱን ከምንም ሳይቆጥር ወደ ፎቅ ወጣ። ከዚያም

አልተመለሰም። ግማሽ ሰዓት ከቆዩ በኋላ ሠራተኛውን ሰዎች እንደሚጠብቁት ንገረው ብለው ላኩት፤ ሠራተኛውም ተመልሶ እንደተኛ ነገራቸው።

የጦር ንደኞቹ በቁጣ ቢበግኑም ሊንከን ግን ዝም ብለው ተነሡና ወደ ራሳቸው ቤት ተመለሱ። «የአሁኑ ወቅት ክብራችን ተደፈረ ብለን የምንቆጭበት ወይም ሥነ-ምግባር ጎድሏል ብለን የምናወግዝበት ጊዜ አይደለም» ብለው ፕሬዝዳንቱ ከገለጹ በኋላ በመቀጠል «ምነው ምክላላን ድልን ባቀዳጀንና እኔ የፈረሱ ጠባቂ እንኳን ለመሆን ፈቃደኝነቴን በገለጥኩለት ኖሮ» ሲሉ ምኞታቸውን ገልጠዋል ይባላል። ሊንከንን ታላቅ ሰውና ታላቅ ፕሬዝዳንት ለመባል ያደረገባቸው ይኼ ትሕትናቸው ነው። ሌሎችን ለማገልገል ያስባሉ እንጂ ስለራሳቸው አይጨነቁም ነበር። ለትሑት አእምሮ፣ አገልግሎት ሁለተኛው ምልክቱ ነው።

3. እራሱን መሥዋዕት አደረገ (2:8)

ብዙ ሰዎች የእነርሱን ጥቅም የማይነካ እስከሆነ ሌሎችን ለማገልገል ፈቃደኞች ናቸው። ነገር ግን ዋጋ የሚያስከፍል ከሆነ ወዲያውኑ ፍላጎታቸው ይጠፋል። ኢየሱስ «ለሞትም ይኸውም የመስቀል ሞት እንኳ የታዘዘ ሆነ» (ቁ. 8)። እሱ የሞተው የሰማዕታት ሞት አይደለም፤ ነገር ግን የአዳኝ ሞት ነበር። ለዚህ ዓለም ኃጢአት በፈቃደኝነት ሕይወቱን ከፈለ።

ዶክተር ጄ.ኤች. ዶወት የተባሉት «ዋጋ የማይከፈልበት አገልግሎት ምንም ውጤት አይኖረውም» በማለት ተናግረዋል። ጥቂትም ቢሆን «በረከት» እንዲገኝ ጥቂት «ደም መፍሰስ» አለበት። ብራዚል ውስጥ በአንድ የሃይማኖት በዓል ላይ አንድ ወንጌላዊ እቃዎችን ለማየት ከአንዱ ዳስ ወደ ሌላው ይዘዋወር ነበር። በአንደኛው ዳስ ላይ ግን «ርካሽ መስቀሎች» የሚል ምልክት በማየቱ ለራሱ እንዲህ ሲል አሰበ፤ «በአሁኑ ጊዜ ብዙ ክርስቲያኖች የሚፈልጉት ርካሽ መስቀሎችን ነው። ሆኖም የጌታ መስቀል ግን ርካሽ አይደለም። ታዲያ የእኔስ መስቀል ለምን ርካሽ ይሆናል?»

ትሑት አእምሮ ያለው ሰው መሥዋዕት ከመሆን አይሸሽም። እርሱ የሚኖረው ለእግዚአብሔር ክብር እና ለሌሎች ጥቅም ነው፤ ክርስቶስን ለማክበርና ሌሎችን ለመርዳት ዋጋ የምንከፍል ከሆነ፤ ጌታም ፈቃደኛ ሆኖ በውስጣችን ይሠራል። የጳውሎስም አመለካከት ከዚህ ጋር ተመሳሳይ ለመሆኑ (በቁ. 17) በጢሞቴዎስ (ቁ. 20) እና በአፍሮዲጡን (ቁ. 30)

ላይ ተገልጿል። መሥዋዕታችንና አገልግሎታችን አብሮ ከሄደ አገልግሎታችን እውነተኛ የክርስቲያን አገልግሎት ነው።

«መስጠትና መምራት» በሚለው መጽሐፍ ውስጥ፤ ደግለሰ ሃይድ፤ ኮሚኒስቶች እንዴት በሚነድፉት ዕቅድ መሠረት ስኬታማ እንደሚሆኑ ገልጿል። እራሱም ለ20 ዓመታት ያህል የኮሚኒስት ፓርቲው አባል ስለነበረ የአሠራራቸውን ዘዴ በጥልቀት ያውቀዋል። በእነርሱ ዘንድ ለአንድ ሰው «ልክስክስ ወይም ዝቅተኛ» የሆነ ግዳጅ አይሰጠውም። ለግዳጅ የሚሠማራው ሕይወቱን እንኳን መሥዋዕት ሊያደርግ ለሚችልበት ተልዕኮ ነው። እነርሱ ታላላቅ ፍላጎቶች ያቀርባሉ፤ እናም የተዘጋጁ ምላሾች ያገኛሉ። ሚስተር ሃይድ ሲናገር፤ ለኮሚኒስት ፕሮግራም መሳካት ከሁሉም ጠቃሚ የሆነው «ለመሠዋት ፈቃደኛ መሆን» ነው። ወጣቶች እንኳን በዚህ እንቅስቃሴ ውስጥ ለማጥናት፤ ለማገልገል፤ ለመታዘዝ ስለሚፈልጉ ይህን በሚያስተባብረው ድርጅት ሥር ለመታቀፍ ፈቃደኞች ነበሩ።

የአንድ ቤተ ክርስቲያን ኮሚቴ በዓመት «የወጣቶች እሁድ» ፕሮግራም እንዲኖር እቅድ አውጥቶ ነበር። አንዱም አባል፤ ወጣቶቹ በአስተናጋጅነት፤ በጸሎት መሪነትና በልዩ መዝሙር አቅራቢነት ተመድበው እንዲያገለግሉ አሳብ አቀረበ። አንዱ ወጣት ብድግ በማለት «ግልፁን ለመናገር ለምን እኛ ትንንሽ ነገሮችን ብቻ እንድንሠራ እንደምንጠየቅ አልገባኝም። እኛ በዚህ ዓመት መሥራት የምንፈልገው ከበድ ያለ ነገር ነው። ምናልባትም ሥራው ዓመቱን ሙሉ ይፈጅብን ይሆናል። እኛ ልጆች በሙሉ ስለዚህ ነገር ተነጋግረን ጸልየንበታል፤ እኛም ባለአደራዎቹ ከፈቀዱልን ምድር ቤቱን የመግሪያ ክፍል እንዲሆን ወስነናል። እንደገናም ልናድሰው እንፈልጋለን። ከዚህ በተጨማሪም በየሳምንቱ ሽማግሌዎቹን ለመጎብኘት እንፈልጋለን፤ ለዚህም በካሌት የተቀረፁ ስብከቶች ያስፈልጉናል። ተቃውሞ እስካልገጠመንም በየሳምንቱ እሁድ ከሰዓት በኋላ የምስክርነት ጊዜ በመናፈሻ ቦታ ውስጥ ማድረግ እንፈልጋለን። በዚህ ከእናንተ ጋር እንደምንሰማግ ተስፋ እናደርጋለን» ብሎ ተናገረ።

ወጣቱ ልጅ እንደተቀመጠ አዲሱ ጎልማሳ መጋቢ ለራሱ ፈገግ አለ። እርሱም ውስጥ ውስጡን ልጆቹን ዋጋ የሚያስከፍላቸው ነገር እንዲሠሩ ቅስቀሳ አካሂዶ ነበር። እነርሱም በጋለ ስሜት መለሱለት። መጋቢው ወደ

እውነተኛ እድገትና አገልግሎት ለመሄድ መሥዋዕትነት እንደሚያስፈልግ በትክክል የተረዳ ሰው ነበር።

ትሑት አእምሮ የሚፈተነው ፈቃደኛ ሆነን በምንቀበለው መከራ መጠን ሳይሆን ፈቃደኛ ሆነን በምንከፍለው መሥዋዕት መጠን ነው። አንድ መጋቢ መዘምራት የግጥሙን ስንኝ «ጌታ ሆይ፤ ሕይወቴን ውሰደውና እንደ ፈቃድህ ይሳካ» በማለት ምትክ «ሚስቴን ውሰዳት እና ሁሉም ይሳካልኝ» ብለው በመዘመራቸው በእጅጉ ተቆጥቶ ነበር። እነኝህ መዘምራን ስለ እነርሱ ሌሎች ሰዎች መሥዋዕት እንዲሆኑላቸው ፈለጉ እንጂ፤ እነርሱ ግን ለሌሎች መሥዋዕት ለመሆን ፈቃደኞች አልነበሩም።

በክርስቲያን ሕይወት ውስጥ አንድ ተፃራሪ አባባል አለ። ይኸውም እኛ በበለጠ በሰጠን መጠን አብልጠን መቀበላችንና፤ እኛ መሥዋዕት ባቀረብን ቁጥር እግዚአብሔር አብልጦ የሚባርከን መሆኑ ነው። ትሑት አእምሮም ወደ ደስታ የሚመራን ለዚህ ነው፤ እኛንም በይበልጥ ክርስቶስን እንድንመስል ያደርገናል። ይኸውም መከራውን በተካፈለንበት መጠን ደስታውንም እንካፈላለን ማለት ነው። እርግጥ፤ ፍቅር ምክንያት በሚሆንበት ጊዜ (2:1)፤ መሥዋዕት ሊለካ ወይም ሊነገር አይችልም። አንድ ሰው ሳያቋርጥ ሁልጊዜ ስላደረገው መሥዋዕት የሚያወራ ከሆነ የሚገዛ ትሑት አእምሮ የለውም።

እናንተስ ክርስቲያን ለመሆን የከፈላችሁት ነገር አለ?

4. እግዚአብሔርን አከበረ (2:9-11)

በእርግጥ፤ የሁላችንም ትልቁ ግባችን እግዚአብሔርን ለማክበር ነው። በቁጥር 3 ላይ ጳውሎስ «በከንቱ ውዳሴ» አንድም ነገር እንዳናደርግ ያስጠነቅቀናል። ክርስቲያንን ከክርስቲያን ጋር አገልግሎትን ከአገልግሎት ጋር የሚያጋጭ ፋክክርን የመሰለ ነገር መንፈሳዊ አይደለም፤ ወይንም አያረካም። ጨርሶም ከንቱና ባዶ ነገር ነው። ኢየሱስ ራሱን ለሌሎች ሲል ትሑት አደረገ፤ እግዚአብሔር ደግሞ እርሱን በጣም ከፍ አደረገው፤ የእርሱ ከፍ መደረግ ለእግዚአብሔር ክብር ያመጣል።

የእኛ ጌታ ከፍ መደረግ የጀመረው በትንሳኤ ጊዜ ነበር። ሰዎች የክርስቶስን አካል በቀበሩት ጊዜ፤ ያ በሰው እጅ የተደረገበት የመጨረሻው ነገር ነበር። ከዚያ በኋላ እግዚአብሔር ሠራለት። ሰዎች በጣም የከፋ ነገር ቢያደርጉበትም እግዚአብሔር ግን ከፍ አደረገው፤

አከበረው። ሰዎች ስሙን መሳቂያና መሳለቂያ ቢያደርጉት፤ ስሙን ቢያጠፉትም፤ አባቱ ታላቅ የሆነ ስም ሰጠው። ልክ እንደ ትሕትናው «ኢየሱስ» የሚል ስም ሰጠው (ማቴ. 1:21)፤ ከፍም በመደረጉ «ጌታ» የሚል ስም ተሰጠው (ቁ. 11፤ ሐዋ. 2:32-36 ተመልከት)። ከሙታን ተነሣ፤ በድል ወደ ሰማይ ተመለሰ፤ በአባቱም ዙፋን ተቀመጠ።

ከፍ በመደረጉ፤ በፍጥረት ሁሉ ላይ በሰማይ፤ በምድር እና ከምድር በታች ባለው ሁሉ ላይ ሥልጣን አለው። ሁሉም ለእርሱ ይሰግዳሉ (ኢሳ. 45:23)። «ከምድር በታች» የሚለው የጠፋትን ሰዎች ለማመልከት ይመስለኛል። የእግዚአብሔር የሆኑት ወይ በሰማይ ወይ በምድር ናቸው (ኤፌ. 3:14-15)። አንድ ቀን ሁሉም ይንበረከኩለታል፤ እርሱ ጌታ ነው ብለው ይመስክራሉ። በእርግጥ ዛሬም ሰዎች ዝቅ ብለውና አምነው የደገነንትን ስጦታ መቀበል ይችላሉ (ሮሜ 10:9-10)። በአሁኑ ጊዜ በፊቱ ዝቅ ማለት ደገነንት ሲሆን፤ በፍርድ ቀን ግን በፊቱ ዝቅ ማለት ይፈረድብሃል ማለት ነው።

የክርስቶስ የመዋረዱም ሆነ ከፍ የመደረጉ ዓላማ እግዚአብሔር እንዲከብር ነው (ቁ. 11)። ኢየሱስ ለመስቀል ሞት ሲቀርብ፤ በአሳቡ ውስጥ የመጀመሪያውን ስፍራ የያዘው የአባቱ ክብር ነበር፤ «አባት ሆይ፤ ሰዓቱ ደርሷል፤ ልጅህ ያከብርህ ዘንድ፤ ልጅህን አክብረው» (ዮሐ. 17:1)። በእውነቱ ለእርሱ የተሰጠውን ክብር ሰጥቶናል (ዮሐ. 17:22)፤ እንዲሁም አንድ ቀን ከእርሱ ጋር በሰማይ እንሆናለን (ዮሐ. 17:24፤ ሮሜ 8:28-30 ተመልከት)። ከአንድ ከጠፋ ነፍስ ደገነንትም በላይ የደገነንት ሥራ በጣም ትልቅ እና አስደናቂ ነገር ነው። የእኛ ደገነንት የመጨረሻ ግቡ ለእግዚአብሔር ክብርን ማስገኘት ነው (ኤፌ. 1:6፤ 12፤ 14)።

አንድ ትሑት አእምሮ ያለው ሰው የሚኖረው ለሌሎች ነውና ስለዚህ መሥዋዕትነትና አገልግሎትን መጠበቅ አለበት፤ ነገር ግን በመጨረሻ ወደ ክብር ይደርሳል። «እንግዲህ በጊዜው ከፍ እንዲያደርጋችሁ ከኃይለኛው ከእግዚአብሔር እጅ በታች ራሳችሁን አዋርዱ» (1ኛ ጴጥ. 5:6)። ዮሴፍ ለ13 ዓመት አገልገለ መከራም ደረሰበት፤ ነገር ግን እግዚአብሔር ከፍ አደረገው፤ የግብጽም ጠቅላይ ሚኒስቴር ሆነ። ዳዊት በልጅነቱ የተቀባ ንጉሥ ነበር። እርሱም የመከራና የችግር ዓመታትን አሳልፏል፤ ግን በጊዜው እግዚአብሔር ከፍ አድርጎ የእስራኤል ንጉሥ አደረገው።

ለትሑት አእምሮ ደስታ የሚሰማው ሌሎችን በመርዳት ወይም የክርስቶስን መከራ በመካፈል ብቻ ሳይሆን በተቀዳሚነት እግዚአብሔርን ለማክበር በመቻሉ ነው (ፈልጵ. 3:10)። መልካሙን ሥራችሁን አይተው በሰማያት ያለውን አባታችንን እንዲያከብሩ ብርሃናችን ይብራ (ማቴ. 5:16)። ይህንን ክብር አሁን አናየውም፤ ነገር ግን ኢየሱስ ሲመጣ ለታማኝ አገልጋዮቹ ዋጋ (ሽልማት) ሲሰጥ እናየዋለን።

የክርስትና ሕይወት በዝርዝር ሲታይ

ፊልጵስፎስ 2: 12-18

ግርክ ትዌይን፡ «በጥሩ ምሳሌ መማሪክን የመሰለ ከባድ ነገር የለም» ሲል ጽፏል። ምናልባትም ስለጥሩ ምሳሌ ሊሰማን የሚችል ቅሬታ ቢኖር፡ በምሳሌው ውስጥ የተገለጠውን ዓይነት መልካም ባሕርይ በዚህ ሕይወታችን ውስጥ ልንለማመድ ባለመቻላችን መሆን አለበት። በትልቅ ሰው መደነቅ እኛን ሊያነሳሳን ይችላል፤ ነገር ግን እኛን ትልቅ ለመሆን አያስችለንም። በእኛ ሕይወት ሰውየው ካልገባና ችሎታውን ካላካፈለን፡ እኛ ወደ እርሱ ከፍ ያለ የሥራ ውጤት መድረስ አንችልም። ላይ ላዩን ሲያዩት እንደ ምሳሌው ለመሆን ቀላል ይመስላል፤ ዳሩ ግን ባለ በሌለው ውስጣዊ ኃይላችን መጠቀም በግድ ያሻናል።

ጳውሎስ፡ የትሑት አእምሮን ልምምድ በማስመልከት ኢየሱስ ክርስቶስን ታላቁ ምሳሌ በማድረግ አቅርቦልናል። እኛም አንብበነው በእርሱ አሳብ እንስማማ ይሆናል፤ ነገር ግን ትልቁ ጥያቄ፡ «ወደ ልምምድ የምንሸጋገረው እንዴት ነው?» የሚለው ነው። ሌላው ጥያቄ ደግሞ «ደካማው የሰው ልጅ ኢየሱስ ክርስቶስ የፈጸመውን ለመፈጸም እንደ ምን ተስፋ ለማድረግ ይችላል?» የሚል ነው። ይህን ለመሞከር እንኳን ጨርሶ የማይቻል ይመስላል። እኛ ግን ትሕትናን ለመለማመድና ለማሳደግ፡ ጌታ ኢየሱስ ክርስቶስን ለመምሰል በድፍረት በመነሳሳት በኩራት እየታበይን ነው።

እንደ እውነቱ ይህን ለማሟላት ያን ያህል አስቸጋሪ አይደለም። ጳውሎስ የማይቻለውን «ዘላችሁ ከከዋክብት ላይ ድረሱ» ሲል አልጠየቀንም። እርግጥ የእኛ ግብ ከዚህም የበለጠ ነውና በበኩላችንም በዚያው መጠን ጥረት ልናደርግ ይገባናል። ጳውሎስም የሚያሳስበን በትሑት አእምሮ በመመራት እንዴት የእግዚአብሔርን ትእዛዛት ልናሟላ እንደምንችልና በእርሱም ፈለግ መጓዝ እንደሚኖርብን ነው። «በእናንተ የሚሠራ እግዚአብሔር ነውና» (2: 13)። በማስመሰል ሳይሆን ግን ሥጋችንን በመልበሱ «ክርስቶስ ግን በእኔ ይኖራል» (ገላ. 2: 20) ለማለት እንድንችል ነው። የክርስትና ሕይወት ገባ ወጣ ወይንም የሚፈራረቅ

አይደለም። በምትኩ በማይቃረን ሁኔታ «በውስጣችንና በውጪም» የሚሠራ ኃይል ነው። እግዚአብሔር ከውስጥ ይሠራል እኛ ደግሞ ከውጭ እንሠራለን። ትሕትና የተሞላ አእምሮን የምናሳድገው እግዚአብሔር ለእኛ በመለኮታዊ መንገድ ለሚያዘጋጅልን ነገሮች ምላሽ በመስጠት ነው።

1. ለመፈጸም ዓላማ አለን (2:12÷14-16)

«የራሳችሁን መዳን ፈጽሙ» (ቁ. 12) ማለት «ለራሳችሁ መዳን ሥሩ» ማለት አይደለም። መጀመሪያ ነገር፤ ጳውሎስ ሲጽፍ በቅድሚያ «ቅዱሳን» (1:1) ለሆኑ ሰዎች ነው። ይህም ማለት እነርሱ በክርስቶስ አምነዋልና ለራሱ የለያቸው ናቸው። «ፈጽሙ» የሚለው ግሥ የያዘው ትርጉም «ሥራን ሙሉ በሙሉ አከናውን» ወይም በሒሳብ ቋንቋ ቀመሩን በትክክል አስቀመጠ እንደማለት ነው። በጳውሎስ ጊዜ ቃሉን «ለማዕድን ሥራ» ይጠቀሙበት ነበር። ይኸውም የተለያዩ ማዕድናትን ከአፈርና ከድንጋይ ውስጥ አንጥሮ ማውጣትን ያመለክታል። እንደዚሁም «በእርሻ ሥራ» ላይ ብዙ መከር ለማግኘት የሚደረገውን ጥረት ለመግለጥ ያገለግል ነበር። የእግዚአብሔር ፍላጎት እኛ ክርስቶስን ለመምሰል በምናደርገው ጥረት ከግብ እንድንድረስ ነው። «የልጁን መልክ እንዲመስሉ» (ሮሜ 8:29)። በሕይወት ውስጥ ችግሮች አሉ፤ ግን እግዚአብሔር «እንድንወጣቸው» ይረዳናል። የእኛ ሕይወት እንደ ማዕድኑና እንደ እርሻው በከፍተኛ ሊበለጽግ የሚችል ነው፤ እና እርሱም ይህን እንድንፈጽም ሊረዳን ይፈልጋል።

ሲንዲ ከዩኒቨርሲቲ ከቤተሰቦችዋ ጋር በዓልን ለማሳለፍ ቤት ስትደርስ የተደሰተች አትመስልም። ወላጆችዋ ያልተለመደ ባሕሪዋን አውቀዋል፤ ግን እርሷ እራሷ ችግሯን እስክታካፍላቸው ድረስ ይጠብቋታል። ከእራት በኋላ እንዲህ ሆነ።

«እናቴ፤ አባቴ ሆይ፤ እስቲ አንድ ነገር ልነግራችሁ እፈልጋለሁ፤ ግን እንድታዝቡብኝ አልፈልግም» አለች። «በልብሽ ያለውን ንገሪን» ብሎ አባቷ አደፋፈራት፤ «እኛ እንረዳሻለን፤ ምንም ነገር ይሁን ካንቺ ጋር ስለ ችግሩ እንጸልያለን»። «መቼም እንደምታስታውሱት ሁለተኛ ደረጃ ትምህርት ቤት እያለሁ ነርስ እንደምሆን ብዙ ጊዜ አወራ ነበር፤ ምክንያቱ እናቴ ነርስ ስለሆነች እና እናንተም የእርሷን ፈለግ እንደምከተል ሳትገምቱ ባለመቅረታችሁ ነው። ነገር ግን በዚህ ዓላማዬ ለመቀጠል አልቻልኩም። ጌታ ነርስ እንድሆን አልፈልገም» አለቻቸው።

እናቷ ፈገግ ብላ የሲንዲን እጅ ያዘችና «ውዴ፥ አባትሽና እኔ የምንፈልገው የእግዚአብሔር ፈቃድ በሕይወትሽ ውስጥ እንዲመራሽ ነው። ከዚህ ውጭ ሌላ ነገር ብትሠራ ግን ሁላችንም አንደሰትም።» አለችት።

ሲንዲ የወሰደችው የድፍረት እርምጃ ነበር። ይኸውም የእግዚአብሔርን ፈቃድ በመጠበቅ ለራሷ መዳን ለመሥራት ፈለገች፡- የራሷን ክርስትና ሕይወት ተከተለች እንጂ ሌላ ሰው እንድትሆን የመከራትን ለመሆን አልፈለገችም። ክርስቲያን የመሆን አንዱ አስደናቂ ነገር እግዚአብሔር በእኛ ሕይወት ያለውን ፈቃድ ለማወቅ መቻላችንና ፈቃዱን ለከብሩ ሲል እንድንፈጽመው እንደሚረዳን መገንዘባችን ነው (ኤፌ. 2:10)። እግዚአብሔር በምንም ነገር የማይወሰን ፈጣሪ አምላክ ነው። ሁለት አበቦች አንድ አይደሉም፤ ሁለት የሱፍ ዘለላዎች አንድ አይደሉም፤ ታዲያ ሁለት ክርስቲያኖች ለምን አንድ መሆን ይገባቸዋል? ሁላችንም ክርስቶስን መምሰል አለብን፤ ግን እኛ ደግሞ ራሳችንን መሆን አለብን።

«የራሳችሁን መዳን ፈጽሙ» የሚለው ሐረግ ምናልባት በተለይ በፊልጵስዩስ ቤተ ክርስቲያን ውስጥ ላለው ልዩ ችግር የተጻፈ መረጃ ይሆናል፤ ዓረፍተ-ነገሩ ግን ለእያንዳንዱ ክርስቲያን ይሠራል። እኛ የሌሎች ሰዎች ቅጂ መሆን አይገባንም። በተለይም የታላላቅ ክርስቲያኖች ግልባጮች መሆን አይገባንም። እኛ መከተል ያለብን በሕይወታቸው ውስጥ የምናየውን የክርስቶስ ባሕርያት ብቻ ነው። «እኔ ክርስቶስን እንደምመስል እኔን ምሰሉ» (1ኛ ቆሮ. 11:1)። እያንዳንዱ «ታላቅና ቅዱስ ነኝ ባይ» ደካማ ጎን አለው፤ እና ውሎ አድሮ ተስፋ ሊያስቆርጠን ይችላል። ኢየሱስ ክርስቶስ ግን ፈጽሞ ለውድቀት አይዳርገንም።

በቁጥር 14 እና 15 ውስጥ ጳውሎስ የአማኝን ሕይወት በዓለም ከሚኖሩ ሰዎች ጋር ያነጻጽራል። ያልዳት ሰዎች ያማርራሉ፤ በሌሎች ላይ አቃቂር ለማውጣት ይጥራሉ፤ ክርስቲያኖች ግን በደስታ ይሞላሉ። በዙሪያችን ያለው ኅብረተሰብ «የተወሳሰበና የተዛባ» ነው። ክርስቲያኖች ግን ቀጥ ብለው ይቆማሉ ምክንያቱም ሕይወታቸው የሚለካው በእግዚአብሔር ቃል በመሆኑ ነው። እርሱም ፍጹም መለኪያ ነው። ዓለም ጨለማ ነው ክርስቲያኖች ግን እንደ ደማቅ ብርሃን ይበራሉ። ዓለም የምትሰጠው ምንም ነገር የላትም፤ ክርስቲያን ግን በክርስቶስ በማመን

የሕይወት ቃል የሆነውን የደገነት መልእክት ይሠጣል። በሌላ አነጋገር እግዚአብሔር በእኛ ሕይወት ሊያሟላ የሚፈልገውን እንዲሠራ ከፈቀድንለት፤ እኛም በተራችን በዓለም ውስጥ ተስፋ ለቆረጡትና ክርስቶስ ለሚያስፈልጋቸው ምስክሮች እንሆናለን። እነዚህ ባሕሪያትን ከኢየሱስ ጋር ስናነጻጽር እርሱ በዚህ ፍጹም ባልሆነ ዓለም ፍጹም የሆነ ኑሮ እንደኖረ እናያለን።

ከልብ ልናጤነው የሚገባው ነገር ደግሞ ይህ ግብ «በዚህ በመጥፎና በጠማማ ትውልድ መካከል» እንኳን ሊሳካ መቻሉን ነው። ጳውሎስ ከምንኖርበት ዓለም ተገልለን፤ ሕይወታችንን ሙሉ በምነና እንድናውለው አይመክረንም። እንደ እውነቱ ክርስቶስን ይበልጥ መምሰል የምንጀምረው በዕለት ኑሮአችን ላይ ችግሮች ሲገጥሙንና ፈተናዎችን በድል ስንወጣ ብቻ ነው። ፈሪሳውያን በጣም የተለዩ እና ከእውነት የራቁ ከመሆናቸውም፤ የራሳቸው የሆነ ሰው-ሰራሽ ጽድቅ በማስፋፋት እግዚአብሔር እንዲኖራቸው ከሚፈልገው ጽድቅ የራቁ ነበሩ። በመሆኑም ፈሪሳውያን ሃይማኖታቸውን በግዳጅ ተቀባይነት እንዲኖረው ለማድረግ ይጥራሉ፤ እናም በሰዎች ላይ ባርነትን ይጭናሉ (ማቴ. 23 አንብብ)። ኢየሱስን የሰቀሉበትም ምክንያት ይህንን ዓይነት ሃይማኖት በመቃወም በድፍረት ስለተናገረ ነው። የእግዚአብሔርን ዓላማ በሕይወታችን ለመፈጸም የምንችለው ራሳችንን ከዓለም በማግለል ሳይሆን ለሌሎች በማገልገል ነው።

2. የምንቀበለው ኃይል አለ (2: 13)

ጳውሎስ የጻፈው መመሪያ፤ እግዚአብሔር በእኛ ተጠቅሞ ከመሥራቱ በፊት በእኛ ውስጥ መሥራት አለበት የሚል ነው። ይህ መመሪያ በመጽሐፍ ቅዱስ ውስጥ በምናገኛቸው እንደ ሙሴ፤ ዳዊት፤ ሐዋርያት እና ሌሎች ሰዎች ሕይወት ውስጥ እንደሠራ እናያለን። እግዚአብሔር ለእያንዳንዱ ሰው ሊፈጽመው ያለ ልዩ ዓላማ አለው፤ በመሆኑም እያንዳንዱ ሰው ልዩ ነው እንጂ አንዱ ሌላውን ሰው ሊሆን አይችልም። ለምሳሌ እግዚአብሔር ሙሴን የእስራኤልን ሕዝብ ወዳዘጋጀው ቦታ እንዲመራ ለማዘጋጀት ለአርባ ዓመታት ታግሦ ጠብቋል። ሙሴ በእነዚያ አርባ ዓመታት የበጎች እረኛ በመሆን ቢያገለግልም እግዚአብሔር በእርሱ ውስጥ ይሠራ ነበር። ዝግጅቱም እግዚአብሔር በእርሱ አማካይነት የሚሠራበት ቀን እስከሚደርስ ነበር። እግዚአብሔርም ከሥራው ይበልጥ

በሠራተኛው ይደሰታል። ሠራተኛው ትክክለኛ ሰው እስከሆነ፤ ሥራውም የሰመረ ይሆናል።

በጣም ብዙ ክርስቲያኖች በውስጣቸው ባለው ኃይል ገፋፊነት ሳይሆን ከውጪ በሚያድርባቸው ተጽዕኖ የተነሳ ለእግዚአብሔር ይታዘዛሉ። ጳውሎስ የፊልጵስዩስ ሰዎችን ሲያስጠነቅቅ እርሱ ከእነርሱ ጋር ባይሆንም፤ ትልቁ ቁም ነገር ግን እግዚአብሔርን ለመታዘዝና ለማስደሰት ፍላጎት እንዲኖራቸው መሆኑን ገልጦላቸዋል (1:27፤ 2:12)። ሕይወታቸውን በጳውሎስ ላይ መመሥረት አይችሉም፤ ምክንያቱም እርሱ ከእነርሱ ጋር ለሁልጊዜም አብሯቸው የሚቆይ ባለመሆኑ ነው። በመሪዎች ለውጥ ምክንያት አንዳንድ የቤተ ክርስቲያን አገልግሎቶች ሲደክሙ ወይም ሲፈርሱ ሳይ አዝናቡ። ሰዎችን የማስደሰት ፍላጎት አለን፤ እንደዚሁም ባሌሎችን አድናቆት ለማግኘትም ስንል ብቻ ለእግዚአብሔር የምንታዘዝበት ጊዜ አለ፤ ነገር ግን ልቦናችንን ለእግዚአብሔር ኃይል በምናስገዛበት ጊዜ መታዘዝ ደስታ እንጂ ትግል አይሆንብንም።

በእኛ ውስጥ የሚሠራው ኃይል የእግዚአብሔር መንፈስ ቅዱስ ኃይል ነው (ዮሐ. 14:16-17፤ 26፤ ሐዋ. 1:8፤ 1ኛ ቆሮ. 6:19-20)። በቁጥር 13 ውስጥ «ሥራ» የሚለው ቃል የመነጨው «ኃይል» ከሚለው ቃል ነው። የእግዚአብሔር አምላካዊ ኃይል በእኛ ውስጥ እና ከእኛም አልፎ የሚሠራ ነው። በምድር በሚያገለግልበት ጊዜ ለክርስቶስ ኃይል የሰጠው አንዱ መንፈስ ቅዱስ ለእኛም ኃይልን ሰጥቶናል፤ ነገር ግን እኛ በደንብ መለየት ያለብን ነገር የሥጋን ፈቃድና (ሮሜ 7:5)፤ የሰይጣንን ሥራ (ኤፌ. 2:2፤ 2ኛ ተሰ. 2:7) ነው፤ ምክንያቱም ሁለቱም በሥራ ላይ በመሆናቸው ነው። በክርስቶስ ሞት፤ በትንሳኤውና በዳግም መምጣቱ ምክንያት የእግዚአብሔርን አምላካዊ ኃይል በፈለግን ጊዜ ልናገኘው የምንችለው ነው (ኤፌ. 1:18-23)። ኃይሉ በቅርባችን አለ፤ ነገር ግን እንዴት ነው እኛ የምንጠቀምበት? እግዚአብሔር በመንፈስ ቅዱስ አማካይነት በሕይወታችን ውስጥ ለመሥራት የሚጠቀምባቸው መሣሪያዎች ምንድን ናቸው? ለዚህ ሦስት «መሣሪያዎች» አሉ፡፡ እነርሱም የእግዚአብሔር ቃል፤ ጸሎትና መከራ ናቸው።

የእግዚአብሔር ቃል፡- «ስለዚህም የመ...»
የእግዚአብሔር ቃል ከእኛ በተቀበላችሁ ጊዜ፤ በእውነት እንዳለ በእናንተ በምታምኑ ደግሞ እንደሚሠራ እንደ እግዚአብሔር ቃል እንጂ እንደ ሰው

ቃል አድርጋችሁ ስላልተቀበላችሁት፤ እኛ ደግሞ እግዚአብሔርን እናመሰግናለን» (1ኛ ተሰ. 2:13)።

የእግዚአብሔር መለኮታዊ ኃይል በሕይወታችን የሚሞላው በመንፈስ በተሞላው ቃሉ በኩል ነው። ዓለምን ለመፍጠር ያገለገለው ያ ቃል በግል ሕይወታችን ውስጥ መለኮታዊ ኃይል ማስረጃ ይችላል። ሆኖም ግን ቃሉን አክብረን የመያዝ ኃላፊነት አለብን፤ የሰዎችን ቃል በምንመዝንበት መንገድ ልንመራመረው አይገባም። የእግዚአብሔር ቃል ልዩ ነው፤ መንፈስን የሚያነሳ፤ ሥልጣን ያለው፤ የማይሳሳት ነው። ለቃሉ ዋጋ ካልሰጠነው፤ የእግዚአብሔር ኃይል በሕይወታችን ውስጥ ጉልቶ አይታይም።

ለዚህም ቃሉን ለራሳችን መገንዘብ አለብን - «መቀበል»። ይህም ማለት፤ ብዙ ማዳመጥ፤ ይልቅም ማንበብና፤ ማጥናት ማለት ነው። የእግዚአብሔርን ቃል «መቀበል» ማለት በደስታ ተቀብሎ፤ በልቡናችን ውስጥ ቀርቦ መያዝ ነው። ምግብ ለሰብዓዊ ሰውነታችን የሚያስፈልገውን ያህል የእግዚአብሔር እውነት ደግሞ ለመንፈሳዊ ሕይወታችን የሚያስፈልገው ነው።

በመጨረሻም፤ ቃሉን ከሕይወታችን ማዛመድ አለብን፤ ቃሉም የሚሠራው «በሚያምኑት» ውስጥ ብቻ ነው። የእግዚአብሔርን ቃል በምናምንበት ጊዜ፤ እንሠራበታለን፤ ያን ጊዜ የእግዚአብሔር ኃይል በሕይወታችን ይታያል። በሉቃስ 1:37 ውስጥ መልአኩ ለማርያም ቃል ሲገባ «እግዚአብሔር የሚሳነው ነገር የለምና» ብሎአል። የእግዚአብሔር ቃል በውስጡ የሚሠራ ኃይል አለው እና እምነትም ይህን ኃይል በግልጽ ያሳየዋል።

ይህ እውነት በኢየሱስ ሕይወት ውስጥ ሲሠራ እናያለን። ሽባውን ሰው እጁን እንዲዘረጋ አዘዘው እና ልክ እንዳዘዘው እጁን የመዘርጋት ኃይል አግኝቶ ተፈወሰ (ማቴ. 12:13)። ጴጥሮስን በውኃ ላይ ወደ እርሱ እንዲመጣ አዘዘው፤ ትእዛዙም ጴጥሮስን እስከተማመነ ድረስ በውኃው ላይ ለመራመድ አስቻለው (ማቴ. 14:22-33)። የእግዚአብሔርን ተስፋ ቃል ኪዳን ማመን የእግዚአብሔርን ኃይል እንዲታይ ያደርጋል። ትእዛዙ ማንኛውንም ነገር ለማድረግ የሚያስችል ነው። መንፈስ ቅዱስ በቃሉ ውስጥ ለእኛ ያለውን ተስፋ ጽፏል፤ ደግሞም እነዚህን ተስፋዎች ለመጠበቅ እምነትን ሰጥቶናል። «እግዚአብሔር

ለሰጠው የተስፋ ቃል ሁሉ አዎን ማለት በእርሱ ነውና ስለዚህ ለእግዚአብሔር ስለ ክብሩ በእኛ የሚነገረው አሜን በእርሱ ደግሞ ነው» (2ኛ ቆሮ. 1:20)።

ጸሎት - የእግዚአብሔር ኃይል በእኛ እንዲሠራ እስከፈለግን፥ በየቀኑ ከእግዚአብሔር ቃል ጋር የተወሰነ ጊዜ ማሳለፍ አለብን፤ እንደዚሁም መጸለይም አለብን። ምክንያቱም እግዚአብሔር በልጆቹ ሕይወት ለመሥራት የሚጠቀምበት ሁለተኛው «መሣሪያ» ጸሎት በመሆኑ ነው። «እንግዲህ በእኛ እንደሚሠራው ኃይል መጠን ከምንለምነው ወይም ከምናስበው ሁሉ ይልቅ እጅግ አብልጦ ሊያደርግ ለሚችለው» (ኤፌ. 3:20)። መንፈስ ቅዱስና የምንጸልየው ጸሎት በሕይወታችን በጣም የተቀራረቡ ናቸው (ሮሜ 8:26-27፤ ዘካ. 12:10)። በሐዋርያት ሥራ ውስጥ እንደተገለጸው ጸሎት ከእግዚአብሔር የተለገሰን የመንፈሳዊ ኃይል ምንጭ ነው። (1:14፥ 4:23-31፥ 12:5፥ 12)፥ እና የእግዚአብሔር ቃልና ጸሎት አብረው ይሄዳሉ (ሐዋ. 6:4)። አንድ ክርስቲያን ለጸሎት የተወሰነ ጊዜ እስካልመደበ እግዚአብሔር በእርሱ ውስጥ እና በእርሱ በኩል ሊሠራ አይችልም። በመጽሐፍ ቅዱስ ውስጥ እና በቤተ ክርስቲያን ታሪክ እግዚአብሔር የሚጠቀምባቸው ሰዎች የጸሎት ሰዎች ነበሩ።

መከራ:- የእግዚአብሔር ሦስተኛ «መሣሪያ» መከራ ነው። የእግዚአብሔር መንፈስ ለክርስቶስ ክብር መከራን በሚቀበሉ ሰዎች ሕይወት ውስጥ በልዩ መንገድ ይሠራል (1ኛ ጴጥ. 4:12-19)። «በእሳት መፈተን» በውስጣችን ዋጋ የሌለውን የማቃጠል ኃይል አለው እና ለአማኙ ክርስቶስን እንዲያገለግል ኃይልን ያስገኛለታል። ጳውሎስ እራሱ የእግዚአብሔርን ኃይል በፊልጵስዩስ እስር ቤት ውስጥ ተለማምዷል። ይህን የተለማመደው በተደበደበበት ጊዜ እና ከግንድ ጋር በተጠረቀበት ጊዜ ነው። በመከራ ውስጥ ቢሆንም እንኳን እግዚአብሔርን በዜማ ያመሰግን ነበር (ሐዋ. 16:19-33)። የእርሱ «በእሳት መፈተን» ደግሞ ለወህኒ ጠባቂው ምሕረት ለማድረግ አስቻለው። ለሰውየው እምነት ምክንያት የሆነው የመሬት መንቀጥቀጡ አልነበረም። እንዲያውም የመሬት መንቀጥቀጡ ሰውየው እራሱን ወደ መግደል ሳይገፋፋው አልቀረውም። ለመጽናናት ያበቃው «እንደሱ አታድርግ! ሁላችንም ከዚህ አለን» የሚለው የጳውሎስ የሚያደፋፍር ቃል ነበር። የሰውን ልብ የሚሰብር እንዲህ ዓይነቱ ፍቅር ነበር ሰውየውን በጳውሎስ ፊት ተደፍቶ እንዴት ልድን እችላለሁ? ብሎ እንዲጠይቅ ያደረገው።

የእግዚአብሔር ቃል፥ ጸሎት፥ እና መከራ እግዚአብሔር በሕይወታችን የሚጠቀምባቸው «መሣሪያዎች» ናቸው። ልክ የኤልክትሪክ ኃይል በሽቦ ውስጥ ማለፍ እንዳለበት መንፈስ ቅዱስም እግዚአብሔር በፈቀደው መንገድ ይሠራል። ክርስቲያን ቃሉን ስለሚያነብና ስለሚጻልይ በይበልጥ ክርስቶስን ይመስላል፥ ክርስቶስን በመሰለ ቁጥር ደግሞ ያልዳነው ዓለም እርሱን ይቃወማል። ይህም በየእለቱ «በመከራው መካፈል» (ፊልጵ. 3:10) ነውና አማኙን ወደ ቃሉና ወደ ጸሎት እንዲመለስ ይገፋፋዋል። ሦስቱም «መሣሪያዎች» በአንድ ላይ የሚሠሩት ክርስቶስን ለማክበር የሚያስፈልገውን መንፈሳዊ ኃይል ለመስጠት ነው።

እኛ ትሑት አእምሮንና አብሮት የሚሄደውን ደስታ ለመቀናጀት እስከፈለግን፥ ልናማሏው የሚገባን ግዴታም እንዳለ መገንዘብ አለብን (የእግዚአብሔር ዕቅድ በሕይወታችን ውስጥ ይሠራል)፤ የምንቀበለውም ኃይል (መንፈስ ቅዱስ) እና የምናምነውም ተስፋ አለን።

3. የምናምነው ተስፋ አለ (2:16-18)

ተስፋው ምንድን ነው? ደስታ የሚመጣው ከመገዛት ነው። በዓለም ፍልስፍና ግን ደስታን የሚያስገኘው ጠብ አጫሪነት ነው፤ የሚፈልጉትን ለማግኘት ከሁሉ ሰው ጋር መጣላት የግድ ነው። በዚህም ደግሞ የሚደሰቱ የሚመስላቸው አሉ። የኢየሱስ ክርስቶስ ምሳሌ ብቻ ይህ የዓለም ፍልስፍና ትክክል ያለመሆኑን ሊያረጋግጥልን በቂ ነው። እርሱ በሰይፍም ሆነ ወይም በሌላ የጦር መሣሪያ አንድም ጊዜ አልተጠቀመም፤ ሆኖም በታሪክ ውስጥ ካሉት ሁሉ ታላቅ የሆነውን ጦርነት አሸንፏል፤ ይኸውም ውጊያው ከኃጢአት፥ ከሞት እና ከሲኦል ጋር ነበር። ፍቅሩን በመግለጽ ጥላቻን አሸነፈ። ውሸትን በእውነት አስወገደ። እራሱን ለአባቱ አስገዝቶ ነበረና ድል አድራጊ ሆነ፤ እና እናንተና እኔም ተስፋውን ለማመን መድፈር አለብን። «ራሱን ከፍ የሚያደርግ ሁሉ ይዋረዳልና ራሱንም የሚያዋርድ ከፍ ይላል» (ሉቃ. 14:11)። «በመንፈስ ራሳቸውን ዝቅ የሚያደርጉ መንግሥተ ሰማይ የእነርሱ ስለሆነች ደስ ይበላቸው» (ማቴ. 5:3 አዲስ ትርጓሜ)።

በትሑት አእምሮ ለሚመራውና ራሱንም ለዚህ ለሚያስገዛው ሰው ድርብ ደስታ አለው። ይኸውም ከምድራዊ ሕይወቱ በኋላ የሚቀዳጀው ደስታ (ቁ. 16) እና እዚሁና አሁኑኑ የሚያገኘው ደስታ (ቁ. 17-18) ናቸው። በክርስቶስ ቀን (1:6፥ 10 ተመልከት) እግዚአብሔር ለእርሱ

ታማኝ የሆኑትን ይሸልማል። «የጌታ ደስታ» የሸልማቱ አንዱ ክፍል ይሆናል (ማቴ. 25:21)። ታማኝ ክርስቲያን በምድር ላይ ያሉ መከራዎች በሰማይ ወደ ክብር እንደሚለወጡ መገንዘብ አለበት። ሥራዎቹ በእርሱ ዘንድ ከንቱ እንደማይቀሩ ያውቃል (1ኛ ቆሮ. 15:58)። አዳኞችን በመስቀል ላይ መከራውን እንዲታገስ የረዳው በፊቱ ይህን ዓይነቱ ተስፋና ከፊቱ ይታየው የነበረው ደስታ ነበር (ዕብ. 12:1-2)።

ሆኖም ግን እኛ የትሑት አእምሮን ደስታ መለማመድ ለመጀመር፣ የክርስቶስን መመለስ መጠበቅ የለብንም። ደስታውን አሁኑኑ ልንለማመደው የምንችለው ሲሆን (ቁ. 17-18)፣ የሚገኘው ግን በመሥዋዕትና በአገልግሎት በኩል ይሆናል። ጳውሎስ በሁለቱ ጥቅሶች ውስጥ ስለ መሥዋዕት የተናገረው የሚያስደንቅ ነው። ጳውሎስ ደስታ እና ደስ ይበላችሁ በሚሉት ቃላት ከመጠቀሙም ደጋግሟቸዋል። አብዛኛው ሰው ሐዘንን ከመከራ ጋር ያዛምዳል፤ ነገር ግን ጳውሎስ መከራንና መሥዋዕትን በክርስቶስ ለሚገኘው ጥልቅ ደስታ በር ከፋቸው አድርጎ አቅርቧቸዋል።

በቁጥር 17 ጳውሎስ የራሱን የመሥዋዕት ልምምድ የመጠጥ ቁርባን ከሚያቀርበው ካህን ጋር ሲያነጻጽረው እንመለከታለን (ዘኁ. 15:1-10)። ጳውሎስን የሚጠብቀው ፍርድ እርሱን የመቃወምና ለሞት ቅጣት የሚያደርሰው ሊሆን ይችላል፤ ይህ ግን የጳውሎስን ደስታ ሊገፍፈው አልቻለም። ሞቱን በፈቃደኝነት የሚቀበለው መሥዋዕትነት ነው። ስለ ክርስቶስና ስለ ቤተ ክርስቲያኑ የሚፈጽመው የካህንነት አገልግሎት በመሆኑ ለእርሱ ደስታ ይሰጠዋል። «መሥዋዕትና አገልግሎት» የትሑት አእምሮ ምልክቶች ናቸው (2:7-8፣ 21-23፣ 30)፣ እና ትሑት አእምሮ በመከራ መሀል እንኳን ደስታን ይለማመዳል።

ባለ ትሑት አእምሮ ለመሆን፣ የማያወላውል እምነት ሊኖረን ይገባል። የእግዚአብሔር ተስፋዎች እውነት መሆናቸውን ማመን አለብን። በጳውሎስ ሕይወት እንደሠራ በእኛም ሕይወት ውስጥ ይሠራል። እግዚአብሔር በእኛ ውስጥ በቃሉ፣ በጸሎት፣ እና በመከራ ይሠራል። ቃሉን በተቀበልነውና ባመንንበት መጠን የእግዚአብሔር ዓላማ በእኛ ውስጥ ይፈጸማል። ሕይወት አሳዛኝ በሆኑ «ውጣ ውረዶች» የተሞላ አይደለም። እንዲያውም በተመሳሳይ ጊዜ «ከውስጥም ከውጪም» የደስታ ስሜት ሊያጎናጽፈን የሚችል ነው። እግዚአብሔር በውስጥ ይሠራል። እኛ በውጭ እንሠራለን። ምሳሌነቱን ከክርስቶስ፣ ኃይልንም ከመንፈስ ቅዱስ የምንቀዳጀው ይሆናል። ውጤቱም ደስታ ነው!

ወደር የማይገኝለት ጥንድ

ፊልጵስፎስ 2: 19-30

በላን በርናዲኖ ካሊፎርኒያ ውስጥ፤ አንድ ጋዜጠኛ ተዘዋዋሪ በሚበዛበት መንገድ አጠገብ ከሚገኝ በይ ውስጥ አንዱን ሰው ሕመምተኛ አስመስሎ እንዲተኛ አደረገ። ታዲያ በመቶ የሚቆጠሩ ሰዎች በአጠገቡ ይለፉ እንጂ፤ አንዳቸውም ቆመው ሊረዱት ይቅርና የሐዘን ፊት እንኳን አላሳዩትም ነበር።

ከጥቂት ዓመታት በፊት ጋዜጦች አንድ ከዳር እስከዳር የተናኘ ዜና አውጥተው ነበር። ይኸውም አንድ ሰው እያደባ ሴትየዋን ሲቀርባትም ሆነ በመጨረሻም በጩቤ ሲወጋት ሠላሳ ስምንት ተመልካቾች ቢያዩም አንዳቸውም ፖሊስ ለመጥራት ስልክ አለመደወላቸውን የሚገልጽ ነበር።

እንደዚሁም ሁለት ወጣቶች በዲትሮይት ውስጥ ሲሄዱ በስልክ መደወያ ጎጆ ውስጥ አንዲት ሴት በልብ ድካም በሽታ ስትሰቃይ ያገኙአታል። እነርሱም ቅርብ ወደሆነው ቤት ተሸክመዋት በመሄድ፤ ባለቤቱ በሩን ሲከፍትላቸው እርዳታ ጠየቁ። ያገኙት መልስ ግን «ከበረንዳዬ ላይ ዘወር በሉ - እርሷንም አደረሳችሁበት አድርሷት» የሚል ነበር።

አንድ የከንታኪ ሐኪም በሽተኛውን ለመጠየቅ በመኪና በመጓዝ ላይ እንዳለ አንድ አደጋ ሲደርስ አየ። ቆመና ለተጎዳው ሰው እርዳታ ካደረገለት በኋላ ወደ በሽተኛው ቤት አመራ። ሆኖም ያ የረዳው ሰው ከጥቂት ቀናት በኋላ ክስ አቀረበበት።

ታዲያ በዛሬው ጊዜ «መልካሙን ሳምራዊ» መሆን ይቻላል? እያንዳንዱስ ሰው ራሱን ለመጠበቅ ሲል ልቡን ማደንደን አለበት ማለት ነው? ምናልባት «መሥዋዕትና አገልግሎት» ጥንታዊ ልማድ ስለሆኑ እኛ ዘመናዊ ሥልጣኔ ብለን ከምንጠራው ጋር ሊስማሙ አይችሉም ይሆናል። እንዳውም እርስ በእርስ መረዳዳት በጳውሎስ ጊዜ እንኳን ያልተለመደ ለመሆኑ አያጠያይቅም። በሮም ያሉ ክርስቲያኖች በፊልጵስፎስ ስላለው ችግር ግድ የላቸውም ነበር። ጳውሎስ ወደ ፊልጵስፎስ ፈቃደኛ ሆኖ

የሚሄድለት አንድም ሰው አላገኘም (2:19-21)። ጊዜው ብዙም አልተለዋወጠም ማለት ነው።

ጳውሎስ በዚህም አንቀጽ፡ አሁንም ቢሆን ስለ ትሑት አእምሮ እያስረዳን ነው። ኢየሱስ ክርስቶስን ምሳሌ በማድረግ ለትሑት አእምሮ መግለጫ ሰጥቶናል (2:1-11)። ከእራሱ ልምምድ በመነሣት የትሑት አእምሮ እንዴት እንደሚሠራ ቀደም ሲል ያሳየን ነው (2:12-18)። አሁን በአገልግሎቱ ጊዜ ከረዱት ሰዎች መሀል ሁለቱን ያስተዋውቀናል፡ ጢሞቴዎስንና አፍሮዲጡን፡ እና ይህንንም ያደረገው ያለ ምክንያት አልነበረም። በእርግጥ አንባቢዎቹ የሚከተለውን ምክንያት እንደሚያቀርቡ ያውቃል፡ «እኛ እንደ ክርስቶስና እንደ ጳውሎስ ይህን መሰሎችን ምሳሌዎች ለመከተል አይቻለንም። መቼም ኢየሱስም የእግዚአብሔር አንድያ ልጁ ነው ጳውሎስም የተመረጠ ሐዋርያ፤ ትልቅ መንፈሳዊ ልምምድ ያለው ነው!» ሲሉ ምክንያት ይሰጣሉ። ከዚህም የተነሣ ነው ጳውሎስ ሐዋርያ ወይም በጣም የሚያስደንቅ ተአምር የሚሠሩትን ሳይሆን ሁለቱን «ተራ ቅዱሳን» የሚያስተዋውቀን። እንድናውቅ የሚፈልገውም ትሑት አእምሮን ጥቂት የተመረጡ ሰዎች ብቻ የሚታደሉት ስጦታ አለመሆኑን ነው። ይህ ስጦታ ማንኛውም ክርስቲያን ደስታን ያገኝ ዘንድ የሚያስፈልገው ነው። በመሆኑም ዕድሉ ለሁሉም አማኞች ተሰጥቷቸዋል።

1. ጢሞቴዎስ (2:19-24)

ጳውሎስ በመጀመሪያ የወንጌል አገልግሎት ጉዞው ላይ ጢሞቴዎስን በድንገት አገኘው (ሐዋ. 16:6 ጀምሮ)፤ ምናልባትም በዚያን ጊዜ ወጣቱ ተለውጦ ሊሆን ይችላል (1ኛ ቆሮ. 4:17)። በመጀመሪያም ክርስትናን የተቀበሉት የጢሞቴዎስ እናትና አያት ነበሩ (2ኛ ጢሞ. 1:3-5)። እርሱም በእናቱ የአይሁድ በአባቱም የአሕዛብ ልጅ ነበር፤ ነገር ግን ጳውሎስ ሁልጊዜ በእምነት የራሱ «የተወደደ ልጅ» አድርጎ ይቆጥረዋል (2ኛ ጢሞ. 1:2)። ወጣቱ ጢሞቴዎስ የጳውሎስ ረዳት መሆን የጀመረው ጳውሎስ ወደ ልስጥራንና ደርቤን ለሁለተኛው ጊዜ በተመለሰበት ወቅት ነው(ሐዋ. 16:1-4)። በአንድ በኩል፤ ጢሞቴዎስ በኋላ ማርቆስ በመባል የሚታወቀውን ዮሐንስን ተክቷል። ይኸውም ጳውሎስ በዚህ በጉዞው ላይ ማርቆስን ይዞ ለመሄድ ባለመፈለጉ ነው። ለዚህም ምክንያቱ ማርቆስ ከዚህ ቀደም ሲል ኃላፊነቱን ለመሸከም ፈቃደኛ ባለመሆኑ ነው (ሐዋ. 13:13፤ 15:36-41)።

ከዚህ ከጢሞቴዎስ ልምምድ ውስጥ የምንማረው ትሑት አእምሮ በአንድ አማኝ ሕይወት ውስጥ ከመቅፅበት የሚታይ ወይንም ትኩረት ሳንሰጠው የሚከሰት ነገር አለመሆኑን ነው። ጢሞቴዎስ ለማደግና ለመጎልበት «የክርስቶስን አሳብ» ያዘ። አገልጋይ መሆን የተፈጥሮው አልነበረም። ነገር ግን የጌታን ፈለግ በመከተሉና ከጳውሎስ ጋር በቅርብ በመሥራቱ፣ ጳውሎስ የሚተማመንበትና እግዚአብሔር የሚባርከው ዓይነት አገልጋይ ለመሆን በቃ። የዚህን ወጣት ሰው ባሕርይ ተመልከት።

እርሱ የማገልገል አሳብ ነበረው (2:19-21)

መጀመሪያ ነገር፣ ጢሞቴዎስ በተፈጥሮው ለሰዎች ጥንቃቄ የሚያደርግ ስለሚያስፈልጋቸውም ነገር የሚጨነቅ ነበር። እርሱ «ጓደኞቼን በማሸነፍና ሰዎችን በመጫን» አይደሰትም ነበር፤ እርሱ ከልቡ የሚደሰተው በሚያገለግላቸው ሰዎች አካላዊና መንፈሳዊ ደኅንነት ነበር። ጳውሎስ ስለፈልጎቹ ቤተ ክርስቲያን ጭንቀት አድርጎት ነበር። በመሆኑም ጭንቀቱን የሚገልጽለትና በዚያም የሚያየውን ሁሉ ሳይደብቅ የሚነግረው አንድ ሰው መላክ ፈልጎ ነበር። በሮም ውስጥ በመቶ የሚቆጠሩ ክርስቲያኖች ነበሩ (በሮሜ ከተማ ውስጥ ጳውሎስ ለ26ቱ በስማቸው ሰላምታ አቅርቧል)፤ ሆኖም አንዳቸውም ይህንን ጉዞ ለማድረግ ፈቃደኞች አልነበሩም። «ሁሉ የራሳቸውን ይፈልጋሉና፣ የክርስቶስ ኢየሱስን አይደለም» (ፊልጵ. 2:21)። ከዚህ የምንረዳው ሁላችንም ብንሆን በፊልጵ. 1:21 ወይም በፊልጵ. 2:21 ውስጥ መኖራችንን ነው!

ነገር ግን ጢሞቴዎስ በተፈጥሮው ለሌሎች በጎ ለማድረግ የሚጨነቅ ነበር። ስለዚህ የአገልጋይ አሳብ ያለው ሰው ነበር። በሮም ውስጥ ያሉ አማኞች ግን በራሳቸው ጉዳይ ብቻ የተጠመዱና በውስጣዊ ጭቅጭቃቸው የተያዙ በመሆናቸው (1:15-16) ለዚህ ዓይነት ጠቃሚ ለሆነው የጌታ አገልግሎት ጊዜ አልነበራቸውም። በአሁኑም ጊዜ ቢሆን የቤተ ክርስቲያን ዓቢዩ ችግር አባሎቹ ጊዜያቸውንና ኃይላቸውን አላስፈላጊ በሆኑ ጉዳዮች ላይ ማዋላቸው ነው። ጢሞቴዎስ አንዱን ወገን የማጠናከር ወይም ሌላውን የመከፋፈል ፍላጎትም ምኞትም አልነበረውም። እርሱ በእግዚአብሔር ሰዎች መንፈሳዊ ሁኔታ ብቻ ደስተኛ ነበር። ይህም በተፈጥሮው የተቀዳጀው ጸጋ ነበር። ሆኖም ይህ ጸጋ እንዴት ነው ሊበለፅግና ለሌሎችም

አገልግሎት ሊውል የሚችለው? መልሱን በሚቀጥለው በወጣቱ ሰው ባሕርይ ውስጥ እናገኛለን።

ሌሎችን ለማገልገል የሠለጠነ ነበረ (2:22)

ጳውሎስ ጢሞቴዎስን ክርስቶስን እንደተቀበለ ወዲያውኑ የ«ቡድኑ» አባል አላደረገውም። ጳውሎስ እንዲህ ዓይነቱን ስህተት ላለመፈጸም የሚጠነቀቅ ሰው ነበር። መጀመሪያ ላይ በልስጥራንና ደርቤን ውስጥ የቤተ ክርስቲያን ተራ አባል በመሆን እንዲያገለግል ትቶት ሄደ። ከዚያም በዚያ ኅብረት በመንፈሳዊ ነገሮች አደገ፤ ጌታንም እንዴት እንደሚያገለግል ተማረ። ጳውሎስ ከጥቂት ዓመታት በኋላ ወደዚያ አካባቢ ሲመለስ ስለ ወጣቱ ጢሞቴዎስ «ወንድሞች ሲመሰክሩለት» በመስማቱ ደስ አለው (ሐዋ. 16:2)። ጳውሎስም ከዓመታት በኋላ ለጢሞቴዎስ ሲጽፍለት፡ አዲስ የተለወጠ ሰው ለአገልግሎት ብቁ ከመሆኑ በፊት ማደግና መሠልጠን እንደሚያሻው ገልጦለታል (1ኛ ጢሞ. 3:6-7)።

አንድ ታዋቂ የምሽት ክበብ ተጫዋች ወደ አንድ መጋቢ በመሄድ፡ መዳኑንና ጌታን ለማገልገል መፈለጉን አስታወቀው «ከዚህ ቀጥሎ ምን ማድረግ ይገባኛል?» በማለትም ጠየቀው።

«እኔ የማሳሰብህ፡ ከአንድ ጥሩ ቤተ ክርስቲያን ጋር ተገናኝተህ ማደግ እንድትጀምር ነው» ብሎ መጋቢው ከመለሰለት በኋላ፡ ከዚያም «ሚስትህ ክርስቲያን ናት?» ሲል ጠየቀው።

«አይደለችም» አለ ሙዚቀኛው፡ «ሆኖም በእኔ አማካይነት እንደምትለወጥ ተስፋ አደርጋለሁ» ካለ በኋላ «ግን እኮ እርሷ ለመለወጥ እፈልጋለሁ እስከምትለኝ መጠበቅ የለብኝም! ማለቴ አሁኑኑ ለእግዚአብሔር አንድ ነገር ማድረግ አለብኝ» አለ።

«አዎን፤ ስለ ጌታ ለመመስከር መጠበቅ አያስፈልግህም። የቤተ ክርስቲያን አባል በመሆን ተሰጥቶህን ለክርስቶስ ተጠቀምበት» ሲል መከረው።

«ነገር ግን እኔን አላወቅከኝም» ብሎ ሙዚቀኛው ተቃወመ፡ «እኔ እኮ ሁሉም ሰው የሚያውቀኝ ትልቅ ተጫዋች ነኝ። የራሴ የሆነም ድርጅት መጀመር እፈልጋለሁ የሙዚቃ ሸክላዎችን ማሳተም፡ በብዙ ሕዝብ መሀልም መታየት እፈልጋለሁ»።

መጋቢው በማስጠንቀቅ፡ «በጣም በርቀትና በፍጥነት ከሄድክ እራስህንና ምስክርነትህን ልትጎዳ ትችላለህ። ሰዎችን መማረክ የሚጀመርበት ቦታ ከቤት ውስጥ ነው። እግዚአብሔር የአገልግሎትን ቦታ የሚከፍትልህ እንደተዘጋጀህ ሲያይ ነው። እስከዚያው ድረስ መጽሐፍ ቅዱስህን አጥና፤ እራስህን ለማሳደግ ዕድል ስጠው» አለው።

ሰውየው የመጋቢውን ምክር አልተቀበለም። በእርሱ ምትክ ግን የራሱ የሆነ ድርጅት ከፍቶ በራሱ ኃይል ለማደግ ጀመረ። ሆኖም ሥራው «የተሳካለት» ከዓመት ላነሰ ጊዜ ብቻ ነበር። ከባዱን ኃላፊነቱን ለመወጣት በቂ ጥንካሬ ስላልነበረው ምስክርነቱን ብቻ ሳይሆን፤ በማያቋርጥ ጉዞው የተነሣም ከሚስቱና ከቤተሰቡ ጋር እንደ ባዕድ መተያየት ጀመረ። ከዚያም እንግዳ ከሆነ ቡድን ጋር በመግጠሙ ከሕዝባዊ አገልግሎቱ ላይ ተሰወረ፤ በመጨረሻም የተበላሸና የከሰረ ሰው ሆነ።

መጋቢውም ስለ ሰውየው ሁኔታ ሲተች «የጠለቀ ሥር በመስደድ ምትክ፤ ቅርንጫፎቹን ለማንሰራፋት የፈለገ ሰው ነበር። ይህን የሚያደርግ ሰው መጨረሻው ውድቀት ይሆናል» አለ።

ጳውሎስ ይህን መሰሉን ስሕተት በጢሞቴዎስ ላይ አልፈጸመም። ወደታች ሥር እንዲሰድ ጊዜ ሰጥቶት ነበር። ከዚያም ወጣቱን ሰው በወንጌል ሥራ ካስገባው በኋላ አብረው ይሠሩ ነበር። ለጢሞቴዎስ ቃሉን ማስተማር ብቻ ሳይሆን በአገልግሎቱ የሐዋርያውን ፈለግ ይከተል ዘንድ ከጎኑ እንዳይለይ ፈቀደለት (2ኛ ጢሞ. 3: 10-17)። ይህ ኢየሱስ ደቀ መዛሙርቱን ያሠለጠነበት መንገድ ነው። በሥራ ልምምዳቸው ላይ የሚረዳቸውን ሚዛናዊ የሆነ የግሉን ትዕዛዝ ይሰጣል። ከትምህርት ውጪ የተገኘ ልምድ ወደ ተስፋ መቁረጥ ያመራል። እንደዚሁም ትምህርት ከልምምድ ውጭ ሲሆን ወደ መንፈሳዊ ሞት ያመራል። ትምህርትና ልምምድ ሁለቱም ያስፈልጋሉ።

የአገልጋይ ሽልማት አለው (2: 23)።

ጢሞቴዎስ የ«መሥዋዕትንና የአገልግሎትን» ትርጉም ያውቅ ነበር(2: 17)፤ ሆኖም ግን እግዚአብሔር ለሽልማት ያበቃው በታማኝነቱ ነው። በመጀመሪያ ነገር፤ ጢሞቴዎስ ሌሎችን በመርዳት ደስ ይለዋል። ችግሮችና መከራዎች ቢኖሩም ቅሉ በዚያ መጠን ድሎችና በረከቶችም ነበሩ። ምክንያቱም ጢሞቴዎስ «ጥሩ እና ታማኝ አገልጋይ» ስለነበር በጥቂት ነገሮች ላይም የታመነ ስለ ሆነ እግዚአብሔር «በብዙ ነገሮች»

ሸመው፥ ትሑት አእምሮውም በደስታ ተሞላ (ማቴ. 25:21)። ከታላቁ ሐዋርያ ከጳውሎስ ጋር በማገልገሉ እና በሚያስቸግሩ ሥራዎች ላይ በመርዳቱ ደስ ይለዋል (1ኛ ቆሮ. 4: 17 ጀምሮ፤ በጳውሎስ መልእክቶች ውስጥ ጢሞቴዎስ ቢያንስ ቢያንስ 24 ጊዜ ተጠቅሷል)።

ምናልባትም እግዚአብሔር ለጢሞቴዎስ ከሁሉም የበለጠውን ሹመት የሰጠው፥ ታላቁ ሐዋርያ ጳውሎስ ወደ አገሩ በተጠራበት ጊዜ በጳውሎስ ምትክ እንዲሠራ በመምረጡ ነበር (2ኛ ጢሞ. 4: 1-11 ተመልከት)። ጳውሎስም ቢሆን ወደ ፊልጵስፎስ ለመሄድ ይፈልግ እንጂ፥ ዳሩ ግን በምትኩ ጢሞቴዎስን ላከው። ይህ የቱን ያህል ታላቅ ክብር ነው! ጢሞቴዎስ የጳውሎስ ልጅና የጳውሎስ አገልጋይ ብቻ አይደለም ግን የጳውሎስ ምትክ ሆነ። ስሙም በክርስቲያኖች ዘንድ እስከ ዛሬ በከፍተኛ አክብሮት ይነሳል፥ ወጣቱ ጢሞቴዎስ ክርስቶስን በማገልገል ሥራ በተጠመደበት ጊዜ እንኳን ይህን ክብር አገኘዋለሁ ሲል ጨርሶ አልሞም አያውቅም ነበር።

ትሑት አእምሮ የሰዓት ስብከት፥ የሳምንት ትምህርታዊ ጉባኤ ወይም የዓመት አገልግሎት ውጤት አይደለም። ትሑት አእምሮ በውስጣችን አድጓል የምንለው እንደ ጢሞቴዎስ ከጌታ ተቀብለን ሌሎችን ለማገልገል ፈቃደኞች ስንሆን ነው።

2. አፍሮዲጡን (2: 25-30)

ጳውሎስ «ከዕብራውያንም ዕብራዊ» ነበር፤ ጢሞቴዎስ በአንድ በኩሉ አይሁድ በሌላው ደግሞ አሕዛብ ነበር (ሐዋ. 16: 1)። አፍሮዲጡን ግን እኛ እስከምናውቀው ድረስ ሙሉ በሙሉ አሕዛብ ነበር። በፊልጵስፎስ ቤተ ክርስቲያን አባል ሆኖ በጤናውና በኑሮው ላይ አደገኛ ኃላፊነት በመውሰድ ወንጌላዊ ስጦታቸውን ወደ ሮም ለማድረስ ፈቃደኛ የሆነ ሰው ነበረ (4: 18)። ስሙ «ደስ የሚል» ማለት ነው፥ እና እርሱም ደስ የሚያሰኝ ክርስቲያን ነው።

እርሱ ሚዛናዊ ክርስቲያን ነበር (2: 25)

ጳውሎስ ስለዚህ ሰው ብዙ በመናገር ምትክ «ወንድሜ እና የሥራ ጓደኛዬ፥ ወታደሬ» ብቻ ሲል አልፎታል። እነዚህ ሦስቱም ገለጻዎች ጳውሎስ በዚህ መልእክት መጀመሪያ ምዕራፍ ላይ ስለወንጌል ከጻፈው ጋር ይዛመዳሉ።

«ወንድሜ» - «የወንጌል ኅብረት» (1:5)

«የሥራ ጓደኛዬ» - «የወንጌል መስፋፋት» (1:12)

«ወታደር» - «የወንጌል እምነት» (1:27)

አፍሮዲጡን ሚዛናዊ ክርስቲያን ነበር!

የተሟላ መሆን በክርስትና ሕይወት ውስጥ ጠቃሚ ነው። አንዳንድ ሰዎች «ኅብረትን» ያገናኛሉ፤ በዚያው ልክ ደግሞ ወንጌልን ማስፋፋትን ይረሳሉ። አንዳንዶች «የወንጌልን እምነት» በመጠበቅ ተካፋይ ይሆናሉ፤ ግን ከሌሎች አማኞች ጋር ኅብረትን መገንባትን ችላ ይላሉ። አፍሮዲጡን ከእነዚህ በአንዱም ወጥመድ ውስጥ አልገባም። እርሱ የኢየሱሳይምን ቅጥር እንደሠራው እንደ ነህምያ በአንድ እጁ ጎራዴ በሌላው እጁ ደግሞ ቅጥሩን የሚሠራበትን መሣሪያ የያዘ ነበር (ነህ. 4:17)። በጎራዴ መገንባት እንደማይቻል ቅጥሩን በሚሠሩበት መሣሪያም መዋጋት አይቻልም። የጌታን ሥራ ለማከናወን ሁለቱም የግዴታ አስፈላጊዎች ናቸው።

ሸክም ያለው ክርስቲያን ነበር (2:26-27፥ 30)

እንደ ጢሞቴዎስ፥ አፍሮዲጡንም ስለሌሎች ያሰብ ነበር። በመጀመሪያ ነገር እርሱ ስለ ጳውሎስ ይጨነቅ ነበር። ጳውሎስ በሮም እስር ቤት እንዳለ ፊልጵስዩስ ሆኖ በሰማ ጊዜ፥ ረጅምና አደገኛ ጉዞ ወደ ሮም ለመጓዝና ከጳውሎስ ጎን ለመቆምና ለመርዳት ፈቃደኛ ሆነ። የቤተ ክርስቲያንን የፍቅር ስጦታ ወስደለት። ይህንንም ያደረገው በሕይወቱ ፈርዶ ነው።

በዛሬውም ጊዜ ቤተ ክርስቲያናት ሸክማቸው የከበደና ወንጌል የሚያሰራጩትን በችግር ላይ የሚገኙ አገልጋዮችን ለመርዳት የብዙ ወንዶችንና ሴቶችን እርዳታ ይፈልጋሉ። አንድ የወንጌል አገልግሎት መሪ «የእኛ ቤተ ክርስቲያን ችግር በጣም ብዙ ተመልካቾች አሉን ግን በቂ ተሳታፊዎች የሉንም» በማለት ደምድመዋል። አፍሮዲጡን የቤተ ክርስቲያንን ምፅዋት በማዋጣት ብቻ የሚረካ ሰው አልነበረም። የተሰበሰበውን ስጦታ ለማድረስ እራሱን መሥዋዕት እስከማድረግ የደረሰ ሰው ነበር።

ከዚህ በተጨማሪም ይህ ሰው ለራሱ ቤተ ክርስቲያን የሚቆረቆር ነበር። ሮም ከደረሰ በኋላ ሕመም አድርጎት ሊሞት ምንም አልቀረውም። ይህም ወደ ፊልጵስዩስ መመለሱን አዘገየበት፥ እናም በዚያ ያሉት ሰዎች ለእርሱ ተጨነቁ። አፍሮዲጡን ግን ስለእራሱ አሳብ አልገባውም፥ የበለጠ

ያሳለበው ስለእርሱ በመጨነቅ ላይ የነበሩት በፊልጵስዩስ ያሉት ሰዎች ሁኔታ ነበር። ይህ ሰው የኖረው በፊልጵስዩስ 1:21 ነው እንጂ በፊልጵስዩስ 2:21 ውስጥ አይደለም። እንደ ጢሞቴዎስ ሁሉ እርሱም፡ ለሌሎች መጨነቅ ተፈጥሮው ነው። በ2:26 ውስጥ «በሐዘን ስሜት በመዋጡ» የሚለው ሐረግና በክርስቶስ ላይ በጌተሰማኒ (ማቴ. 26:37) ያደረገው ስሜት ተመሳሳይ ናቸው። እንደ ክርስቶስ፡ አፍሮዲጡን የመስዋዕትንና የአገልግሎትን (2:30) ትርጉም ያውቃል። ሁለቱም የትሑት አእምሮ ባለቤቶች ነበሩ።

የተባረከ ክርስቲያን ነበር (2:28-30)

ለአንድም ሰው በረከት ሳያተርፉ ሕይወትን ያህል ነገር ማሳለፍ ምንኛ የሚያሳዝን ነገር ነው! አፍሮዲጡን ለጳውሎስ በረከት ነበር። ጳውሎስ በእስር ቤት ሳለ አፍሮዲጡን ሕመሙ እንኳን ቢያሰቃየውም ከጎኑ አልተለየም። ጳውሎስና እርሱ ያሳለፉት እንዴት ያለ የተባረከ ጊዜ ይሆን! ከዚህ በተጨማሪ ደግሞ አፍሮዲጡን ለቤተ ክርስቲያኑም በረከት ሆኗል። ጳውሎስ ስለ መስዋዕትነቱ እና ስለ አገልግሎቱ እንዲያከብሩት ቤተ ክርስቲያኑን አስጠነቀቀ። (ክርስቶስ ክብሩን አግኝቷል ግን አገልጋይም ክብር ቢቀበል ምንም ስሕተት የለውም 1ኛ ተሰ. 5:12-13 አንብብ)። በፊልጵ. 2:7 («እንደሚገባ ነገር አልቆጠረውም») እና 2:29 («በሙሉ ደስታ ተቀበሉት») በሚለው መካከል የሚቃረን አሳብ የለም። ክርስቶስ በቸርነቱ ራሱን ዝቅ፡ ዝቅ አደረገ፡ እግዚአብሔር ግን ከፍ፡ ከፍ አደረገው። እንደዚሁም አፍሮዲጡን ምንም ሽልማት ሳያስብ ነው ራሱን መስዋዕት ያደረገው። ሆኖም ጳውሎስ ይህንን ትሕትናውን በመረዳት የቤተ ክርስቲያኑ አባላት ለእግዚአብሔር ክብር ሲሉ አፍሮዲጡንም በአክብሮት እንዲመለከቱት አሳስባቸው።

እርሱ ለቤተ ክርስቲያኑና ለጳውሎስ በረከት ነበረ፤ እና ዛሬም ደግሞ ለእኛ በረከት ሆነ። የትሑት አእምሮ ባለቤት ለመሆን መስዋዕትነትንና አገልግሎትን ቢጠይቅም፡ ሆኖም ግን ውጤቱ ደስተኛ ሕይወት ለመሆኑ በአፍሮዲጡን ተረጋገጠ። እርሱ እና ጢሞቴዎስ በአንድነት፡ ራሳችንን ለጌታና ለእርስ በርሳችን እንድናስገዛ በክርስቶስ መንፈስ ያሳስቡናል። ክርስቶስ እኛ የምንከተለው ምሳሌ ነው። ጳውሎስ ለእኛ ኃይልን አሳይቶናል (4:12-19)፤ እና ጢሞቴዎስና አፍሮዲጡን ይህ አሳብ በእውነት እንደሚሠራ ማስረጃ ናቸው።

አንተስ መንፈስ ቅዱስ በአእምሮህ ውስጥ «የክርስቶስን አስተሳሰብ» እንዲያሠርፅብህ ትፈቅድለታለህ?

እንዴት እንደምንቆጥር መማር

ፊልጵስፎስ 3: 1-11

አጋጣሚዎች እና ሰዎች ደስታችንን ሊቀሙን ይችላሉ። በዚያው መጠን ደግሞ ነገሮችም ችግር ሊያስከትሉብን ይችላሉ። በመሆኑም ጳውሎስ በምዕራፍ ሦስት ውስጥ የሚያብራራልን ነገሮችም እንዴት «ሌባ» ሊሆኑ እንደሚችሉ ነው። በዚህ ምዕራፍ ውስጥ በዝርዝር የሰፈረውን አሳብ ከማየታችን በፊት የዚህን ምዕራፍ ጠቅላላ መልእክት ማጤኑ ጠቃሚ ነው። ለዚህም የሚከተለው ዝርዝር ይረዳናል።

ቁ. 1-11	ቁ. 12-16	ቁ. 17-21
የጳውሎስ ያለፈው ሁኔታ	የጳውሎስ ያሁኑ ሁኔታ	የጳውሎስ የወደፊት ዕድል
ተቆጣጣሪው	ሯጩ	የባዕድ አገር ሰው
«እቆጥራለሁ»	«እፈጥናለሁ»	«እመለከታለሁ»
አዲስ ዋጋ	አዲስ ወኔ	አዲስ ራእይ

ጳውሎስ የሚገልጽልን ስለ «መንፈሳዊ አእምሮ» ነው። በቁጥር 18 እና 19 ያነሳው ክርስቲያን ነን ባዮች ስለሆኑትና «አሳባቸው በምድራዊ ነገሮች ስለተጠመደ» ሰዎች ነው። በቁጥር 20 ላይ ግን የሚያስረዳው መንፈሳዊ አእምሮ ስላላቸውና (ትኩረታቸውም በሰማያዊ ነገሮች) ላይ ስለሆነ አማኞች ነው። እንደሚታወሰው የፊልጵስፎስ ከተማ በርም ቅኝ ግዛት ሥር ነበረ። ፊልጵስፎስ «ከርም ርቃ የምትገኘው ሌላዋ ሮም» በሚል ቅፅል ስም ትታወቅ ነበር። እንደዚህ አባባል ሁሉ አማኞች የእግዚአብሔር ሰማያዊ መንግሥት ቅኝ ግዛቶች ናቸው። «የእኛ ዜግነታችን ሰማያዊ ነው» (ቁ. 20)። እኛ ምድርን በሰማያዊ አስተያየት እንመለከታለን፤ ይህም መንፈሳዊ አሳብ ነው።

ለእኛ መላ ትኩረታችንን «በነገሮች» ላይ ብቻ ለማድረግ ቀላል ነው። ነገሮች ስንል ማየት የምንችለውን ብቻ ሳይሆን የማይታይና

የማይዳሰሰውንም ሊያጠቃልል ይችላል። ለምሳሌ፡ ክብርን እንደመጠበቅ፤ እንደ ዝናና ከፍተኛ ውጤት የመሳሰሉት የማይታዩ ነገሮች ናቸው። ጳውሎስ ስለዚህ ሲጽፍ፡- «ለእኔ ረብ የነበረውን» (3:7)፤ «በኋላ ያለው ነገር» እና «በፊት ያለውን ነገር» (3:13) በማለት ገልጿል። በጳውሎስ ጉዳይ ውስጥ አንዳንዶቹ «ነገሮች» የማይታዩ የማይጨበጡ ነበሩ። ከእነዚህም ሃይማኖታዊ ተልእኮዎችና ግቦች (ገላ. 1:14)፤ በራስ የመደሰት ስሜትና ግብረገብነት ጥቂቶች ናቸው። እኛ ዛሬ በሁለቱም በሚታይና፤ በማይታይ ነገሮች እንጠመዳለን፤ ከዚህም የተነሳ ደስታችንን እናጣለን።

ሆኖም ግን የሚታዩ ነገሮች እንኳን በራሳቸው በኃጢአት የተሞሉ አይደሉም። እግዚአብሔር ነገሮችን ሠራ፤ መጽሐፍ ቅዱስም እነዚህ ነገሮች መልካም (ዘፍ. 1:31) እንደሆኑ ይገልጽልናል። እግዚአብሔር ለመኖር አንዳንድ ነገሮች እንደሚያስፈልጉን ያውቃል (ማቴ. 6:31-34)። በእውነቱ እርሱ «ደስ እንዲለን ሁሉን አትርፎ በሚሰጠን» (1ኛ ጢሞ. 6:17) ልንደሰት ይገባል። ያም ሆኖ ግን ኢየሱስ ሕይወታችን በምናገኘው ነገሮች ብዛት የሚወሰን አለመሆኑን አስጠንቅቆናል (ሉቃስ 12:15)። ብዛት ለጥራት ማረጋገጫ አይደለም። ብዙ ሰዎች በገንዘብ የሚገዛ ነገር ሊኖራቸው ይችላል፤ ግን ገንዘብ የማይገዛውን ነገር ያጣሉ።

በፊልጵስዩስ 3:1-11 ውስጥ ዋናው ቃል እቆጥራለሁ (ቁ. 7-8፤ 13) የሚለው ነው። በግሪክ በሁለት የተለያዩ ቃላት ይጠቀሙ ነበር፤ ነገር ግን ዋናው አሳብ አንድ ነው። እነርሱም ማመዛዘንንና መገመትን የሚገልጹ ናቸው። ሶቅራጥስ «ያልተፈተነ ሕይወት ዋጋ የሌለው ኑሮ ነው» ብሏል። ሆኖም አንድን ነገር ለማድረግ ከመነሳታቸው በፊት በቁም ነገር ውሳኔያቸውንና አቅጣጫቸውን የሚቆጣጠሩና የሚመራመሩ ጥቂት ሰዎች ብቻ ነው የምናገኘው። ዛሬ ብዙ ሰዎች የ«ነገሮች» ባሪያ ናቸው፤ እና ከዚህም የተነሳ እውነተኛ የክርስቲያን ደስታ አይለማመዱም።

ጳውሎስን በተመለከተ ክርስቶስን ከማወቁ በፊት «ለነገሮች» የነበረው አመለካከት ሲታይ በጣም የሚያስመሰግን ነው ለማለት ይቻላል። ይኸውም የጽድቅ ኑሮን መምረጥ፤ ለሕግ መታዘዝና ፤ የአባቶቹን ሃይማኖት ማስከበር ነው። ነገር ግን እነዚህ ነገሮች እርሱን ምንም ሊያስደስቱት

አልቻሉም፡ ወይም በእግዚአብሔር ዘንድ ተቀባይነት እንዲኖረው አላደረጉትም።

እንደ ዛሬ «ሃይማኖተኛ» ሰዎች ጳውሎስ ራሱን ከችግር ለመጠበቅ ሥነ-ምግባር አከባሪ ነበር፤ ነገር ግን ጻድቃንን ወደ መንግሥተ ሰማይ ለማስገባት የሚያስፈልገውን ሁሉ አላሟላም ነበር። ጳውሎስን ከኢየሱስ ለይተው ያቆዩት መጥፎ ነገሮች ሳይሆኑ ጥሩ ነገሮች ነበሩ! ደገንነትን ለማግኘት ያንን የቀድሞውን «ሃይማኖቱን» ሊያጣ የግድ አስፈላጊ ነበር።

የአይሁድ አስተማሪ የነበረው የጦርሴሱ ሳውል የእግዚአብሔርን ልጅ ኢየሱስ ክርስቶስን አንድ ቀን ተገናኘው፡ እና በዚያኑ ቀን የጳውሎስ አስተሳሰብ ተለወጠ (ሐዋ. 9: 1-31 አንብብ)። ከዚያም መዝገቡን ከፍቶ ሀብቱን በተቆጣጠረበት ጊዜ ከኢየሱስ በስተቀር ሌላው ነገር ሁሉ ከንቱ መሆኑን ተረዳ። እርሱም በዚህ ክፍል ውስጥ ሁለት ዓይነት ጽድቆች (ወይም መንፈሳዊ ሀብቶች) እንዳሉ ያብራራል። እነዚህም በሥራ የሚገኝ ጽድቅና በእምነት የሚገኝ ጽድቅ ናቸው። እግዚአብሔር የሚቀበለው ግን በእምነት የሚገኘውን ጽድቅ ብቻ ነው።

1. በሥራ የሚገኝ ጽድቅ (3: 1-6)

ጥብቅ ተግሣጽ (3: 1-3)

በዚህ ነጥብ ላይ «በመጨረሻም» የሚለው ቃል መገኘት ጳውሎስ ያለውን መልእክት ጨርሶአል ማለት አይደለም፤ ምክንያቱም እርሱ ገና የሚቀጥለው ብዙ ነገር ስላለው ነው። ቃሉም «ለቀሩት» ያላቸውን የሚያመለክት ሆኖ አዲስ አሳብ ወደማስተዋወቁ ይሸጋገራል። የጳውሎስ «በመጨረሻ» በ4: 18 ላይ አንደኛው ትርጉም «ላጠቃልል ነው» ማለት ነው። ጳውሎስ አማኞችን ገና በፊልጵስዩስ እያለ ያስጠነቅቃቸው ነበር። ነገር ግን አሁንም በድጋሚ ያስጠነቅቃቸዋል። «ከውሾች ተጠበቁ፡ ከክፉዎችም ሠራተኞች ተጠበቁ፡ ከሐስተኛም መገረዝ ተጠበቁ»። ሦስቱ ማስጠንቀቂያዎች የሚያመለክቱት ወደማን ነው? መልሱም ወደ ጥንቷ ቤተ ክርስቲያን ታሪክ ይመልሰናል።

በመጀመሪያም ቢሆን፡ ወንጌል የመጣው «ለአይሁድ በቅድሚያ» በሚለው መንፈስ ነው (ሐዋ. 3: 26፤ ሮሜ 1: 16 ተመልከት)። በሐዋርያት ሥራ ውስጥ የመጀመሪያዎቹ ሰባቱ ምዕራፎች የሚናገሩት ስለአይሁድ አማኞች ወይም ወደይሁዲነት ስለገቡ አሕዛብ ነው (ሐዋ.

2:10)። በሐዋ. 8:5-25 መልእክቱ ለሰማሪያ መድረሱን እንመለከታለን። ሆኖም ይህ በመደረጉ ከሰማሪያ ከፍተኛ ተቃውሞ አላሳነሳም ነበር። ምክንያቱም የሰማሪያ ሰዎች ቢያንስ ቢያንስ ከፊል አይሁዶች በመሆናቸው ነው፤ ነገር ግን ጴጥሮስ በሐዋ. 10 ውስጥ ወደ አሕዛብ በሄደ ጊዜ ሁካታ አስከተለ። ይህን ድርጊት ለማስረዳት ጴጥሮስ እግር በእግር ወደ ኢየሩሳሌም ተጠራ (ሐዋ. 11)። ያም ሆነ ይህ በሐዋ. 10 ውስጥ የተጠቀሱት አሕዛቦች በቅድሚያ ወደ አይሁድነት ሳይለወጡ ክርስቲያን ሆነዋል። ይህም ሙሉ በሙሉ ለቤተ ክርስቲያን አዲስ ነገር ነበር። ጴጥሮስም ለአሕዛብ እንድሰብክ እግዚአብሔር ነው የመራኝ በማለቱ ጭቅጭቁ ረገብ ለማለት ቻለ።

ሆኖም ግን ለረጅም ጊዜ አልቆመም ነበር። ጳውሎስ በመንፈስ ቅዱስ የተላከው በተለይ አሕዛብን እንዲያገለግል ነበር (ሐዋ. 13:1-3፤ 22:21)። በሐዋ. 10 ውስጥ ጴጥሮስ ለአሕዛብ የእምነትን በር ከፈተ እና ጳውሎስም በመጀመሪያው የወንጌል አገልግሎት ጉዞው የእርሱን ምሳሌ ተከተለ (ሐዋ. 14:26-28)። የጳውሎስን አገልግሎት ለመቃወም የአይሁድ አጥባቂ አማኞች ረጅም ጊዜ አልወሰደባቸውም። ወደ አንጾኪያ ሄደው ሲያስተምሩ አሕዛቦች ከመዳናቸው በፊት የአይሁድን ሕግ እንዲቀበሉ ለማስገደድ ሞከሩ (ሐዋ. 15:1)። በዚህም አለመስማማት የተነሣ፣ የኢየሩሳሌሙ ጉባኤ ሊጠራ በቃ፣ ይኼም በሐዋ. 15 ውስጥ ተገልጿል። የስብሰባውም ውጤት የጳውሎስን አገልግሎት በመደገፍ በመፈጸሙ፣ የእግዚአብሔር የጸጋ ወንጌል ድል አደረገ። ከእንግዲህ አሕዛቦች ክርስቲያን ለመሆን ወደ ይሁዲነት የመግባት ግዴታ አልነበረባቸውም።

ነገር ግን ተቃዋሚዎቹ ደስተኞች አልነበሩም። በኢየሩሳሌምና በአንጾኪያ ጳውሎስን የተቃወሙት ስላልተሳካላቸው በሄደበት ሁሉ እየተከተሉ የተቀየሩትን ምእመናንና ቤተ ክርስቲያናትን ለመስረቅ ሞከሩ። የመጽሐፍ ቅዱስ ተማሪዎች፣ እነኝህን የተሳሳተ ትምህርት አስተማሪዎችና በአጠቃላይ ሕግን ከጸጋ ጋር የሚያደባልቁትን ሰዎች «አክራሪ አይሁዳዊያን» በማለት ይጠሯቸዋል። ወደ ገላትያ ሰዎች የተጻፈው መልእክት በመጀመሪያ እነዚህን አስተማሪዎች ለመከላከል (ለመዋጋት) የተጻፈ ነው። እነዚህ (አክራሪዎች) ጳውሎስ በቁጥር 1-2 ላይ የገለጸቸው ናቸው። እነርሱን ለመግለጽ 3 ቃላቶችን ተጠቅሟል።

1. «ውሾች» - አክራሪ አይሁዶች አሕዛቦችን «ውሻ» ብለው ይጠራሉ። እነዚህ ላይ ደግሞ ጳውሎስ አክራሪ አይሁዶችን «ውሾች» ብሎ ይጠራቸዋል። ጳውሎስ ሰዎችን ብቻ በመስጠት አልተቆጠበም፤ እነዚህን የስሕተት አስተማሪዎች (ከጥንብ አንዳዎች) ጋር በማንጸጸር በጨዋው ሕብረተሰብ ዘንድ ተቀባይነት እንደማይኖራቸው ገልጿል። ልክ እንደ ውሾች እነዚህ አይሁዶች የጳውሎስን ተረከዝ ለምንከስ ከቦታ ወደ ቦታ ይከተሉታል። የስሕተት ትምህርቶች ይዘው «ይጮኻሉ»። እነርሱ ችግር ፈጣሪዎችና የሚያሰራጩትም አደገኛ መርዝ ነው።
2. «የከፉ ሠራተኞች» - እነዚህ ሰዎች የሚያስተምሩት፥ ኃጢአተኛው ይድን ዘንድ እምነት ብቻ ሳይሆን መልካም ሥራም በተጨማሪ እንደሚያስፈልገው ነው። በተለይም የሕግ ሥራዎች መጠበቅ አለባቸው ባዮች ናቸው። ነገር ግን ጳውሎስ የእነርሱ «መልካም ሥራዎች» እንደ እውነቱ የከፉ ሥራዎች መሆናቸውን ያጋልጣል፤ ምክንያቱም ሥራዎቹ የሚከናወኑት በሥጋ (በአሮጌው ተፈጥሮ) እንጂ፥ በመንፈስ ባለመሆኑ ነው። በተጨማሪም የሚያከብሩት ኢየሱስ ክርስቶስን ሳይሆን ሠራተኞቹን በመሆኑ ነው። በኤፌሶን መልእክት 2፡8-10 እና በቲቶ 3፡3-7 ላይ በግልጽ እንደሰፈረው ማንም ሰው መልካም ሥራ በመሥራትም ሆነ በሃይማኖት ሥራ ጭምር ሊድን አይችልም። የክርስቲያኖች መልካም ሥራ የእምነት ውጤት እንጂ ለደኅንነታቸው መሠረት አይደለም።
3. «መቆረጥ» - እነዚህ ላይ ጳውሎስ በአሸሙር «መገረዝ» የሚለውን ቃል ተጠቅሞበታል። «መገረዝ» ቃል በቃል ሲተረጎም መቆረጥ ማለት ነው። አይሁዶች ሲያስተምሩ ለደኅንነት መገረዝ አስፈላጊ ነው ይላሉ (ሐዋ. 15፡1፥ ገላ. 6፡12-18)፤ ነገር ግን ጳውሎስ መገረዝ ብቻውን ከመቆረጥ ተለይቶ እንደማይታይ ግልጽ አድርጓል። እውነተኛ ክርስቲያኖች በክርስቶስ መንፈሳዊ መገረዝን ይለማመዳሉ (ቆላ. 2፡11)፥ በሥጋ የሆነ መገረዝ አያስፈልግም። ግርዘት፥ መጠመቅ፥ የጌታ ራት፥ እስራት፥ ወይም ሌሎች ሃይማኖታዊ ልምዶች ሰውን ከኃጢአት ሊያድኑት አይችሉም። ይህን ማድረግ የሚችለው በኢየሱስ ክርስቶስ ማመን ብቻ ነው።

ከሐሰተኛ ክርስቲያኖች በተጻራሪ የእውነተኛ ክርስቲያኖች በ«እውነተኛ ግርዘት» ላይ እንደሚመሠረቱ ጳውሎስ ሲገልጽ እንዲህ ብሏል (ሮሜ 2:25-29 ተመልከት)።

(1) በመንፈስ ለእግዚአብሔር ይሰግዳል፡- በሥጋ ብቻ በሆነ መልካም ሥራ አይታመንም (ዮሐ. 4:19-24)።

(2) በኢየሱስ ክርስቶስ ይመካል፡- በሃይማኖት ላይ የሚታመኑ ሰዎች አብዛኛውን ጊዜ ባላቸው ነገር ይመካሉ። እውነተኛው ክርስቲያን የሚኩራራበት ምንም ነገር የለውም (ኤፌ. 2:8-10)። የሚመካው በክርስቶስ ብቻ ነው። በሉቃስ 18:9-14 ኢየሱስ እነዚህን ሁለት ተቃራኒ ሁኔታዎችን ለመግለጽ ምሳሌ ሰጥቷል።

(3) በሥጋ ሥራ ላይ አይተማመንም፡- ዛሬ በጣም የተዛመተው የሃይማኖት ፍልስፍና «ጌታ ራሳቸውን የሚረዱትን ይረዳቸዋል» የሚል ነው። ይህ በጳውሎስም ጊዜ የተዛመተ ነበር። ፍልስፍናው በፊተኛውም ጊዜ ትክክል እንዳልነበረ ሁሉ አሁንም አይደለም። («በሥጋ» የሚለውን ጳውሎስ ሲተረጉመው «አሮጌ ተፈጥሯችን» ያም በመወለዳችን ጊዜ የምንቀበለው ነው ብሏል።) በመጽሐፍ ቅዱስ ውስጥ ስለ «ሥጋ» ምንም መልካም ነገር አልተጻፈም። ያም ሆኖ ግን ብዙ ሰዎች ዛሬም እግዚአብሔርን ደስ ለማሰኘት ሙሉ በሙሉ ራሳቸው በሚሠሩት ነገር ይታመናሉ። ሥጋን የለበሰ ብቻ በምድር ላይ የእግዚአብሔርን መንገድ ያበላሽ ነው (ዘፍ. 6:12)። እንደ መንፈሳዊ ሕይወት ስንመለከተው ምንም ትርፍ የለውም (ዮሐ. 6:63)። ምንም መልካም ነገር አይኖረውም (ሮሜ 7:18)። በመሆኑም በሥጋ ላይ ጨርሶ ልንተማመን አይገባም!

አንዲት ሴት ከመጋቢዋ ጋር ስለ እምነትና ስለ ሥራ ነገር ትከራርከር ነበር። «እኔ እንደማስበው ወደ ሰማይ መግባት ጀልባን እንደመቅዘፍ ነው» አለችው። «አንደኛው መቅዘፊያችን እምነት ነው ሌላው ደግሞ ሥራችን ነው። ሁለቱንም አስተባብረን ከያዝን ከዚያ እንገባለን። አንዱን ብቻ ከያዝን ግን ዙሪያውን እንዘራለን እንጂ አንገባም»።

«ከገለጽኸው ውስጥ አንዱ ነጥብ ብቻ ትክክል አይደለም» ብሎ መጋቢው መለሰላት። «ይኸውም ማንም ሰው ወደ ሰማይ በሚቀዝፍ ጀልባ አለመጓዙ ነው»። ኃጢአተኛን ከመንግሥተ ሰማይ የሚያደርሰው አንድ

«መልካም ሥራ» ብቻ አለ። ይኸውም ክርስቶስ በመስቀል ላይ የፈጸመው ሥራ ነው (ዮሐ. 17: 1-4፤ 19: 30፤ ዕብ. 10: 11-14)።

ምሳሌው (3: 4-6)

ጳውሎስ ይህን ሁሉ ሲናገር የተንደላቀቀ ሕይወት በመምራት ላይ ሆኖ አይደለም፤ ደገንነትን በመልካም ሥራ ለማግኘት መፈለግ ከንቱ ልፋት መሆኑን አሳምኖ ያውቀው ነበር። እንደ ወጣት ተማሪ፣ በገማልያል በታላቁ አይሁዳዊ አስተማሪ እግር ሥር ያደገ ነበረ (ሐዋ. 22: 3)። እርሱ በሕይወቱ ያለፈው እንደ አይሁዳዊ ሃይማኖተኛ መሪ ተስፋ ከሚጣልባቸው አንዱ ሆኖ ነበር (ገላ. 1: 13-14) ሆኖም የተጠላው «የክርስቲያን ወገን» አባል ለመሆንና የወንጌል ሰባኪ ለመሆን ጳውሎስ ሁሉንም ነገር ተወ። እንደ እውነቱ፣ አይሁዶች ስደትን ለማስቀረት የድርድር አሳብ አቅርበው ነበር (ገላ. 6: 12-13)፤ ጳውሎስ ግን ለክርስቶስ የጸጋው መልእክተኛና እውነተኛ ሰው በመሆኑ፣ ከዚህ የተነሣ ስደት ደረሰበት።

በዚህ በግል የሕይወት ታሪኩ ላይ ባተኮረው ክፍል፣ ጳውሎስ የራሱን ሕይወት ሲመረምር እናያለን። እርሱ መዛግብትን ዘርግቶ ምን ያህል ሀብት እንዳለው የሚያይ «ተቆጣጣሪ» ሆኗል፤ ሆኖም ግን ሙሉ በሙሉ መክሰሩን አረጋገጠ።

(1) የጳውሎስ ግንኙነት ከወገኖቹ ጋር፡- እርሱ የተወለደው ጥርት ካለ የዕብራዊ ቤተሰብ ነው። በተገረዘም ጊዜ በቃል ኪዳን አይሁዳዊነቱን ያረጋገጠ እንጂ ካደገ በኋላ ወደ ይሁዲነት የተመለሰ አልነበረም። እንደዚሁም ከእስማኤልም ዘር (የአብርሃም ሌላው ልጅ) ወይም ከዔሳው ዘር (የይስሐቅ ሌላ ልጅ) የመጣ አይደለም። አይሁዶች ጳውሎስ ከቢኒያም ዘር መሆኑን ለምን እንደጠቀሰ ያውቃሉ፣ ምክንያቱም ቢኒያም እና ዮሴፍ ያዕቆብ የሚወዳቸው ልጆቹ በመሆናቸው ነው። ከሚወዳት ሚስቱ ከራሔል የተወለዱ ናቸው። የእስራኤል የመጀመሪያ ንጉሥ የመጣው ከቢኒያም ነው። ይሁን እንጂ ይህ ትንሽ ጎሣ አቤሴሎም በዳዊት ላይ ባመፀ ጊዜ ለዳዊት ታማኝነቱን አስመስክሯል። የጳውሎስ ሰብዓዊ ቅርሱ የሚያኮራ ነገር ነበር። በእዚህ ደረጃ በምንለካው ጊዜ፣ ጳውሎስ በተሳካ ሁኔታ ፈተናውን የሚያልፍ ነው።

(2) የጳውሎስ ግንኙነት ከሕግ ጋር፡- «ሰለ ሕግ ብትጠይቁ፤ ፈሪሳዊ ነበርሁ፤... በሕግ ስለሚገኝ ጽድቅ ብትጠይቁኝ፤ ያለ ነቀፋ ነበርሁ» (3:5-6)። በጳውሎስ ጊዜ ፈሪሳዊያን በሃይማኖት ልምምዳቸው የአይሁዳዊያን ቁንጮዎች ነበሩ። የማንኛውም አይሁዳዊ ትልቁ ምኞት ፈሪሳዊ ለመሆን መቻል ነው። ማንም ወደ መንግሥተ ሰማይ የሚገባ ሰው ቢኖር ፈሪሳዊ ብቻ ነበር። ጳውሎስ የአክራሪ ሕግ ያወቀ (ሐዋ. 23:6-9) ብቻ ሳይሆን የሃይማኖት ግዴታዎችን በታማኝነት ለመፈጸም የሞከረ ሰው ነው (ሉቃ. 18:10-14)። እርግጥ በዛሬው ጊዜ እኛ በልምድ የምንጠቀመው «ፈሪሳዊ» የሚለውን ቃል «ግብዝ» ከሚለው ጋር በማመሳሰል ነው። በጳውሎስ ጊዜ ግን የአብዛኛው ሕዝብ ልማድ አልነበረም። ጳውሎስ የሚለካው በዚህ ሕግ እስከሆነ ያለነቀፋ ነበር። ሕግና ባሕልን በደንብ የጠበቀ ነው።

(3) የጳውሎስ ግንኙነት ከእስራኤል ጠላቶች ጋር፡- ለአንድ ሰው እውነትን ማመን ብቻ በቂ አይደለም፤ ያ ሰው ሐሰቱንም ለመቃወም መቻል አለበት። ጳውሎስ የአክራሪ እምነትን ያስከበረው አሳሳቾችን፣ የኢየሱስ ተከታዮችን (ማቴ. 27:62-66) በማሳደድ ነበር። እስጢፋኖስ በሚወገርበት ጊዜ ተባብሮ ነበር (ሐዋ. 7:54-60)። ከዚያም በኋላ በአጠቃላይ በቤተ ክርስቲያን ላይ ጥቃት ለማድረስ አመራ (ሐዋ. 8:1-3)። ከዓመታት በኋላ እንኳን፤ ጳውሎስ ቤተ ክርስቲያንን በማሳደድ የነበረውን ሚና አምኖበታል (ሐዋ. 22:1-5፤ 26:1-11፤ ደግሞም 1ኛ ጢሞ. 1:12-16 ተመልከት)። እያንዳንዱ አይሁድ በራሱ የዘር ግንድ ይመካል (ለእርሱ ግን በፍጹም ምንም ክብር አይሰጠውም)። አንዳንድ አይሁዶች ለአይሁዳውያን ሃይማኖት ታማኞች በመሆናቸው ይመካሉ። አስፈላጊ ቢሆን ኖሮ ጳውሎስ ደግሞ የሚመካው በሃይማኖት ጠባቂነቱ ብቻ ሳይሆን ቤተ ክርስቲያንን ለማሳደድ ያለውን ቅንዓት በመደመር ነው።

እዚህ ላይ «እንዴት እንደ ጠርሴሱ ሳውል ያለ ቅን ሰው በጣም ስሕተተኛ ሊሆን ይችላል?» የሚል ጥያቄ ልናነሳ እንችላለን። ሆኖም መልሱ እርሱ ይጠቀም የነበረው በተሳሳተ መለኪያ ነበረ የሚለው ነው። እንደ ሀብታሙ ወጣት ገዢ (ማር. 10:17-22) እና በክርስቶስ ምሳሌ ውስጥ እንደተጠቀሰው ፈሪሳዊ (ሉቃ. 18:10-14)፤ የጠርሴሱ ሳውል የውጪውን እንጂ የውስጡን አያይም ነበር። ራሱን የሰዎች ፈጠራ እንጂ የእግዚአብሔር ባልሆነ ደረጃ ያወዳድር ነበር። ላይ ላዩን ለተጠየቀው ሕግ

በመታዘዙ፤ ጳውሎስ የተሳካለት ነበር፤ ነገር ግን ስለውስጣዊ ኃጢአት ለማሰብ አልሞከረም ነበር። በተራራ ስብከቱ ላይ፤ የኃጢአት ዝንባሌዎች እና ፍላጎቶች እንዲሁም የኃጢአት እርምጃዎች እንዳሉ ኢየሱስ በግልጽ አሳይቷል (ማቴ. 5:21-48)።

ራሱን ወይም ሌሎችን በሚያይበት ጊዜ፤ የጦርሴሱ ሳውል ራሱን ጽድቅ አድርጎ ይቆጥር ነበረ፤ ነገር ግን አንድ ቀን ራሱን ከኢየሱስ ክርስቶስ ጋር አነጻጸረ። በዚያን ጊዜ ነበር «ጽድቅ በሥራ» የሚለውን የቀድሞውን መመዘኛውንና አትኩሮቱን፤ ጽድቅ በኢየሱስ ክርስቶስ በሚለው የተካው።

2. የእምነት ጽድቅ (3:7-11)

ጳውሎስ ኢየሱስ ክርስቶስን በደማስቆ መንገድ ላይ ባገኘው ጊዜ (ሐዋ. 9) ስላመነበት የእግዚአብሔር ልጅ ሆነ። ይህ በእግዚአብሔር ጸጋ ከመቅጽበት የተፈጸመ ተአምር ነበር። ይህ ዓይነቱ ተአምር ዛሬም ቢሆን ኃጢአተኝነታቸውን አምነው ወደ አዳኙ ለሚመለሱ ይፈጸማቸዋል። ጳውሎስ ኢየሱስን ሲያገኝ የቀድሞዎቹ መልካም ሥራዎቹ እንዴት ከንቱ እንደሆኑ ተገነዘበ። ጽድቅ ይገባኛል ማለቱ እንዴት ኃጢአት እንደሆነም ተረዳ። በሕይወቱ ላይ አስደናቂ የሆነ ለውጥ ደረሰ፤ ጳውሎስ አንዳንድ ነገር ቢያጣም፤ ነገር ግን ካጣው ይልቅ በጣም የሚበልጥ አትርፏል።

ጳውሎስ የተዋቸው ነገሮች

በመጀመሪያ፤ ማንኛውንም ከእግዚአብሔር ተለይቶ በራሱ በኩል ያገኘውን ትርፍ ሁሉ ትቷል። እንደ እውነቱ ጳውሎስ በትምህርቱ ከፍተኛ ዝና ያተረፈ (ሐዋ. 26:24) እና እውቅ የሃይማኖት መሪ ነበር። በአይሁዳዊነቱ የወረሣቸው ቅርሦችና ሃይማኖታዊ ተሳትፎው የሚያኮሩት ነበሩ። እነዚህ ሁሉ ነገሮች ለእርሱ ዋጋ ያላቸው ነበሩ፤ በእነርሱም ሊያተርፍ (ሊጠቀም) ይችል ነበር። ቅንዓቱን የሚያደንቁለት ብዙ ጓደኞችም ነበሩት። ነገር ግን እነዚህን «ሀብቶች» ኢየሱስ ክርስቶስ ከሚሰጠው ጋር አመዛዘናቸው። ከፍተኛ ግምት ይሰጣቸው የነበሩት ነገሮች አሁን ምንም እንዳልሆኑ ተገነዘበ። በክርስቶስ ከነበረው ጋራ ሲመዛዘን «ጥራጊ» መሆናቸውን ተረዳ። የራሱ «ሀብቶች» ለራሱ ክብርን ያመጡለታል፤ ነገር ግን ለእግዚአብሔር ክብር አያመጡም። እነርሱም ለእርሱ ብቻ «ትርፍ» የሚያስገኙለት የራስ ወዳድነት ምልክቶች ነበሩ።

ይህ ማለት ጳውሎስ እንደ አክራሪ አይሁዳዊነቱ የወረሳቸውን ባሕላዊ ቅርሦች ሁሉ ዘንግቷቸዋል ማለት አይደለም። በመልእክቶቹ ላይ ስናነብና በሐዋርያት ሥራ ላይ ያለውን አገልግሎቱን ስንመለከት፤ የአይሁድ ደሙ እና የሮማ ዜግነቱ እንዴት እንደጠቀመው እናያለን። ክርስቲያን መሆኑ ከአይሁድ አያሳንሰውም። እንዲያውም በአካል እና በመንፈስ እውነተኛ አይሁዳዊነትን ያሟላ የአብርሃም ልጅ ያደርገዋል (ገላ. 3:6-8)። በዚያው መጠን የግብረገብነት ደረጃውንም አልቀነሰበትም። ምክንያቱም የፈሪሳውያን ሃይማኖት ጥልቀት የሌለው መሆኑን አስቀድሞ በመረዳቱ ነው። ከኢየሱስ ጋር በመስማማት ከፍተኛውን የኑሮ ደረጃ ተቀዳጅቷል (ሮሜ 12:1-2)። አንድ ሰው ክርስቲያን በሚሆንበት ጊዜ፤ እግዚአብሔር መጥፎውን ነገር ያስወግድለታል፤ ደግሞ ጥሩውንም ወስዶ በበለጠ ጥሩ ያደርገዋል።

ጳውሎስ ያተረፋቸው ነገሮች

እንደገና የጂሚ ኤሉየትን ቃላት እናስታውሳለን፡- «የማይጠፋውን ነገር ለማግኘት ሲል ሊጠብቀው የማይችለውን ነገር ለጌታ ማስረከብ ሞኝነት አይደለም» ብሎአል። ጳውሎስም የተለማመደው ይህንን ነው፤ ሃይማኖቱንና ዝናውን ትቷል፤ ነገር ግን ካጣው ነገር የሚበልጠውን አትርፏል።

(1) ክርስቶስን ማወቅ (ቁ. 8)፡- ይህ ስለ ክርስቶስ በሰማው ማወቅ ብቻ ሳይሆን በግል ያውቀው ነበር ማለት ነው፤ ምክንያቱም ከመዳኑ በፊት ጳውሎስ ክርስቶስን የሚያውቀው በታሪካዊ ሰውነቱ ብቻ በመሆኑ ነው። «ክርስቶስን ማወቅ» ማለት ከእርሱ ጋር በእምነት የግል ግንኙነት ሲኖረው ነው። ይህም ልምምድ ኢየሱስ በዮሐ. 17:3 ላይ የጠቀሰው ነው። እኔና እናንተ ስለብዙ ሰዎች እናውቃለን፤ ከዘመናት በፊት ስለኖሩት እንኳን እናውቃለን። ነገር ግን በግል የምናውቃቸው በጣም ጥቂቱን ብቻ ነው። «ክርስትና ክርስቶስ ነው»። ደኅንነት እርሱን በግል መንገድ ማወቅ ነው።

(2) የክርስቶስ ጽድቅ (ቁ. 9)፡- ጳውሎስ ፈሪሳዊ በነበረበት ጊዜ ትልቁ ግቡ ጽድቅ ነበር፤ ነገር ግን ያ የራስ የሆነ ወይም ሊደርስበት የማይቻል ጽድቅ ነበር። ዳሩ ግን፤ በክርስቶስ ባመነ ጊዜ በራሱ የግል ጥረት ጽድቅን ለማግኘት የነበረው ጥረት በክርስቶስ በሚገኘው ጽድቅ ተተካ፤ ይህ የሆነ ነገር «ልውውጥ» ማድረግ ይባላል (ሮሜ 4:1-8)

በጥንቃቄ አንብብ)። ይህም ማለት ለአንድ ሰው «የማካካሻ ሂሳብ» መክፈል ማለት እንደማለት ነው። ጳውሎስ የራሱን የሂሳብ መዝገብ ሲመረምር ከመንፈሳዊ ኪሣራ ላይ መድረሱን ተረዳ። ጳውሎስ ክርስቶስን ባመነ ጊዜ፥ እግዚአብሔር በክርስቶስ ያለውን ጽድቅ በእርሱ መዝገብ ላይ አወራረሰለት ወይም አካላዊነት። ከዚህም በላይ ጳውሎስ የራሱን ኃጢአት ክርስቶስ በመስቀል ላይ እንደተሸከመለት አወቀ (2ኛ ቆሮ. 5:21)። እግዚአብሔር ለጳውሎስ ከእንግዲህ ወዲህ ኃጢአትህን በአንተ ላይ በፍጹም አልመዘግብም ብሎ ቃል ገባለት። እንዴት የሚያስደንቅ የእግዚአብሔር ጸጋ ነው።

በሮሜ ሰዎች መልእክት 9:30-10:13 ያለው መልእክት ከዚህ ጋር ተመሳሳይ በመሆኑ ተጠንቅቀን ማንበብ ይኖርብናል። ጳውሎስ ስለ እስራኤል ሕዝብ የሚናገረው ከመዳኑ በፊት በራሱ ሕይወት የነበረውን እውነት ነው። ይህን መሰሉ እውነት በብዙ ሃይማኖተኛ ሰዎች ሕይወት ውስጥ አለ። የራሳቸውን ጽድቅ ለመተው እንቢ በማለት ነፃ ሰጦታ የሆነውን የክርስቶስን ጽድቅ ለመቀበል አይፈቅዱም። በዛሬም ጊዜ ቢሆን ብዙ ሃይማኖተኞች ሰዎች ጽድቅን በግል ጥረታቸው እንጂ ክርስቶስን በመቀበል ለማግኘት ፈቃደኞች አይደሉም። እንደ ጦርሴሱ ሳውል ራሳቸውን በራሳቸው ነው የሚለኩት፤ ወይም ራሳቸውን በአሥርቱ ትእዛዛት መሥፈርት ብቻ በመለካት በውስጣቸው የሚገኘውን ኃጢአት ለመመራመር አይፈልጉም። ጳውሎስ ጽድቅን ለመቀበል ሃይማኖቱን ተወ፤ ይህን ማድረጉን ደግሞ መሥዋዕት አድርጎ አልቆጠረውም።

(3) የክርስቶስ ኅብረት (ቁ. 10-11)፡- ክርስቲያን የሆነበት ጊዜ፥ ለጳውሎስ የሕይወቱ መጨረሻ ግብ ሳይሆን መጀመሪያ ነበር። ከክርስቶስ ጋር የነበረው ኑሮ እጅግ ከፍተኛ ነበርና ሕይወቱን ለውጦለት ነበር። ይህም ልምድ ለተከታታይ ዓመታት ቀጠለ። ጳውሎስ ከክርስቶስ ጋር በጸሎት፥ ለፈቃዱ በመታዘዝ፥ ለሙን ለማክበር በመፈለግ አብሮት ሲጓዝ የግል ልምምድ እያገኘ ነበር «እርሱን(...) እንዳውቅ...»። ከሕግ ሥር በነበረበት ጊዜ፥ ጳውሎስ ያለው ሁሉ በደንቦች የተደነገገና የተገደበ ነበር። አሁን ግን ጓደኛ፥ መምህር፥ የማይለየው ባልደረባም አለው። ክርስቶስ በትንሣኤው ኃይል በጳውሎስ ሕይወት ውስጥ መሥራቱ ሌላው ታላቅ ልምምድ («እና በትንሣኤው ኃይል...») ነበር። «ክርስቶስ ግን በእኔ ይኖራል» (ገላ. 2:20)። እናንተም ኤፌ. 1:15-23 እና 3:13-21ን በማንበብ፥ በጳውሎስ ግምት የክርስቶስ

የትንሣኤ ኃይል ምን እንደነበረና በእናንተም ሕይወት ምን ሊሠራ እንደሚችል ተረዱ።

ደግሞም መከራ ያየለበት ኑሮ ነበር («በመከራም እንድካፈለው...»)። ጳውሎስ የክርስቶስን መከራ መካፈል ዕድል እንደሆነ ያውቃል (ፊልጵ. 1:29-30)። እውነትም፣ መከራው ከመጀመሪያው ጀምሮ ያለ ነገር ነበር (ሐዋ. 9:16)። እንደ ክርስቶስ እውቀት ስናድግ እና ኃይሉን ስንለማመድ በጠላት የውጊያ መስመር ውስጥ እንገባለን። ጳውሎስ አንድ ጊዜ አሳዳጅ ነበር፣ አሁን ግን መሳደድ ምን ማለት እንደሆነ በተራው ተረዳ፤ ሆኖም ግን መሳደዱ ዋጋ ያለው ልምምድ ነበር። ከክርስቶስ ጋር መሄድ ተግባራዊ ልምድን የሚያቀዳጅ ነበር («በሞቱ እንድመስለው እመኛለሁ...»)። ጳውሎስ ለክርስቶስ የሚኖረው እርሱ ለራሱ ስለ ሞተ ነው (ሮሜ 6 ይህንን ይገልጻል)። ዕለት ዕለት መስቀሉን ተሸክሞ ይከተለዋል። የዚህ ሞት ውጤት መንፈሳዊ ትንሣኤ ነበር (ቁ. 11) በዚህም ምክንያት ጳውሎስ «በአዲስ ሕይወት» እመላለሳለሁ (ሮሜ 6:4) ለማለት ችሏል። ጳውሎስ ልምዱን ሁሉ በገላትያ 2:20 ላይ ስለሚያጠቃልል ይህን በጥንቃቄ አንብብው።

አዎ፣ ጳውሎስ ካጣው በላይ አትርፏል። በእውነቱ ጳውሎስ ሌላውን «ነገር» ሁሉ እንደጥራጊ በመቁጠር በክርስቶስ ያገኘውን ትርፉን ያደንቀዋል። ሕይወቱ የተማመነው በዓለም በማይረቡ «ነገሮች» ሳይሆን በክርስቶስ ባገኘው የዘላለም ዋጋ ላይ ነው። ስለዚህ ደስታ ቢኖረው አያስገርምም። ጳውሎስ «መንፈሳዊ አሳብ» አለው። የምድር «ነገሮችን» የሚመለከተው በሰማያዊ አመለካከት ነው። ለ«ነገሮች» የሚኖሩ ሰዎች በፍጹም አይደሰቱም፣ ምክንያቱም ያለማቋረጥ ሀብታቸውን መጠበቅ አለባቸውና እንደ ተጨነቁ ዕድሜያቸውን ያሳልፋሉ። መንፈሳዊ አሳብ ያላቸው አማኞች ግን በክርስቶስ ያላቸው ሀብት በፍጹም የማይሰረቅና ዋጋው ይቀንሳል ሊባል የማይችል ነው።

ይህን እስከተረዳን፣ ጥሩ ተቆጣጣሪዎች በመሆን (ነገሮች) ለእኛ የሚያስገኙትን ጠቀሜታ ለማመዛዘን እንችላለን።

ውድድሩን እናሸንፍ

ፊልጵስዩስ 3: 12-16

ብዙዎች ሰዎች ስለ ትልልቅ ሰዎች የሕይወት ታሪክ በማንበብ የማወቅ ፍላጎታቸውን ያረካሉ፡፡ በዚህም ትልቅ ያደረጋቸውን «ምሥጢር» ለማወቅ ተስፋ ያደርጋሉ። እዚህ ላይ ትዝ የሚለኝ ከብዙ ዓመታት በፊት በትምህርት ቤታችን የሰብሰባ ፕሮግራም ላይ የተገኘ አንድ በዕድሜው የገፋ ሐኪም ስለ ዕድሜው መርዘምና ጤነኛ ሕይወቱ ምሥጢር ሊነግረን ቃል ገብቶልን እንደ ነበረ ነው። (ሰውየው በአንድ ወቅት የአሜሪካ ፕሬዚዳንት ሐኪም ነበረ። እርግጥ የየትኛው ፕሬዚዳንት እንደሆነ ባላስታውሰውም፤ ዳሩ ግን በዚያ በጨቅላ ዕድሜዬ የገመትኩት የዋሽንግተን ወይም የጃፈርሰን ሐኪም እንደሚሆን ነው)። በአዳራሹ ውስጥ የነበርነው ሁላችንም የረጅም ዕድሜን ምሥጢር ለማወቅ ተስፋ በማድረግ በጣም ከፍተኛ ጉጉት አድሮብን ነበረ። ሆኖም ሐኪሙ በንግግሩ መጨረሻ ላይ እንዲህ ሲል ነገረን፡ «በቀን ስምንት ብርጭቆ ውኃ ጠጡ!»።

በፊልጵስዩስ 3 ጳውሎስ የራሱን መንፈሳዊ ታሪክ ጽፎልናል፡- ያለፈውን (ቁ. 1-11)፣ ያሁኑን (ቁ. 12-16) እና የወደፊቱን (ቁ. 17-21)። ቀደም ሲል «ተቆጣጣሪው» ጳውሎስ ክርስቶስን በማግኘቱ አዲስ አመለካከት እንዳገኘ ተመልክተናል። በዚህ ክፍል ደግሞ፡ በክርስቲያኖች ውድድር ላይ ጳውሎስን «ሯጭ» ሆኖ ድልን ለመቀዳጀት በመንፈሳዊ ኃይል ተነሳስቶ ሲወዳደር እናየዋለን። በመጨረሻው ክፍል ውስጥ ደግሞ «የባዕድ አገር ተወላጁ» ጳውሎስ የመንግሥተ ሰማይን ዜግነት አግኝቶ የክርስቶስን መምጣት በናፍቆት ሲጠባበቅ እናያለን። በእነዚህ በእያንዳንዳቸው ልምምዶቹ፡ ጳውሎስ መንፈሳዊ አሳብን የሚለማመድ ነው፤ እርሱ በምድር ላይ ያሉትን ነገሮች የሚመለከተው በእግዚአብሔር አመለካከት ነው። በዚህም ምክንያት በኋላው፡ በዙሪያው እና በፊቱም ስላሉ ነገሮች አይበሳጭም፤ የዚህ ዓለም ነገሮች የእርሱን ደስታ መቀማት አይችሉም።

በመልእክቶቹ ውስጥ ሁሉ ጳውሎስ ከዚህ ዓለም ጋር የተያያዙ ሁኔታዎችን ምሳሌ በማድረግ ስለ ክርስትና ሕይወት ከሚያውቀው እውነታ

ጋር እያዛመደ በማብራሪያነት ተጠቅሞባቸዋል። ከእነዚህም ዋነኞቹ አራት ናቸው። እነርሱም የጦር ኃይል («የእግዚአብሔርን ዕቃ ጦር ሁሉ ልበሱ»)፣ የሕንጻ አሠራር («እናንተ የእግዚአብሔር ቤተ መቅደስ ናችሁ»)፣ እርሻ («ሰው ምንም ቢዘራ፣ ያንኑ ደግሞ ያጭዳል») እና ሩጫ ናቸው። በዚህ አንቀጽ የምንመለከተው ሯጩን ጳውሎስን ነው። እርግጥ ጳውሎስ ውድድር መኖሩን ቢገልጽም ቅሉ፣ ዳሩ ግን የውድድሩ ዓይነት የእግር ሩጫ ወይም የሠረገላ እሽቅድድም ስለመሆኑ ግልጥ አይደለም በማለት በመጽሐፍ ቅዱስ ተማሪዎች መካከል አለመግባባት መፈጠሩ አልቀረም። ያም ሆነ ይህ ለዚህ ትምህርታችን ከሁለቱ አንደኛው ምሳሌ ሊያገለግለን ይችላል። በበኩሉ የምመርጠው ግን የሠረገላውን ውድድር ነው። የግሪኩ ሠረገላ በጥንቱ የኦሎምፒክ ውድድር ላይ ተካፋይ ከመሆኑም ትንሽ መድረክ ያለው ሆኖ ሁለት ተሽከርካሪዎች ብቻ ያሉት ነው። ነጂውም በልጋሙ ብቻ ከመተማመን በስተቀር እሽቅድድሙን እስከሚጨርስ ድረስ ሌላ መደገፊያ አይኖረውም። ሚዛኑን ለመጠበቅ መላ አካሉን ማንቃትና ፈረሱን መቆጣጠር አለበት። «በፊቴ ያለውን ለመያዝ» የሚለው በቁጥር 13 ገለጻ ቃል በቃል ሲተረጎም «በውድድር እንዳለ መሽቀዳደም» ማለት ነው።

እዚህ ላይ ጳውሎስ የሚነግረን እንዴት እንደምንድን ስላለመሆኑ ማጤን ይኖርብናል። እንደዚያ ቢሆን ኖሮ፣ ደኅንነት የሚገኘው በሥራ ወይም በራስ-ጥረት በሆነም ነበር። ይህ ደግሞ በዚሁ ምዕራፍ ላይ እስከ 11ኛው ቁጥር የተጻፈውን ይቃረናል። በግሪኩ ጨዋታ ለመካፈል፣ ሯጩ የሚወክለው ሀገር ዜጋ መሆን አለበት እንጂ ዜግነትን ለማግኘት ሲል በውድድሩ ላይ አይሳተፍም ነበር። በቁጥር 20፣ ጳውሎስ የሚያስታውሰን «እኛ አገራችን (ዜግነታችን) በሰማይ ነው» የሚለውን ነው። ስለዚህ እኛ አስቀድመን በክርስቶስ በማመን በኩል የእግዚአብሔር ልጆች ሆነናልና በ«ሩጫው የመወዳደር» እና እግዚአብሔር ለእኛ ከወሰነው ግብ የመድረስ ኃላፊነት አለብን። የፊልጵ. 2:12-13 ሥዕላዊ መግለጫ «የራሳችሁን መዳን ፈጽሙ ... በእናንተ የሚሠራው እግዚአብሔር ነውና»። እያንዳንዱ አማኝ በሩጫው መስመር ላይ ነው። እያንዳንዱ የሚሮጥበት የተከለለ መስመር ተሰምሮለታል፤ እናም እያንዳንዱ የሚደርስበት ግብ አለው። እግዚአብሔር ባቀደልን መንገድ ከግብ የደረሰን እንደሆነ ሽልማትን እንቀበላለን። የወደቅን እንደሆነ፣ ሽልማቱን እናጣለን፤ ነገር

ግን ዜግነታችንን አናጣም (1ኛ ቆሮ. 3: 11-15 ለአንድ አይነት አሳብ ሆኖ የሕንጻን አሠራር ምሳሌ የሚያስረዳ ነው)።

ሁላችንም «አሸናፊ ክርስቲያኖች» መሆን እንፈልጋለን እና የዳንንበትን ዓላማ መፈጸም ይገባናል። ታዲያ ውድድሩን ለማሸነፍና ቃል የገባልንን ሽልማት ለመቀበል አስፈላጊ ነገሮች ምንድን ናቸው?

1. አለመርካት (3: 12-13)

«አሁን እንዳገኘሁ ወይም እንደሆንሁ አይደለም።» ይህ ዓረፍተ ነገር ከአንድ ከትልቅ ክርስቲያን አንደበት የተደመጠ ሲሆን፤ እርሱም በደረሰበት የመንፈሳዊ ብቃት ደረጃ በመርካት ኩራት ተሰምቶት የማያውቅ ነው። ምንም እንኳን ጳውሎስ በኢየሱስ ክርስቶስ እርካታ ቢሰማውም (3: 10)፤ ነገር ግን በክርስትና ሕይወቱ አይደለትም ነበር። በቅድስና አለመርካት፤ የክርስትናን ሩጫ ለማፋጠን ዋናውና ተቀዳሚው ምክንያት ነው።

መሃሪ ከሥራ አስኪያጁ ቢሮ ሲወጣ ፊቱን ለተመለከተው እጅግ የቀፈፈው ከመሆኑም፤ ንዴቱም ከጸሐፊዋ ጠረጴዛ ላይ ያለውን ጽጌረዳ ወዲያውኑ ባጠወለገው ነበር።

«ከሥራ አባረሩህ እንዴ?» ብላ ጸሐፊዋ ጠየቀችው።

«አይ፤ ያን ያህል እንኳን የከፋ ነገር አልደረሰብኝም፤ ነገር ግን በእኔ የሺያጭ ማኅደር መዝገብ ኃላፊዬ አልተደሰተበትም። ሁሉም ነገር ግራ የሚያጋባ ሆኖብኛል። ለአለፈው ወር ያመጣኋቸው ብዙ ትእዛዞች ነበሩ። ስለዚህም እኔ ያሰብኩት ያመሰግንኛል ብዬ ነበር። በምትኩ ግን ለወደፊት ተጠንቅቄ እንድሠራ ነገረኝ»

ጸሐፊዋ በዚያኑ ቀን ወደማታ ላይ አለቃዋን ስለ መሃሪ ጉዳይ አናገረችው። አለቃዋም ላቅ እያለ «መሃሪ ካሉት የሽያጭ ሠራተኞቻችን ሁሉ የሚበልጥ ነው፤ እና እርሱን ማጣት አልፈልግም፤ ነገር ግን እርሱ በሥራው ላይ ትንሽ ይለግማል፤ በቀድሞ ቅልጥፍናውም ይረካል። ስለዚህ በየወሩ አንድ ጊዜ ሥራህ አጥጋቢ አይደለም ብዬ ካላናደድኩት፤ በበለጠ በርትቶ አምራች ለመሆን አይችልም» አላት።

ብዙ ክርስቲያኖች በራሳቸው ውጤት የሚረኩና ብሉም የሚዝናኑ ናቸው፤ ምክንያቱም «ሩጫቸውን» የሚያነጻጽሩት በአብዛኛው ብዙም እድገት (መሻሻል) ከማያሳዩት ሌሎች ክርስቲያኖች ጋር በመሆኑ ነው።

ምናልባትም ጳውሎስም ራሱን ከሌሎች ጋር አነጻጽሮ ቢሆን ኖሮ ኩራተኛ ለመሆንና ምናልባት ትንሽ ጉራ ለመንዛት በሞካከረውም ነበር። በተጨማሪም በጳውሎስ ጊዜ ሊፎካከሩት የሚችሉ ብዙ ክርስቲያኖች ላለመኖራቸውም ግልጽ ነው። ያም ሆኖ ግን ጳውሎስ ራሱን ከሌሎች ጋር አላነጻጸረም፤ እርሱ ራሱን ያነጻጸረው ከራሱ ጋር እና ከኢየሱስ ክርስቶስ ጋር ነው። «ፍጹም» የሚለውን ቃል በቁጥር 12 እና 15 ውስጥ ሁለት ጊዜ የተጠቀመበት ሁኔታ ይህን አስተሳሰቡን ገልጾታል። እርሱ ፍጹም ወደሆነው አልደረሰም (ቁ. 12)። ነገር ግን እርሱ «ፍጹም» (የበሰለ) ነበረ (ቁ. 15)። ለዚህም የመብሰል (የፍጹምነት) አንዱ ምልክት ፍጹም አለመሆኑን ማወቁ ነበር። የበሰለ ክርስቲያን በእውነት ራሱ አመዛዝኖ የተሻለ ለመሥራትና ለመታገል ይነሳሳል።

ብዙ ጊዜ መጽሐፍ ቅዱስ የሚሰጠን ማስጠንቀቂያ፡ ከተሳሳተ ግምት ተነስተን እራሳችንን መንፈሳዊ በማድረግ እንዳንኩራራ ነው። በሰርዴስም ስላላችው ቤተ ክርስቲያን «ሕያው እንደ መሆንህ ስም አለህ ሞተህማል» (ራእይ 3:1) ተብሎ መነገሩ ለእኛ ትምህርት ነው። እውነተኛ መኖር ሳይኖራቸው በዝና ብቻ የሚኩራሩ ነበሩ። የሎዶቂያ ቤተ ክርስቲያን ሀብታም ነኝ እያለች ትፎክራላች፡ በእግዚአብሔር ዓይን ግን «ጎስቋላና ምስኪን ድሀም ዕውርም የተራቆትህም» (ራእይ 3:17) ተብሎ የተነገረላት ነበረች። ከሎዶቂያ ቤተ ክርስቲያን በተቃራኒው የሰምርኔስ አማኞች በእውነት ባለጠጋ ናቸው፤ ግን «ድሆች ነን» ብለው ያስባሉ (ራእይ 2:9)። ሳምሶን የድሮ ኃይሉ እንዳለ ቢያስብም፤ ነገር ግን በእውነቱ ከእርሱ ተለይቷል (መላ. 16:20)።

ራስን መገምገም አደገኛ የሚሆንበትም ጊዜ አለ፡ ምክንያቱም በሁለት መንገድ ልንሳሳት ስለምንችል ነው። (1) ራሳችንን ከሆነው በላይ የተሻለ እናደርገዋለን ወይም (2) ራሳችንን ከሆነው በታች ዝቅ እናደርገዋለን። ጳውሎስ በራሱ ላይ የተሳሳተ እምነት የለውም፡ እርሱ አሁንም «ወደፊት በመግፋት» እና በመቀጠል «በክርስቶስ ኢየሱስ የተያዘበትን ያን ደግሞ ለመያዝ» መፍጠን ነበረበት። ለመንፈሳዊ እድገት መለኮታዊ አለመርካት አስፈላጊ ነው። «ዋላ ወደ ውሃ ምንጭ እንደሚናፍቅ፡ አቤቱ፡ እንዲሁ ነፍሴ ወደ አንተ ትናፍቃለች። ነፍሴ ወደ ሕያው አምላክ ተጠማች» [መዝ. (42):1-2]።

2. መስጠት (3: 13 «አንድ ነገር አደርጋለሁ»)

«አንድ ነገር» የሚለው ሐረግ በክርስቲያን ሕይወት ውስጥ ጠቀሜታ ያለው ነው። ኢየሱስ «አንድ ነገር ጎደለህ» ሲል ራሱን መልካም ለሚያደርገው ሀብታም ወጣት ገዢ ተናግሮታል (ማር. 10:21) አገልግሎት በዝቶባት የባከነችው ማርታ እህቷን በገሠጸችት ጊዜ ኢየሱስ እንዲህ ሲል አጽናናት፦ «የሚያስፈልገው አንድ ነገር ነው።» (ሉቃ. 10:42)። ዓይኑ በክርስቶስ ኃይል የበራለት ሰው በደስታ ሲናገር «አንድ ነገር አውቃለሁ» (ዮሐ. 9:25) አለ። መዝሙረኛው ሲመሰክር «እግዚአብሔርን አንዲት ነገር ለመንሁት እርስዋንም እሻለሁ» [መዝ. (27):4]። በጣም ብዙ ክርስቲያኖች በብዙ ነገሮች በጣም ይወሳሰባሉ፤ የማደግ ምሥጢር ግን በአንድ ነገር ላይ በማተኮር ነው። የዲ. ኤል. ሙዲን ሕይወት ለመለወጥ ያበቃው ይህን ዓይነቱ ውሳኔ ነበር። ከ1871 ዓ.ም የቺካጎ ከተማ አሳዛኝ እሳት አደጋ በፊት ሚስተር ሙዲ በሰንበት ትምህርት ፕሮግራም ላይ ተሳታፊ ነበሩ። በተጨማሪም በወንጌላዊያን ስብሰባና በሌሎች እንቅስቃሴዎች ውስጥ ይካፈሉ ነበር፤ ነገር ግን ከእሳት አደጋው በኋላ፤ ራሳቸውን ለወንጌላዊነት ብቻ ለመስጠት ወሰኑ። «ይህን አንድ ነገር ብቻ አደርጋለሁ» የሚለው ምኞታቸው እውን ሆነ። በዚህም ምክንያት፤ በሚሊዮን ለሚቆጠሩ ሰዎች የወንጌልን የምሥራች አሰሙ።

አማኞች «ለክርስቲያናዊ ሩጫ ውድድር» ራሳቸውን መስጠት አለባቸው። ማንም ሯጭ ሁሉንም ውድድር ለማሸነፍ አይችልም። ለተወሰነ ዓላማ በአንዱ ብቻ መሠልጠንና ችሎታውን ማዳበር አለበት። ሆኖም ጥቂት ሯጮች በብዙ ስፖርቶች በቂ ችሎታ እንዳላቸው አስመስክረዋል፤ ነገር ግን እነርሱ የተለዩ ናቸው። በአብዛኛው አሸናፊዎቹ ግን በተለየ ውድድር ላይ የሚያተኩሩ፤ ዓይናቸውንም በዚያ ግብ ላይ ብቻ የሚያነጣጥሩና ምንም ነገር ከአሳባቸው ሊያዛባቸው የማይችሉት ናቸው። እራሳቸውን ሙሉ በሙሉ ለአንድ ጥሪ ሰጥተዋል። ሌላ ፈተናና መሰናከል እንኳን ቢገጥማቸው ቅጥር በመገንባት እንደነበረው ነህምያ፤ «እኔም፡- ትልቅን ሥራ እሠራለሁ፤ እወርድም ዘንድ አይቻለኝም» (ነህ. 6:3) ብለው ለመመለስ የሚችሉ መሆን አለባቸው። «ሁለት አሳብ ላለው በመንገዱም ለሚወላውል ለዚያ ሰው ከጌታ ዘንድ አንዳች እንዲያገኝ አይምስለው» (ያዕ. 1:8)። ማስተዋል የኃይል ምሥጢር ነው። ውኃው ከገደቡ አልፎ በሚፈስ ወንዝ አካባቢ ያለ መሬት ረግረግ ይሆናል፤ ነገር

ግን ወንዙ የተገደበ እና የተገታ ከሆነ ለኃይል ማመንጫነት ያገለግላል። ይህ ሙሉ ለሙሉ የዋጋ እና ቅድሚያ የመስጠት ጉዳይ ነው። የምንኖረውም ከሁሉም በላይ ለሆነው ነገር ነው።

3. አቅጣጫ (3: 13)

ያልዳነን ሰው ያለፈ ነገር ይቆጣጠረዋል፤ የክርስቲያን ሩጫ ግን የፊት ለፊቱን በማየት ነው። እስቲ በመወዳደሪያ ሜዳ ላይ ያሉ ጋላቢዎች ወይም ሯጮች ከኋላቸው ያለውን ማየት ቢጀምሩ ውጤቱ ምን እንደሚሆን ገምቱ! ነገር ግን እርፍ በእጁ ለያዘ ሰው ወደኋላው መመልከት የተገባ አይደለም (ሉቃ. 9: 62)። እንደዚያ ማድረግ ማለት ደግሞ እርስ በርስ መላተምን ያስከትላል። ይህንን የሚያደርገው ጋላቢ ከሌሎች ጋር መጋጨት ብቻ ሳይሆን በራሱም ላይ ከፍተኛ አደጋ ሊያደርስ ይችላል።

እኛ «ያለፈው፣ ያሁኑ፣ የወደፊቱ» ለማለት ተለማምደናል፤ ነገር ግን የጊዜን ርስት ከወደፊት ወደ አሁን፣ ከአሁንም ወደ አለፈው በማዟዘር መመልከት አለብን። ቢያንስ ቢያንስ አማኝ ወደፊቱ የሚመለከት መሆን ይገባዋል። «እነዚያን ከኋላ ያሉትን ነገሮች መርሳት ነው»። እባካችሁ በመጽሐፍ ቅዱስ አገባብ «መርሳት» ማለት «አለማስታወስ» ማለት መሆኑን ተገንዘቡ! ከመጀመሪያ፣ ከአስማት የተነሣ መፍዘዝ፣ ወይም ከአእምሮ ትክክል ያለመሥራት ውጭ ማንም ሰው ባለፈው ጊዜ የተደረገውን ሊረሳ አይችልም። አንዳንድ መጥፎ ትዝታዎችን ከአእምሮአችን ለመፋቅ እንመኛለን፤ ነገር ግን አንችልም። «መርሳት» በመጽሐፍ ቅዱስ አገባቡ «ከእንግዲህ ላለፈው ነገር አለመጨነቅ፣ ወይም በተጽእኖው ሥር አለመውደቅ» ማለት ነው። እግዚአብሔር «ኃጢአታቸውንና ዓመጸቸውንም ደግሜ አላስብም» (ዕብ. 10: 17) ሲል ቃል የገባልን፤ የማስታወስ ኃይሉ በመዳከሙ አለመሆኑን ልናጤነው ይገባል። ይህን መሰሉ ድክመት በእግዚአብሔር ላይ ሊደርስ የሚችል አይደለም። እግዚአብሔር «ከእንግዲህ ወዲያ ኃጢአታቸውን በእነርሱ ላይ አላስታውስም፤ ከእንግዲህም ኃጢአታቸው በእኔ ፊት ከመቆም አይከለክላቸውም ወይም በእነርሱ ላይ ያለኝን አመለካከት አይለውጠውም።» ይላል።

ስለዚህ «በኋላዬ ያለውን እየረሳሁ» ማለት፣ አእምሮአችንን በኃይላችን በማሠራት በተለይም የምናፍርበትን ስሕተቶች በከፍተኛ ደረጃ እንዳያስብና እንዲያሳሳስል መቆጣጠር ማለት አይደለም ። ይህን ስንል ግን

በአጭሩ ያለፈውን ትዝታ ትተን ለወደፊቱ እንድንኖር ነው። እኛ ያለፈውን ልንለውጥ አንችልም፤ ነገር ግን ያለፈ የሚለውን ትርጉም ልንለውጥ እንችላለን። በጳውሎስ ባለፈው ታሪኩ ውስጥ ወደኋላ ሊጎትቱት የሚችሉ አያሌ ትዝታዎች ነበሩ (1ኛ ጢሞ. 1:12-17)፤ ግን እነርሱ መንፈሱን አነሳስተው ወደፊት እንዲገፉ አደረጉት። ሁኔታዎቹ አንዴ እንደመፈፀማቸው አይለወጡም፤ ዳሩ ግን የአሁኑ የእርሱ መረዳት የተለወጠ ነበረ።

ለዚህ መመሪያ ጥሩ ምሳሌ ዮሴፍ ነው (ዘፍ. 45:1-15)። ወንድሞቹን ለሁለተኛ ጊዜ ሲያገኛቸው እና ራሱን ሲገልጽላቸው ምንም ቂም በእነርሱ ላይ አልያዘባቸውም። እነርሱ መበደሉን በድለውታል፤ ነገር ግን እርሱ ያለፈውን የሚያየው በእግዚአብሔር አመለካከት ነው። ከዚህም የተነሣ በወንድሞቹ ላይ ምንም ቂም መያዝ አልቻለም። ዮሴፍ እግዚአብሔር በሕይወቱ እቅድ እንዳለው ያውቃል፤ ሩጫውንም ይሮጣል፤ እቅዱን ለመፈጸም የወደፊቱን በማሰብ ያለፈውን ትዝታ ትቷል።

በጣም ብዙ ክርስቲያኖች ባለፈ ጸጸት ታስረዋል። በውድድር ላይ ቢሰለፉም ወደኋላ በማየት ለመሮጥ ይሞክራሉ። ስለዚህ በሌሎች ክርስቲያኖች የሩጫ መስመር ቢገቡ እና ተደናቅፈው ቢወድቁ አያስደንቅም። አንዳንድ ክርስቲያን ሯጮች ደግሞ ባለፈው ስኬታማ አስተዋፅዖታቸው በመኩራራት ይሰናከላሉ። ስኬታማ መሆን የውድቀት ያህል የከፋ የሚሆንበት ጊዜ አለ። «ያለፉትን ነገሮች» ለይተን በማስቀመጥ «ከፊታችን ለተደቀኑት ነገሮች» ቦታ መስጠት አለብን። አለመርካት፤ መሰጠት፤ እና አቅጣጫን የማወቅ ብቃት ሊኖረን ይችላል። እናም ያም ሆኖ ግን አሁንም በውድድሩ ላይ ባለማሸነፍ ሽልማቱን ልናጣ እንችላለን። ለዚህም አስፈላጊያችን የሆነ አራተኛ ግዴታ አለ።

4. ቆራጥነት (3:14)

«አፈጥናለሁ» የሚለው ግሥ በቁጥር 12 ላይ «ከኋላ እክተላለሁ» ተብሎ የተተረጎመ ሲሆን፤ የሚያስተላልፈው አሳብ ከልብ መጣጣርን ነው። ግሪኮች በቃሉ የሚጠቀሙበት በጉጉት ለአደን የወጣውን አዳኝ ለመግለጽ ነው። አንድ ሰው ንግግርን በመስማት፤ ፊልሞችን በማየት፤ መጻሕፍትን በማንበብ ወይም በጨዋታ በመደሰት፤ በሩጫ አሸናፊ መሆን አይችልም። በሩጫ አሸናፊ ለመሆን በጨዋታ ውስጥ መሳተፍንና ለማሸነፍ

በቆራጥነት መነሣነትን ይጠይቃል። ጳውሎስ ቤተ ክርስቲያንን በሚያሳድድበት ጊዜ በተጠቀመበት ቅንዓት ዓይነት (ቁ. 6)፡ ክርስቶስንም ለማገልገል ቆርጦ ተነሣ። አንድ ስናስበው የሚያስደንቀን ነገር አለ። ይኸውም ክርስቲያኖች በገና ጨዋታ ወይም በእግር ኳስ ወይም በጠረጴዛ ቴኒስ ተጫውተው ለማሸነፍ ያላቸውን ቆራጥነት ያህል በመንፈሳዊ ሕይወታቸውም ውስጥ አለማሳየታቸው ነው።

ሁለት ተቃራኒ አስተሳሰቦችን ማስወገድ ይገባል፡- እነርሱም 1. «ሁሉንም ሥራ እኔ አደርገዋለሁ» እና 2. «እግዚአብሔር ሁሉንም ያደርጋል» የሚሉት ናቸው። የመጀመሪያው የሚወክለው «ችኩሉን» ሲሆን፤ ሁለተኛው ደግሞ «ለዘብተኛውን» ነው። ያም ሆኖ በዝምታ እና ሁለቱም ያለመሳካት የሚያመሩት ወደ ውድቀት ይሆናል። «እኔነትህን አስወጣና እግዚአብሔርን አስገባ» ይህ የብልህ አነጋገር ነው፤ ነገር ግን የክርስቲያንን የኑሮ ዘዴ ሙሉ በሙሉ አይገልጽም። ለመሆኑ፤ የአንድ ቡድን ተከላካይ ተጨዋች ለሌሎቹ ጓዶቹ «እኛ እንወጣና፤ አሠልጣኙ ይጫወት» ወይም «የእኔን መመሪያ እንጂ የአሠልጣኙን ምክር አትከተሉ» ብሎ የሚመክራቸው ይመስላችኋልን? ይህን ካደረገ ምክሩ ሁሉ እርስ በርሱ የሚቃረን አሳብ አዝሏል ማለት ነው።

በመንፈሳዊ አስተሳሰብ የሚመራው ክርስቲያን ሯጭ እግዚአብሔር በውስጡ እንደሚሠራ በመተማመን ለማሸነፍ ቆርጦ መነሳት አለበት (ፊልጵ. 2፡12-13)። «በእኔ ባትኖሩ አትችሉም» (ዮሐ. 15፡5)። እግዚአብሔር በእኛ ውስጥ የሚሠራው በእኛ አማካይነት ለመሥራት ስለሚፈልግ ነው። ራሳችንን በመንፈሳዊ ሕይወት እስከመራን እግዚአብሔር እኛን በሩጫው ላይ ሊያበረታታንና ሊያጠነክረን ይችላል። «እግዚአብሔርን ለመምሰል ግን ራስህን አስለምድ» (1ኛ ጢሞ. 4፡7-8)። አንዳንድ ክርስቲያኖች የራሳቸውን ሕልውና በመካድ ፍጹም ስለሚዳከሙ እንደገና ወደ ሕይወት ሩጫ መመለስ አይችሉም። አንዳንዶቹ ደግሞ በራሳቸው እርግጠኛ ሆነው በመሰላቸው መንገድ እየሄዱ፤ በፍጹም ቃሉን ማንበብ ወይም መጻለይ ወይም ጌታ ኃይል እንዲሰጣቸው መጠየቅ ያቆማሉ።

በመንፈሳዊ አስተሳሰብ የሚመራው ሯጭ ከግቡ ለመድረስ የሚመራው በምን ዓይነት ሁኔታ ነው? ይህን መሰሉ ሰው «በክርስቶስ ኢየሱስ ከፍ ከፍ ያለውን የእግዚአብሔርን መጥራት ዋጋ እንዳገኝ»

(3: 14) በሚለው አስተሳሰብ ይመራል። ወደ ግቡ በደረሰ ጊዜ ሽልማትን ይቀበላል። አሁንም ቢሆን ጳውሎስ በራሳችን ጥረት ወደ መንግሥተ ሰማይ እንደምንደርስ አያመለክትም። በቀላሉ እርሱ ያለው እንደ ሯጭ በአፈጻጸሙ ተሸካሚ ከሆነ፤ ታማኝ አማኝም ኢየሱስ ክርስቶስ በመጣ ጊዜ ዘውድን ይቀበላል (1ኛ ቆሮ. 9: 24-27 ተመልከቱ)። በአንዳች አንድ ሯጭ ስጦታን ለብቻው ሲቀበል ክርስቲያኖች ግን ሁሉም ሽልማትን መቀበል ይችላሉ። ከዚህም በላይ በኦሎምፒክ ጨዋታ የሚደረግልን ጉንጉን አበባ ይጠወልጋል፤ ነገር ግን ክርስቶስ የሚሰጠን አክሊል አይጠወልግም) ዋናው ቁም ነገር እርሱ ወደ አዘጋጅልን ግብ መድረስ ነው። በሰዎች ዓይን ስንታይ የቱንም ያህል የተሳካልን ብንመስልም፤ እኛ «ኢየሱስ ክርስቶስ እኔን የእርሱ አድርጎ ያዘጋጀልኝን ሽልማት ለማግኘት ወደፊት በመሮጥ እትጋለሁ» (ቁ. 12 አዲስ ትርጉም) የሚለውን ቃል እስካላሟላን ድረስ መሸለም አንችልም።

5. ሥነ-ሥርዓት (3: 15-16)

በትጋት ሩጫ መሮጥም ሆነ ሩጫውን ብቻ ማሸነፍ በቂ አይደለም። ከዚህ በተጨማሪ ሯጩ ለሕጎች መገዛት አለበት። በግሪክ ጨዋታዎች ውስጥ ይህን በመሳሰለው ጉዳይ ላይ ዳኞቹ ጥብቅ ነበሩ። አንዳች ደንብን ቢጥስ ሯጩ ይገለላል። ምንም እንኳን ተወዳዳሪው ዜግነቱን ባያጣም፤ (ግን ለአገሩ ውርደት ነው)፤ ነገር ግን የመሳተፍና ስጦታን የማግኘት መብቱን አጥቷል። በቁጥር 15 እና 16 ጳውሎስ በቃሉ ውስጥ የተጻፉትን «መንፈሳዊ ሕጎች» ማስታወስ ለክርስቲያን ጠቃሚ እንደሆነ አጥብቆ ይናገራል።

ከታላላቅ ሯጮች ውስጥ አንዱ የዩናይትድ ስቴትስ ተወላጅ የሆነው ጂሚ ቶርፕ ነበር። በ1912 ዓ.ም በስፑርካም በነበረው ኦሎምፒክ፤ በአምስት ሺህና በአሥር ሺህ ሜትር ሩጫ በማሸነፉ ያለጥርጥር የዓመቱ ኮከብ ሆኖ ነበር፤ ነገር ግን በሚቀጥለው ዓመት የስፖርት ባለሥልጣኖች ቶርፕን ገንዘብ እየተከፈለው በቤዝቦል ጨዋታ ላይ ሲሳተፍ ስላዩት በሚቀጥለው የኦሎምፒክ ውድድር ላይ እንዳይሳተፍ አገዱት። በዚህም ጦስ ቀደም ብሎ ያገኛቸውን የወርቅ ሜዳሊያዎች እና ሽልማቶቹ እንዲመልስ ከመገደዱም በኦሎምፒክ ያገኘውም ውጤት ከመዝገብ እስከመፋቅ ድረስ። ይህ እንግዲህ ሕግን መተላለፍ ከፍተኛ ጉዳት እንደሚያስከትል የሚያሳየን ነው።

ጳውሎስም በ1ኛ ቆሮ. 9:24-27 የሚያወሳን ይህን መሰሉን ሁኔታ
 ነው «የሚታገልም ሁሉ በነገር ሁሉ ሰውነቱን ይገዛል» (ቁ. 25)። ሯጩ
 ልምምዱን ያቋረጠ እንደሆነ፤ ይገለጻል፤ የጨዋታውን ሕግ የጣሰ አንደሆነ
 ይገለጻል። «በሩጫ የሚወዳደር ሰው በደንቡ መሠረት ካልተወዳደረ
 የአሸናፊነት ሽልማት አያገኝም» (2ኛ ጢሞ. 2:5 አዲስ ትርጉም) ይህን
 ፍርድ እርሱ የሚሰጠው ወይም በተመልካቾች የሚወሰን አይደለም።
 የሚመለከተው ዳኛውን ብቻ ነው። አንድ ቀን እያንዳንዱ ክርስቲያን
 በክርስቶስ ፍርድ ወንበር ፊት ይቆማል (ሮሜ 14:10-12)። በግሪክ ቃል
 «የፍርድ ወንበር» ማለት «ቤማ» ሲሆን፤ የኦሎምፒክ ዳኞችም ስጦታ
 የሚሰጡበት ከፍ ያለ መድረክ የተገለጸው በዚሁ ቃል ነው። ስለዚህ
 ራሳችንን በሥነ-ሥርዓት በመቆጣጠር ለሕጎች ተገዢ እስከሆንን ሽልማት
 ለመቀበል የሚያግደን ነገር አይኖርም።

በመጽሐፍ ቅዱስ ታሪክ ውስጥ፤ አያሌ ሰዎች ሩጫቸውን በታላቅ
 መሳካት እንደጀመሩና ነገር ግን በመጨረሻ እንደወደቁ እንመለከታለን።
 ለዚህም ምክንያቱ የእግዚአብሔርን ሕግ ችላ በማለታቸው ነው። እነርሱም
 ደኅንነታቸውን ባያጡም ነገር ግን ሽልማታቸውን ያጣሉ (1ኛ ቆሮ.
 3:15)። በሉጥ (ዘፍ. 19)፤ በሶምሶን (መላ. 16)፤ በሳኦል (1ኛ ሳሙ.
 28:31)፤ በሐናንያና ሰጲራ (ሐዋ. 5) ላይ እንደደረሰው ሁሉ በእኛም
 ላይ ሊደርስብን ይችላል። «ኢየሱስን ተመልክተን» (ዕብ. 12:2)
 ሩጫችንን ያለመሰልቸት ዕለት በዕለት እንለማመድ። «ከላይ መጥራትን»
 እና ኢየሱስ ተመልሶ ወደ ሰማይ እንደሚወስደን በምናስብበት ጊዜ በጣም
 እንደሰታለን። በዚያን ጊዜ «ቤማ» ፊት ቆመን ሽልማታችንን
 እንቀበላለን። ይህ የወደፊት ተስፋ ነበር ጳውሎስን የገፋፋው፤ እና እኛንም
 በተመሳሳይ መንገድ ሊገፋፋን ይገባል።

በወደፊት ጊዜ መኖር

ፊልጵስፎስ 3: 17-21

በዚህ ደስታ በተሞላ ደብዳቤ ውስጥ ጳውሎስ ሲያለቅስ ማግኘት እንዴት እንግዳ ነገር ነው። ምናልባትም ያለቀሰው ለራሱ አዝኖና በደረሰበት አስቸጋሪ ሁኔታ ተበላጭቶ ሊሆን ይችላልን? አይደለም! እርሱ አንድ አሳብ ያለውና በአጋጣሚዎች ተስፋ የሚቆርጥ ሰው አልነበረም። ታዲያ ያለቀሰው አንዳንድ የሮማ ክርስቲያኖች በእርሱ ላይ ባቀረቡት ተቃውሞ ሆድ ስለባሰው ይሆን? አሁንም፤ አይደለም! እርሱ ትሑት አእምሮ ያለው ነበረና፤ ሰዎች እንዲህ በቀላሉ ደስታውን እንዲገፉበት ዕድል የሚሰጣቸው አልነበረም። ሆኖም እነኝ የፈሰሱት የእንባ ዘለላዎች ለራሱ ሳይሆን በሌሎች ምክንያት የፈሰሱ ናቸው። ጳውሎስ መንፈሳዊ አሳብ ስላለው አንዳንድ አስመሳይ ክርስቲያኖች በሚኖሩት ሕይወትና «በምድራዊ አስተሳሰባቸው» የተነሣ ልቡ በሐዘን ተሰብሮ ነበረ።

እርግጠኞች መሆን ባንችልም፤ በቁጥር 18-19 የተገለጸው የአይሁድ አክራሪዎችን በማስመልከት ይመስላል። ጳውሎስ ስለ አስመሳይ ክርስቲያኖች ሲጽፍ ሙሉ በሙሉ ከቤተ ክርስቲያን ውጭ ያሉ ሰዎች አይደሉም ይላል። የአይሁድ አክራሪዎች ደግሞ «የክርስቶስ መስቀል ጠላቶች» ነበሩና ክርስቶስ በመስቀል ላይ ተሰቅሎ ባስገኘው መዋጀት ላይ የሙሴን ሕግጋት ይጨምራሉ። «አትያዝ ... አትቅመስ ... አትንካ ...» ለሚሉት የብሉይ ኪዳን ሕግጋት መታዘዝ ሰው ሠራሽ ለሆኑት ለሆድ «አማልክት» የመታዘዝ ያህል ነው (ቆላ. 2: 20-23 ተመልከት)፤ እንዲሁም በመገረዝ ላይ የሚሰጡት ትኩረት ሊያፍሩበት የሚገባቸው እንጂ የሚያኮራቸው አልነበረም (ገላ. 6: 12-15)። እነዚህ ሰዎች መንፈሳዊ አሳብ ያላቸው አይደሉም፤ ያላቸው ምድራዊ አሳብ ነው። እነርሱ የያዙት እግዚአብሔር ለእስራኤል የሰጠውን ምድራዊ ሥርዓቶችና እምነቶችን ብቻ ነው። ለክርስቲያኖች በክርስቶስ ያለውን ሰማያዊ በረከቶች ይቃወማሉ (ኤፌ. 1: 3፤ 2: 6፤ ቆላ. 3: 1-3)

«መንፈሳዊ» የሚለው ቃል «ሕብረት» እንደሚለው ቃል ብዙ የአጠቃቀም ጉዳት ደርሶበታል። ብዙ ሰዎች «መንፈሳዊ ክርስቲያን»

ለማንም ሰው የማይገባ (ረቂቅ)፤ ሕልም የበዛበት፤ ሊሠራ የማይችል፤ እና የራቀ ነገር እንደሆነ አድርገው ያስባሉ። በሚጻልዩበት ጊዜ ድምጻቸውን ከመቃብር እንደወጣ ሰው ድምፅ በመቀያየር ለእግዚአብሔር አስቀድሞ የሚያውቀውን ነገር ለረጅም ሰዓታት ደጋግመው ያሳውቃሉ። እንዲህ አይነት ከአንገት በላይ የሆነ ሃይማኖተኛነት ለእውነተኛ መንፈሳዊነት የማይረባ ምሳሌ ነው። አንድ ሰው መንፈሳዊ አሳብ እንዲኖረው እስከፈለገ በግድ አሳባዊ ሊሆን ወይም እንደ መናኞች ዘግቶ መኖር አያሻውም። እንዲያውም በተቃራኒው፤ መንፈሳዊ አሳብ ለአማኙ በጣም ግልጽ ሆኖ እንዲያስብና ነገሮችን በይበልጥ በትክክል እንዲያከናውን ይረዳዋል።

«መንፈሳዊ አሳብ» ማለት በቀላሉ በሰማያዊ አስተያየት ወደ ምድር መመልከት ማለት ነው። «ዘወትር በላይ በሰማይ ስላሉት ነገሮች አስቡ እንጂ በምድር ላይ ስላሉት ነገሮች አታስቡ» (ቆላ. 3:2)። «በላይ ያለውን አስቡ እንጂ በምድር ያለውን አይደለም» (ቆላ. 3:2 የድሮው ትርጉም)። ዲ.ኤል.ሙዲ አንዳንድ ክርስቲያኖችን ሲወቅሱ «ሐሳባቸው ወደ ሰማይ በመምጣቱ፤ በዙሪያቸው ያሉትን ችግሮች የረሱ» ይሉ ነበር። እናም እንደዚህ ዓይነቱን ምክር አሁንም ቢሆን እንደቀላል ልናልፈው የሚገባ አይደለም። ክርስቲያኖች ሁለት ዜግነት አላቸው፤ ይኸውም በምድር ላይ እና በሰማይ ናቸው። በሰማይ ያለው ዜግነታችን በምድር ላይ የተሻልን ሰዎች እንድንሆን ያደርገናል። እርግጥ ሰማያዊ አሳብ ያላቸው አማኞች በዓለማዊ ነገሮች አይማረኩም። ክርስቲያኖች እንደ ጥላ አላፊ በሆነው በሰዎች አዲስ ፋሽን ተደልለው ዘላለማዊውን መግንሥት አይረሱም። ሉጥ የመረጠው መሬት በደንብ ውሃ የሚገባውን የዮርዳኖስ ሜዳማ ክፍል ነበር፤ ምክንያቱም ከብደት የሰጠው ለምድራዊ ፍላጎቱ በመሆኑ ነው። ዳሩ ግን በመጨረሻ ሁሉንም ነገር አጣ። ሙሴ በግብጽ ያለውን ደስታና ሀብት እንቢ አለ፤ ምክንያቱም በሕይወቱ የሚጠብቀው ወደር የሌለው ደስታ በመኖሩ ነው (ዕብ. 11:24-26)። «ሰው ዓለምን ሁሉ ቢያተርፍ ነፍሱን ግን ቢያጎድል ምን ይጠቅመዋል?» (ማር. 8:36)።

«እኛ አገራችን በሰማይ ነውና» (ቁ. 20)። «ዜግነት» ከሚለው የግሪክ ቃል «ፖለቲካ» የሚለውን ቃል እናገኛለን። ይህም አንድ ሰው በዜግነቱ የሚቀዳጃቸውን ባሕርያት ለማመልከት ጥቅም ላይ በሚውልበት ጊዜ ነው። ጳውሎስ መንፈሳዊ አሳብ እንዲኖረንና ዜግነታቸው ለሆነው ክርስቲያኖች ተገቢ የሆነው ባሕርይ እንዲኖረን ያሳስበናል። ልክ

ፊልጵስዩስ በባዕድ አገር የምትገኝ የሮም ቅኝ ግዛት እንደነበረች ሁሉ፤ እንዲሁም ለአማኞች ቤተ ክርስቲያን በምድር ላይ የምትገኝ «የመንግሥተ ሰማይ ቅኝ ግዛት» ናት።

1. ሰማችን በሰማይ ባለው መዝገብ ላይ ነው።

የፊልጵስዩስ ዜጎች ከሮም ውጭ የሚኖሩ ቢሆንም የሮም ዜጎች የመሆን መብት ነበራቸው። በፊልጵስዩስ አንድ ሕፃን በሚወለድበት ጊዜ የሰሙ በሕጋዊ መዝገብ ላይ መስፈር እጅግ አስፈላጊ ነበር። እንዲሁም አንድ ኃጢአተኛ በክርስቶስ በሚያምንበት ጊዜ የሰማይ ዜጋ ይሆናል፤ ስሙም «በሕይወት መዝገብ» ላይ ይጻፋል (ፊልጵ. 4:3)።

ዜግነት ጠቃሚ ነው። ወደ ሌላ አገር በምትጓዝበት ጊዜ ዜግነትህን የሚያረጋግጥ የይለፍ ወረቀት መያዝ በጣም አስፈላጊ ነው። ማናችንም «አገር የሌለው ሰው» በሚለው ታሪክ ውስጥ እንደተወሳው እንደ ፊሊፕ ኖላን ያለ የከፋ እጣ ደርሶን ለመሰቃየት አንፈልግም፤ ምክንያቱም እርሱ የአገሩን ስም በመራገሙ፤ ለፍርድ ቀርቦ ዕድሜ ልኩን በመርከብ ላይ እንዲያሳልፍና ዳግመኛ የትውልድ አገሩን መሬት እንዳይረግጥ እንዲሁም ስሟንም ሆነ ስለእድገቷ በዜና ማሰራጫ እንኳን እንዳይሰማ ተፈርዶበት ነበር። ለ56 ዓመታት ያህል ዕረፍት በሌለው ጉዞው ከመርከብ ወደ መርከብ እና ከባሕር ወደ ባሕር ሲዘዋወር ከቆየ በኋላ በመጨረሻም በባሕር ውስጥ ተቀበረ። እርሱ «አገር የሌለው ሰው» ነበር።

የክርስቲያኖች ስም «በሕይወት መጽሐፍ» ላይ ተጽፏል። እናም በመጨረሻ ወደ ሰማያዊ አገር ለመግባት የሚያስችለው ይህ ነው (ራእይ 20:15)። ስለ ክርስቶስ በምድር ስንመሰክር፤ እርሱ ደግሞ በሰማይ ይመሰክርልናል (ማቴ. 10:32-33)። ሰማችሁ በሰማያት ስለተጻፈ (ሉቃስ 10:20) ለዘላለም እንደተጻፈ ይቆያል። (በግሪክ ቃል «ተጻፈ» ተብሎ በሉቃስ 10:20 ላይ የተጠቀሰው የሚያመለክተው ለአንዴና «ለዘላለም» የተጻፈ መሆኑን ነው።)

በዋሽንግተን ዲ.ሲ. ያለችው ጓደኛዬ ለእኔና ለትልቁ ልጄ «ኋይት ሀውስን» እንድንጎበኝ ሁኔታዎችን አመቻችታልን ነበር። ከጠዋቱ በ2 ሰዓት በአንደኛው በር እንድንመጣ እና መታወቂያችንን እንድናሳይ ነግራን ነበር። ዴቪድ እና እኔ ወደ በሩ በደረስንበት ጊዜ ዘበኛው በትሕትና ሰማችንን ጠይቆን እኛም ነገርነው። መታወቂያችንንም አሳየነው «እሺ ጌታዬ! ሚስተር ዋርን ወርዝቢ እና ዴቪድ፤ መግባት ትችላላችሁ!»

አለን። እኛም ወደ «ኋይት ሀውስ» ገባን። ምክንያቱም ሰማችን በተገቢው ዝርዝር ውስጥ ተጽፎ ስለ ነበረ ነው፤ ነገር ግን ሰማችን የተጻፈው በሌላ ሰው አማላጅነት ነበር። ታዲያ ከእኛ መንግሥተ ሰማይ መግባት ጋር ስናዛምደው፤ ክርስቶስን ስላመንንና ሰማችን ስለተጻፈ፤ በዚህ ምክንያት በእርሱ መልካም ሥራና ማማለድ ብቻ በክብር እንገነባለን።

2. የሰማይን ቋንቋ እንናገራለን።

እነዚያ «ምድራዊ ነገሮችን የሚያስቡ» ስለምድራዊ ነገር ይነጋገራሉ። ያም ሆነ ይህ በልብ ውስጥ ሞልቶ ከተረፈው አፍ ይናገራል (ማቴ. 12:34-37)። ላልዳነ ሰው የእግዚአብሔር መንፈስ ነገሮች ሊገባው አይችልም (1ኛ ቆሮ. 2:14-16)፤ ታዲያ እንዴት በማስተዋል ሊናገሩ ይችላሉ? ዜግነታቸው በሰማይ የሆኑ መንፈሳዊ ነገሮች ስለሚገቧቸው እርስ በርሳቸው ስለ እርሱ መነጋገርና አሳብ መከፋፈል ደስ ይላቸዋል።

«እነርሱ ከዓለም ናቸው፤ ስለዚህም ከዓለም የሆነውን ይናገራሉ ዓለሙም ይሰማቸዋል። እኛ ከእግዚአብሔር ነን፤ እግዚአብሔርን የሚያውቅ ይሰማናል፤ ከእግዚአብሔር ያልሆነ አይሰማንም። የእውነት መንፈስና የስሕተትን መንፈስን በዚህ እናውቃለን» (1ኛ ዮሐ. 4:5-6)።

ነገር ግን የሰማይ ቋንቋ አሁን የምንናገረውን ብቻ የሚያጠቃልል ሳይሆን የምንናገርበትን መንፈስ የሚጨምር ነው። መንፈሳዊ አሳብ ያለው ክርስቲያን ቀኑን ሙሉ ከመጽሐፍ ቅዱስ እንደጠቀሰ መዋል የለበትም፤ ግን ከአፋ ለሚወጡት ቃላት ሊጠነቀቅና፤ ለእግዚአብሔር ክብር በሚያስገኝ መንገድ ለመናገሩ ራሱን መቆጣጠር አለበት። «ለእያንዳንዱ እንዴት እንድትመልሱ እንደሚገባችሁ ታውቁ ዘንድ ንግግራችሁ ሁልጊዜ፤ በጨው እንደተቀመመ፤ በጸጋ ይሁን» (ቆላ. 4:6)። ማንኛውም አማኝ ቢሆን ለሌላው ያልተረጋገጠ ወሬ ማስተላለፍ የለበትም። ንግግርህ በጨው እንደተቀመመ ይሁን ማለት በአነጋገርህ ሌላውን እንዳታስቀይም፤ ጥንቃቄ ማድረግ አለብህ ማለት ነው። ጨው፤ የተጨመረበትን ማንኛውም ነገር እንዳይበሰብስ ያደርጋል። «ለሚሰሙት ጸጋን ይሰጥ ዘንድ፤ እንደሚያስፈልግ ለማንጽ የሚጠቅም ማናቸውም በጎ ቃል እንጂ ክፉ ቃል ከአፋችሁ ከቶ አይውጣ» (ኤፌ. 4:29)።

3. ለሰማያዊ ሕግ እንታዘዛለን።

የፊልጵስዩስ ዜጎች ከሮም በመቶ በሚቆጠሩ ኪሎ ሜትሮች ርቀው ቢገኙም እንኳን የሚገዛቸው የግሪክ ሕግ ሳይሆን የሮም ሕግ ነበር። እንዲያውም ይኼው ሕግ ነበር ጳውሎስ ፊልጵስዩስን በጎበኘበት ጊዜ ወደ እስር ቤት ያስገባው (ሐዋ. 16: 16-24)። ጳውሎስ ግን ከሮማ ሕግ እስር ለመውጣት የሮማ ዜግነቱን መብት አስከበረ (ሐዋ. 16: 35-40፤ 21: 33-40፤ 22: 24-30)።

በ3: 7 ላይ ጳውሎስ የፊልጵስዩስ አማኞችን ሲያስጠነቅቅ የተሳሳተ ዓይነት ዜጎችን አትምሰሉ እያለ ይቃወማቸዋል። «እኔን የምትመስሉ ሁኑ»። እርግጥ ነው ጳውሎስ የክርስቶስ ተከታይ ነበር። በመሆኑም ተግዛጹ ከራስ ወዳድነት የመነጨ አይደለም (1ኛ ቆሮ. 11: 1)። ጳውሎስ ለዚህ ዓለም «ባዕድ» እንደሆነ የሚያውቅ ነው። «እንግዳ እና መጻተኛ» በመባልም ተጠቅሷል (1ኛ ጴጥ. 2: 11 ተመልከት)። የእርሱ ሕይወት በሰማያዊ ሕግ የሚገዛ ነው። ለዚህ ነው እርሱ የተለየ የሆነው። እርሱ ለሌሎች ያስብ ነበር እንጂ ስለራሱ አይጨነቅም። በመስጠት ደስ ይለዋል እንጂ በመቀበል አይደሰትም። እርሱን ግድ የሚለው ፍቅር (2ኛ ቆሮ. 5: 14) እንጂ ጥላቻ አልነበርም። በእምነት ለእግዚአብሔር ቃል ይታዘዛል። አንድ ቀንም እንደሚሸለም ያውቃል። አሁን ሰዎች ሊቃወሙት እና ሊያስቃዩት ይችሉ ይሆናል፤ ነገር ግን በመጨረሻው ቀን እርሱ አሸናፊ ይሆናል።

መናገሩ ቢያሳዝነኝም፤ ዳሩ ግን በአሁኑም ጊዜ ቢሆን ልክ እንደ ጳውሎስ ዘመን አይሁድ አክራሪዎች ሰማያዊ ዜጎች ነን ባዮች፤ ነገር ግን በሕይወታቸው የማያስመሰክሩ አያሌ ሰዎች አሉ። በሃይማኖት አድራጎታቸው ቀናኢ እና በሥነ-ሥርዓታቸው ጥበቅ ሊሆኑ ይችላሉ፤ ነገር ግን ሕይወታቸው በእግዚአብሔር መንፈስ ቁጥጥር ሥር ለመሆኑ የሚያመለክት አንዳችም ነገር የለም። ሁሉንም የሚሠሩት በሥጋ ኃይል ነው። እናም ክብርን ሁሉ ለግላቸው ያሰባስባሉ። በዚህ ራሳቸውም ከመጥፋታቸውም ደግሞም ሌሎችንም ሰዎች ወደ ጥፋት ይመራሉ። ጳውሎስ በእነዚህ ሰዎች የተነሣ ቢያለቅስ ምንም አያስገርምም።

4. ለሰማያዊ መንግሥት ታማኝ እንሆናለን።

የኢየሱስ ክርስቶስ መስቀል የመጽሐፍ ቅዱስ ርእስ፤ የወንጌል ማዕከልና፤ በሰማይም የምስጋና ዋናው ምንጭ ነው (ራእይ 5:8-10)። መስቀሉ እግዚአብሔር ለኃጢአተኞች ያለውን የራሱን ፍቅር ያስረዳል (ሮሜ 5:8)፤ የእግዚአብሔር ጥላቻ ግን በኃጢአት ላይ ነው። መስቀሉ ዓለም የሚወደውን ሁሉ ይፈርድበታል። በሰውም ልጅ ላይ በመፍረድ እውነተኛውን ፍርድ ያስታውቃል፤ ያም ፍርድ «ወንጀለኛ» የሚል ነው!

የአይሁድ አክራሪዎች «የክርስቶስ የመስቀል ጠላቶች» የሆኑት በምን መንገድ ነበር? በአንድ በኩል መስቀሉ የብሉይ ኪዳን ሃይማኖት መፈጸሚያ ነው። የቤተ መቅደሱ መጋረጃ ከሁለት በተቀደደ ጊዜ፤ በክርስቶስ በኩል ወደ እግዚአብሔር የሚወስደው መንገድ ተከፈተ ብሎ እግዚአብሔር አስታወቀ (ዕብ. 10:19-25)። ኢየሱስ «ተፈጸመ» ብሎ በጮኸ ጊዜ ለኃጢአት አንዴ ተሰዋ እና የመሥዋዕት ሥርዓት በሙሉ አበቃ (ዕብ. 10:1-14)። በእርሱ ሞት እና ትንሣኤ፤ ኢየሱስ «መንፈሳዊ መገረዝን» አከናወነ፤ የመገረዝንም ሥርዓት የማያስፈልግ አደረገው (ቆላ. 2:10-13)። አይሁዳውያን የሚከራከሩለትን ሁሉንም ነገር ክርስቶስ በመስቀል ሞት አስወገደው።

ከዚህም በተጨማሪ፤ ማናቸውንም አይሁዳውያን የሚመጸደቁበትን ሥርዓት አፍርሷል። ኢየሱስ በአይሁድና በአሕዛብ መካከል ያለውን ግድግዳ አፈረሰ (ኤፌ. 2:14-16)፤ አክራሪ አይሁዶች ግን ያንን ግድግዳ እንደገና ይገነባሉ። የሚታዘዙትም «የሥጋ ሥርዓቶችን» ነው (ዕብ. 9:10)፤ ለሥጋ ተፈላጊ የሆኑት ሥርዓቶች በመንፈስ ለምንመራው አያስፈልጉንም፤ ነገር ግን እውነተኛ አማኝ ሥጋን ይሰቅላል (ገላ. 5:24)፤ እንዲሁም ዓለምንም ይሰቅላል (ገላ. 6:14)። ሆኖም አይሁዶች የሚያስቀድሙት «ምድራዊ ነገሮችን» ነው። በአማኝ ሕይወት ውስጥ መስቀል ዋና ነው። ጳውሎስ በሰዎች፤ በሃይማኖት ወይም በራስ ማከናወን ክብር ይገኛል ብሎ አያምንም። የእርሱ ክብር መስቀሉ ነው (ገላ. 6:14)።

የእነዚህን ሰዎች የወደፊት ዕድል ጳውሎስ ስለሚያውቅ ያለቅላል፤ «መጨረሻቸው ጥፋት ነው» (ቁ. 19)። ይኼ ቃል የያዘው አሳብ ጥፋት እና «መጥፋትን» ነው፤ (በማር. 14:4 «ጥፋት» ተብሎ ተተርጉሟል)። ይሁዳን «የጥፋት ልጅ» ብሎ ይጠራዋል፤ ይህም ቃል በዮሐ. 17:12

ላይ ተደግጧል። የሕይወት ጥፋት እና የዘላለም ሕይወት መጥፋት መራራ ነው! ከዚህ ጋር ሲነጻጸር የእውነተኛው የእግዚአብሔር ልጅ ዜግነቱ ሰማያዊና የወደፊት ዕድሉም ብሩህ ነው።

5. እኛ የሰማዩን ጌታ እንመለከታለን።

የአይሁድ አክራሪዎች ይኖሩ የነበረው በብሉይ ዘመን ትዝታ ውስጥ ነበር። ለዚህም ነው የፊልጵስዮስን አማኞች ወደ ሙሴ ሕግ ለመመለስ ብርቱ ጥረት ያደረጉት። እውነተኛ ክርስቲያኖች ግን የሚኖሩት ለወደፊቱ ነው። የአዳኞቻቸውን ተመልሶ መምጣት እየተጠበቁ ነው (ቁ. 20-21)። ጳውሎስ እንደ ተቆጣጣሪ ሆኖ (በቁጥር 1-11) አዲስ ንብረትን አገኘ። እንደ ሯጭነቱም (በቁጥር 12-16) አዲስ ወኔ ተቀዳጀ። አሁን ደግሞ እንደ ባዕድ አገር ተወላጅ በመሆኑ፤ አዲስ ራእይ እያየ ነበረ። «እኛ አዳኞችን እንጠብቃለን!» ይህም የክርስቶስን መምጣት መጠበቅ ነው። አንድን አማኝ በመንፈሳዊ አሳብ እንዲመራ የሚገፋፋው ይህ ነው።

ስለ ወደፊቱ ተስፋ በማድረግ ውስጥ ከፍተኛ ኃይል አለ፤ ምክንያቱም አብርሃም ከተማን ፈልጎ እርሱ በድንኳን እየኖረ ነበር (ዕብ. 11፡13-16)። ደግሞ ሙሴ የሰማዩን ሽልማት ፈልጎ የምድሩን ሀብት ጥሉ ለመሄድ ፈቃደኛ ሆኖ ነበረ (ዕብ. 11፡24-26)። እንዲሁም «በፊቱ ስላለው ደስታ» (ዕብ. 12፡2) ኢየሱስ በመስቀል ለመታገስ ፈቃደኛ ሆኖ ነበር። ኢየሱስ ክርስቶስ ይመጣል የሚለው እምነት ለተሰጠ አገልግሎትና ሕይወት ዛሬ ኃይለኛ መነቃቂያ ነው። «በእርሱም ይህን ተስፋ የሚያደርግ ሁሉ እርሱ ንጹሕ እንደሆነ ራሱን ያነጻል» (1ኛ ዮሐ. 2፡28 - 3፡3 አንብብ)።

የሰማይ ዜጋ ሆኖ በምድር መኖር በፍጹም ተስፋ አያስቆርጥም፤ ምክንያቱም ጌታችን አንድ ቀን እንደሚመለስ ስለምናውቅ ነው። አለመታዘዝን እንዳያገኝብን በታማኝነት የሚሠራውን ሥራ መቀጠል ነው (ሉቃ. 12፡40-48)። መንፈሳዊ አሳብ ያለው አማኝ በዚህ ዓለም ነገሮች አይገዛም፤ የዚህ ዓለም በረከት እንዲመጣ ይጠበቃል። ይህም ማለት የዕለት ግዴታዎችን ችላ ማለት ወይም በግዴላሽነት መሥራት ማለት አይደለም፤ ይህ ማለት ግን ዛሬ እኛ የምንሠራው፤ የምንመራው፤ ኢየሱስ ለወደፊት በሚሠራው ይሆናል ማለት ነው።

ጳውሎስ በተለይም ትኩረት የሚሰጠው አማኞች የከበረ ሥጋ እንደሚለብሱ ስለተሰጠው ተስፋ ነው። ያም እንደ ክርስቶስ ሥጋ የከበረ

ነው። ዛሬ እኛ «በተዋረደ ሥጋ» ውስጥ ነው የምንኖረው (ይህ ቃል በቁጥር 21 ሲተረጎም «የረከሰ» ተብሏል)፤ ነገር ግን ክርስቶስን በምናይበት ጊዜ የክብር ሥጋችንን እንቀበላለን። ከዓይን ውልብታ በፊጠነ ቅጽበት እንለወጣለን (1ኛ ቆሮ. 15:42-53)። በዚያ ቅጽበት፣ የዓለም ነገሮች ሁሉ ለእኛ ዋጋ ቢስ ይሆናሉ፤ ልክ ዛሬም ቢሆን መሆን እንደሚገባቸው ነው! ስለወደፊቱም በማሰብ የምንኖር ከሆነ መንፈሳዊ አሳብን እናውቃለን፣ አስፈላጊም ለሆኑ ነገሮች እንኖራለን።

ኢየሱስ በሚመመልስበት ጊዜ፣ እርሱ ሁሉንም ነገር ለራሱ ሲያስገዛ (ቁ. 21) እንመለከታለን። «አሸናፊ» የሚለው ቃል ሁሉንም ነገር «በየደረጃው ማዘጋጀት» ማለት ነው። ይኼ ነው ዛሬ የእኛ ችግር? እኛ «ነገሮችን» በተገቢ ደረጃቸው አናዘጋጅም። የእኛ አስተሳሰብ የተዛባ ነው። ኃይልና ብርታታችንን ያለአግባብ ስለምናውለው ራእያችንም ስለደበዘዘ የክርስቶስ መምጣት በሕይወታችን ውስጥ እውነተኛና የሚገፋፋ ኃይል አልሆነም። ለወደፊት መኖር ማለት በሕይወታችን ክርስቶስ «ነገሮችን» እንደየተገቢው ደረጃ እንዲያዘጋጅልን መተው ማለት ነው። በሌላ አነጋገር «በዘላለማዊ አስተሳሰብ በመመልከት» ወይም በሙሉ ድፍረትና ቆራጥነትን፣ «ዓለሙም ምኞቱም ያልፋሉ፤ የእግዚአብሔርን ፈቃድ የሚያደርግ ግን ለዘላለም ይኖራል» በሚለው የእግዚአብሔር ቃል መተማመን ማለት ነው (1ኛ ዮሐ. 2:17)።

መጨነቅ የለብህም!

ፊልጵስፎስ 4: 1-9

ከቶውንም ለጭንቀት ምክንያት አለኝ የሚል ሰው ቢኖር፤ ያ ሰው ሐዋርያው ጳውሎስ መሆን ነበረበት። በፊልጵስፎስ ያሉ የሚወዳቸው ክርስቲያን ጓደኞቹ አንደኛው ከሌላው አልተስማሙም ነበር፤ እንዳይረዳቸውም እርሱ እዚያ አልነበረም። እርግጥ እኛ ኤዎድያንንና ሲንጤኪንን ስለምን እንደሚከራከሩ አናውቅም፤ ግን ምንም ይሁን ምን ቤተ ክርስቲያኗን ወደ መከፋፈል አድርጓት ነበር። በፊልጵስፎስ ካለው መሠረታዊ መከፋፈል በተጨማሪ ጳውሎስ በርም የሚገኙትን ክርስቲያኖች መከፋፈል መጋፈጥ ነበረበት (1: 14-17)። በእነዚህ ሸክሞች ላይ የሚጨመረው በማንኛውም ጊዜ የሞት ጥላ እያንዣቸው በበለጠ መሆኑ ነው። ጳውሎስ ለመጨነቅ ጥሩ ምክንያት ነበረው። ግን እንደዚያ አላደረገም! በእርሱ ፋንታ ጊዜ ወስዶ በጭንቀታችን ጊዜ ልንመራበት የሚገባውን የድል ምሥጢር አበሰረን።

ጭንቀት ምንድን ነው? የግሪኩ ቃል ትርጉም «መሸበር» በቁጥር 6 ውስጥ «በተለያዩ አቅጣጫዎች የሚጎተት» የሚለውን አሳብ ያስተላልፋል። ተስፋችን በአንድ አቅጣጫ ይጎተተናል፤ ፍርሃታችን ደግሞ ተቃራኒ በሆነ አቅጣጫ ይጎተተናል፤ በመሀሉም ተገነጣጥለን እናርፋለን። በጥንቱ የእንግሊዘኛ ተናጋሪዎች ዘንድ «ጭንቀት» የሚለው ቃል ትርጉም «አንቆ መግደል» ማለት ነው። በእውነት አንተ ተጨንቀህ የምታውቅ ከሆነ ለሌላውም ሰው መጨነቅ ማለት ምን ያህል ከባድ መሆኑን ልትረዳው ትችላለህ። እንዲያውም ጭንቀት በግልጽ በአካል ላይ እንደ ራስ ምታት፤ የአንገት ሕመም፤ የጨንገራ ቁስል፤ የጀርባ ሕመም እንኳን ሳይቀር የመሳሰለውን ጠንቅ ያስከትላል። ጭንቀት አስተሳሰባችንን፤ የምግብ ኡደታችንን፤ እንዲሁም ትክክለኛ ሥራ እንኳን እንዳንሠራ ሳይቀር ይጎዳል።

በመንፈሳዊ አስተያየት ስንመለከተው፤ ጭንቀት ስለ ሁኔታዎች፤ ስለ ሰዎች፤ ስለ ነገሮች ትክክል ያልሆነ አስተሳሰብ (አሳብ) እና የማይሆን ስሜት (ልብ) በሕሊናችን መቋጠር ማለት ነው። ጭንቀት ካሉት ችግሮች

ሁሉ ታላቁ የደስታ ሌባ ነው። «ጭንቀትህን እርሳው» የሚለው አነጋገር በራሱ አንድም ፋይዳ አይሠራም፤ ወይም ደስታችንን የሚሠርቅብንን ሌባ ለመያዝ አያስችለንም። ጭንቀት «የውስጥ ሥራ» ነው። በጭንቀት ላይ ድልን ለመቀዳጀት መመኘትን ብቻ ሳይሆን ቆራጥነትንም ይጠይቃል። የጭንቀት መከላከያ የተጠበቀ አሳብ ነው። «አእምሮንም ሁሉ የሚያልፍ የእግዚአብሔር ሰላም ልባችንንና አሳባችንን በክርስቶስ ኢየሱስ ይጠብቃል» [በጦር ሠፈር፤ እንደቆመ ወታደር] (ቁ. 7)። የተጠበቀ አሳብ በሚኖረን ጊዜ፤ የእግዚአብሔር ሰላም ይጠብቀናል (ቁ. 7) እና የእግዚአብሔር ሰላም ይመራናል (ቁ. 9)። ታዲያ እንዲህ ዓይነት መከላከያ እያለን ለምን እንጨነቃለን?

ጭንቀትን ለማሸነፍና የተጠበቀ አሳብ ባለቤት ለመሆን እስከፈለግን፤ እግዚአብሔር ያስቀመጣቸውን ትእዛዛት ማሟላት ይኖርብናል። እነርሱም ሦስት ናቸው፤ ትክክለኛ ጸሎት (ቁ. 6-7)፤ ትክክለኛ አስተሳሰብ (ቁ. 8)፤ ትክክለኛ ኑሮ (ቁ. 9)።

1. ትክክለኛ ጸሎት (4:6-7)

ጳውሎስ ስለማንኛውም ነገር «ጸልዩ» ሲል አልጻፈም። በዚህም ብልህነቱን በበለጠ አሳይቷል። እርሱ «ትክክለኛ ጸሎትን» ለመግለጽ በሦስት የተለያዩ ቃላት ተጠቅሟል። ጸሎት፤ ምልጃና፤ ምስጋና «ትክክለኛ ጸሎት» ሦስቱንም ያጠቃልላል። ጸሎት የሚለው ቃል በአጠቃላይ ልመናን ለጌታ ማቅረብ ነው። የሚያቅፋቸውም የማክበርን፤ የታማኝነትንና የአምልኮን አሳቦች ነው። ምንም ጊዜ ቢሆን ራሳችንን በጭንቀት ውስጥ ብናገኝ፤ የመጀመሪያ እርምጃችን ለብቻችን ከእግዚአብሔር ጋር በመሆን እግዚአብሔርን ማምለክ ነው። በአክብሮት በፊቱ መቅረባችንም እጅግ አስፈላጊ ነው። የእግዚአብሔርን ትልቅነት፤ ሞገሱን (ግርማ) ማየት አለብን። እርሱ የእኛን ችግር ሊፈታ ምንም የማይሳነው አምላክ መሆኑን መገንዘብ አለብን። እኛ ግን አብዛኛውን በደንብ ሳናስብበትና ወደ ዙፋኑ ረጋ ብለን በመቅረብ ምትክ፤ የተሰማንን ሁሉ በችኮላ በፊቱ እንናዘዛለን። ሆኖም «ለትክክለኛ ጸሎት» የመጀመሪያው ደረጃ አክብሮት ነው።

ሁለተኛው ምልጃ ነው። ይህም ቅን በመሆን ጥቅማችንን እና ችግሮቻችንን መካፈል ማለት ሲሆን፤ በግማሽ ልብ ተነሳስተን ለምናደርሰው ቅን ላልሆነ ጸሎት ቦታ የለውም፤ ዳሩ ግን እኛ

«በመናገራችን ብዛት እንደማንሰማ» (ማቴ. 6:7-8) ብናውቀውም ማነብነቡን እንመርጣለን። አባታችን ከእኛ የሚፈልገው ቅን የሆነ ጥያቄን እንደሆነም እንገነዘባለን (ማቴ. 7:1-11)። ኢየሱስ በጌተሴማኒ ውስጥ የጸለየው በእንደዚህ ያለ መንገድ ነው (ዕብ. 5:7)። እነኝ በጣም የሚቀርባቸው ደቀመዛሙርቱ ተኝተው በነበረበት ጊዜ እርሱ ግን የደም ላብ እያላበው ነበር። ምልጃ የመንፈሳዊ ትግል ነው እንጂ የሥጋ ኃይል ጉዳይ አይደለም (ሮሜ 15:30፤ ቆላ. 4:12)።

ከማክበርና ከምልጃ በኋላ እግዚአብሔርን ወደ ማድነቅና ወደ ምስጋና እንመጣለን (ኤፌ. 5:20፤ ቆላ. 3:15-17)። አባትም ልጆቹ «እናመሰግናለን» የሚሉትን በደስታ ይሰማል። ኢየሱስ አሥሩን ለምጻሞች ሲያነጻ፥ ከአሥሩ አንዱ ብቻ ነው ተመልሶ ያመሰገነው (ሉቃ. 17:11-19)። ታዲያ በዛሬውስ ጊዜ ያለው የአመስጋኞች ቁጥር ከዚህ ከፍ ያለ ይሆንን? ስንል እኛስ መገረማችን ይቀር ይሆን? ሁላችንም ብንሆን ለመጠየቅ እንቻታለን? ለማድነቅ ግን የዘገየን ነን።

እዚህ ላይ መረዳት ያለብን ነገር «ትክክለኛን ጸሎት» እያንዳንዱ ክርስቲያን ወዲያውኑ ሊፈጽመው የሚችለው ነገር አለመሆኑን ነው፤ ምክንያቱም «ትክክለኛ ጸሎት» የተመሠረተው በትክክለኛ አሳብ ላይ በመሆኑ ነው። ለዚህ ነው የጳውሎስ የሰላምታ መግለጫ በፊልጵስዩስ መጀመሪያው ላይ ሳይሆን በመጨረሻ ላይ የሚገኘው። ምናልባትም በምዕራፍ 1 ላይ ትኩረት ተሰጥቶት የተገለጸው የአንድ አሳብ ባለቤት እስከሆንን አክብሮትን መግለጥ እንችል ይሆናል። (ሁለት አሳብ ያለው ሰው ግን እንዴት ብሎ እግዚአብሔርን ማመስገን ይቻለዋል?) የምዕራፍ ሁለቱ ትሑት አእምሮ ካለን ደግሞ ወደ መግለጃ መሸጋገር እንችላለን። (ኩራተኛ አሳብ ያለው ሰው እግዚአብሔር አንዳች ነገር እንዲሰጠው ይጠይቃልን?) በምዕራፍ ሦስት ያለው መንፈሳዊ አሳብ ያለን እንደሆነ አድናቆታችንን ማሳየት እንችላለን። (ዓለማዊ አስተሳሰብ ያለው ሰው እግዚአብሔር የሰጠውን ምንም ስለማያውቅ አያደንቀውም)። በሌላ አነጋገር በምዕራፍ 4 ያለውን የተጠበቀ ልብ ለመለማመድ የምንፈልግ ከሆነ ደግሞ በምዕራፍ 1፥ 2 እና 3 ውስጥ ያለውን መለማመድ አለብን።

ጳውሎስ የሚመክረን ማንኛውንም ነገር በጸሎታችን አማካይነት በእግዚአብሔር ፊት እንድናቀርብ ነው። «ስለምንም ነገር አትጨነቁ ግን ስለማንኛውም ነገር ጸልዩ»፤ ይህ የእርሱ ምክርም፥ ማስጠንቀቂያም ነው።

የእኛ ዝንባሌ በሕይወታችን ውስጥ ስለሚያጋጥሙን «ትልልቅ ነገሮች» መጸለይ እና «ስለ ትንንሽ ነገሮች» ግን መጸለይን መርሳት ነው። ትንንሹ ችግሮቻችን አድገው ትልቅ እስኪሆኑም ድረስ እንዘነጋቸዋለን። ሆኖም እርሱንና እኛን ስለሚመለከተው ስለማንኛውም ነገር ከእግዚአብሔር ጋር መነጋገር፤ በጭንቀት ላይ ድልን የመቀዳጃው የመጀመሪያ ደረጃ እርምጃ ነው።

የዚህ ውጤት የሚታወቀው «የእግዚአብሔር ሰላም» ልብንና አሳብን በመቆጣጠሩ ነው። እንደሚታወሰው ጳውሎስ ከሮማ ወታደሮች ጋር ቀንና ሌሊት በሰንሰለት ተቆራኝቶ ይጠበቅ ነበር። በተመሳሳይ ሁኔታም «የእግዚአብሔር ሰላም» ጭንቀት በሚፈጥሩብን በሁለቱ የአካላቶቻችን ክፍል ላይ፤ ማለትም በልባችን (ትክክል ባልሆነ ስሜት) እና በአእምሮአችን (ትክክል ባልሆነ አስተሳሰብ) ላይ ቆሞ ይጠብቀናል። በደኅንነት ልባችንን ለክርስቶስ በምንሰጥበት ጊዜ «ሰላምን ከእግዚአብሔር» እንለማመዳለን (ሮሜ 5: 1)፤ ነገር ግን «የእግዚአብሔር ሰላም» ከዚህ በተጨማሪ አንድ ደረጃ ወደ በረከቶቹ ያቀርባል። ይህ ማለት ግን ከውጭ ችግር አይገጥመንም ማለት አይደለም፤ ግን አጋጣሚዎች፣ ሰዎች፣ ነገሮች ምንም ያህል ቢሆኑ በጸጥታና በእምነት ልንቋቋማቸው ይገባል።

ዳንኤል በጸሎት አማካይነት ስለሚገኘው ሰላም አስደናቂ ማብራሪያ ሰጥቷል። ንጉሡ ማንም እንዳይጸልይ ብሎ ባሳወቀ ጊዜ፤ ዳንኤል ግን ወደ ክፍሉ በመሄድ መስኮቱን ከፍቶ እንደ በፊቱ ይጸልይ ነበር (ዳን. 6: 1-10)። ዳንኤል እንዴት እንደ ጸለየ ተመልከቱ! እርሱ «በእግዚአብሔር ፊት ጸለየ አመሰግንም» (ቁ. 10) እና ይማልድም ነበር (ቁ. 11)። ጸሎት፣ ምልጃ፣ ምስጋና ሦስቱንም በአንድነት እያቀረበ ነበር። ውጤቱም በችግር መካከል ፍጹም የሆነ ሰላም ማግኘት ሆነ። ዳንኤል ሌሊቱን ፍጹም በሆነ ሰላም ከአንበሶች ጋር ሊያሳልፍ ቻለ፤ ንጉሡ ግን በቤተ መንግሥቱ ውስጥ እንቅልፍ አልወሰደውም ነበር (ቁ. 18)።

የተጠበቀ ልቦና ለማግኘትና ከጭንቀት ለመገላገል የመጀመሪያው እርምጃ ትክክለኛ ጸሎትን መለማመድ ነው። ሁለተኛው ተፈላጊ ደግሞ በመቀጠል የቀረበው ነው።

2. ትክክለኛ አስተሳሰብ (4: 8)

ሰላም ልብንና አሳብን ያጠቃልላል። «በአንተ ላይ ታምናለችና በአንተ ለምትደገፍ ነፍስ ፈጽመህ በሰላም ትጠብቃለህ» (ኢሳ. 26: 3)። የተሳሳተ አስተሳሰብ ወደ ተሳሳተ ስሜት ይመራናል። ብዙም ሳይቆይ ልብና አሳብ ስለሚራራቁ በጭንቀት እንታፈናለን። ምንም እንኳን ልናያቸው፣ ልንመዝናቸው ወይም ልንለካቸው ባንችልም አሳባችን እውነተኛ እና ኃይለኛ ባላጋራችን ሊሆን እንደሚችል መገንዘብ አለብን። በዚህም በመምራትና «ለክርስቶስ ለመታዘዝ አእምሮን ሁሉ እንማርካለን» (2ኛ ቆሮ. 10: 5)።

አሳብ ሲደጋገም ድርጊት ይከተላል፤

ድርጊት ሲዘወተር ልማድ ሆኖ ያርፋል፤

ልማድም በተራው ባሕርይን ይቀርጻል፤

ባሕርይ መልካም ሲሆን ደስታን ያስገኛል፤

ክፉ ከሆነ ግን ለጥፋት ያደርሳል።

ጳውሎስ ስለሁሉም ነገሮች እንደ ክርስቲያን ማሰብ እንደሚገባን በዝርዝር ጽፏል።

እውነት የሆነውን ሁሉ፡- ዶክተር ዋልተር ካቨርት ስለ ጭንቀት ምርምር ባካሄዱበት ጊዜ ሰዎችን ለማስጨነቅ አጥጋቢ ይሆናሉ ሲሉ የገመቷቸው ምክንያቶች 8% የሚሆኑትን ብቻ ነው። ሌሎቹ 92% ግን፡ ተጨባጭነት የሌላቸው፣ በፍጹም ሊሆኑ በማይችሉ ወይም ከማንም ሰው ቁጥጥር በላይ የሆኑ ምክንያቶች ናቸው። ሰይጣን ሐሰተኛ ነው (ዮሐ. 8: 44)፤ አሳባችንን በውሸቱ ለማበላሸት ይፈልጋል (2ኛ ቆሮ. 11: 3) «በውኑ እግዚአብሔር እንዲህ አለ?» በዚህ መንገድ ሔዋንን (ዘፍ. 3: 1 ጀምሮ) እንደቀረበ እኛንም ይቀርባል። መንፈስ ቅዱስ አሳባችንን በእውነቱ ይቆጣጠራል (ዮሐ. 17: 17፤ 1ኛ ዮሐ. 5: 6)፤ ግን ዲያቢሎስ በሐሰት ሊቆጣጠረን ይሞክራል። ምንም ጊዜም በሐሰት ካመንን፣ ሰይጣን ሥልጣን ይይዛል።

እውነተኛና ጽድቅ የሆነውን ሁሉ፡- ይህም ማለት «አክብሮት የሚገባውና ትክክለኛ» ማለት ነው። ብዙ ያልተከበሩ ነገሮች አሉና ክርስቲያን ስለ እነርሱ ማሰብ የለበትም። ይህም ማለት ደግሞ ዓይኖቻችንን ጨፍነን የትኛውንም የማያስደስተንን ነገር ከማየት መቆጠብ አለብን ማለት

አይደለም። በምትኩ መንፈሳችን ባልከበረ ነገር ላይ እንዳያተኩርና አላባችንም እንዳይበረዝ እንጠንቀቅ ለማለት ያህል ነው።

ንጹሕ፡ መልካምና የተመሰገነ የሆነውን ሁሉ፡- «ንጹሕ» የሚለው ምናልባትም የሥነ-ምግባር ንጽሕናን ለማለት ይሆናል። እንደ ዛሬው ጊዜ ሁሉ የቀድሞም ሰዎች፡ በየጊዜው በዝሙት ይፈተኑ ነበር (ኤፌ. 5:8-12፤ 4:17-24)። «መልካም» ማለት «ቆንጆና የሚሰብ» ማለት ነው። «የተመሰገነ» ማለት ደግሞ «ስለዚያ ነገር አንስቶ መነጋገሩ የሚያስደስት፡ የሚማርክ» ማለት ነው። አንድ አማኝ በዚህ በተበላሸ ዓለም ብልጭልጮች በመደለልና በመታለል ምትክ፡ ከፍ ላለ እና ጨዋ ለሆነ አስተሳሰብ መገዛት ይገባዋል።

በጎና ሊወደስ የሚገባው ሁሉ፡- በጎነት ያለውን ነገር ለመሥራት ሁላችንም እንገፋፋለን፡ ሊወደስ ስለሚገባውም ነገር ሁሉ ለሌሎች ማካፈሉ መልካም ነው። ማንም ክርስቲያን ሌሎች የሚዋረዱበትን ከማውራት ወይም ለራሱም ቢሆን ከማዳመጥ መቆጠብ አለበት፤ ምክንያቱም «የአእምሮ ኃይሉን ስለሚያደክምበት ነው።»

ይህንን ገለፃና ዳዊት ስለ እግዚአብሔር ቃል በመዝ. 19:7-9 ያሰፈረውን ብናወዳድረው ተመሳሳይነት እናገኝበታለን። በእግዚአብሔር ቃል ልቡንና አሳቡን የሞላ ክርስቲያን በውስጡ የተተከለ መሪ አለውና በሌሎች ዘንድ የተጠነሰሰውን ተንኮልና አሳብ በቀላሉ ለማወቅ ይችላል። «ሕግህን ለሚወድዱ ብዙ ሰላም ነው» (መዝ. 119:165)። ትክክለኛ አስተሳሰብ የዕለት በዕለት ከእግዚአብሔር ቃል ጋር የመገናኘት ውጤት ነው።

ለተጠበቀ አእምሮ ሦስተኛው አስፈላጊ ሁኔታ የሚከተለው ይሆናል

3. ትክክለኛ ኑሮ (4:9)

የአንድን ሰው አድራጎት ከሚገፋፋው ውስጣዊ ስሜት ለይቶ ለማየት አይቻልም። ኃጢአት ምንጊዜም ቢሆን የዕረፍት ማጣት ቢሆን (አእምሮው የደነዘ እስካልሆነ) ንጽሕና ግን የሰላም ውጤት ነው። «የጽድቅም ሥራ ሰላም፡ የጽድቅም ፍሬ ለዘላለም ጸጥታና መታመን ይሆናል» (ኢሳ. 32:17)። «ላይኛይቱ ጥበብ ግን በመጀመሪያ ንጽሕት ናት፡ በኋላም ታራቂ» ናት (ያዕ. 3:17)። የእግዚአብሔርን ሰላም ለማወቅ ትክክለኛ ኑሮ መምራት ያሻል።

ጳውሎስ አራት ተግባሮችን ያወዳድራል፡ «የተነገረና ተቀባይነት ያገኘ» እና «የተሰማ እና የታየ»። እውነትን መማር አንድ ነገር ነው፤ እውነትን መቀበልና በውስጣችን ማዋሃድ ግን የተለየ ነገር ነው (1ኛ ተሰ. 2:13)። የአንድን ነገር ትክክል መሆን በአእምሮአችን በመረዳት ብቻ ሳንቆጠብ በልባችንም ልናምንበት ይገባል። በጳውሎስ አገልግሎት ውስጥ እንደምንመለከተው፡ እርሱ የእግዚአብሔርን ቃል በማስተማር ብቻ አልተገታም፤ የሚያዳምጡትም የሚናገረውን ቃል ያምኑበት ዘንድ ሕይወቱንም የሚመራው በዚያው መንገድ ነበር። የጳውሎስ ልምምድ የእኛ ልምምድ መሆን አለበት። ቃሉን መማር፣ መቀበል፣ መስማት እና ማድረግ አለብን። «ቃሉን የምታደርጉ ሁኑ እንጂ ራሳችሁን እያሳታችሁ የምትሰሙ ብቻ አትሁኑ» (ያዕ. 1:22)።

የእግዚአብሔር ሰላም በእግዚአብሔር ፈቃድ ውስጥ ለመሆንና አለመሆናችን አንዱ መፈተኛ ነው። «በአንድ አካልም የተጠራችሁለት ደግሞ የክርስቶስ ሰላም በልባችሁ ይግዛ» (ቆላ. 3:15)። እኛ ከጌታ ጋር የሄድን እንደሆነ፣ የእግዚአብሔር ሰላም እና የሰላም አምላክ የሆነው እግዚአብሔር በልባችን ውስጥ በማደር፣ በምንሠራው ሁሉ ይመራናል። ትእዛዙን የማንቀበል ከሆነ ግን ፣ ያን ሰላም እናጣለን፣ መበደላችንንም እናውቃለን። የእግዚአብሔር ሰላም ወደእርሱ እንድንሄድ የሚጠራን የ«ዳኛ» ድምፅ ነው።

ትክክለኛ ጸሎት፣ ትክክለኛ አስተሳሰብ እና ትክክለኛ ኑሮ፡- እነዚህ ሦስቱ፣ የተጠበቀ አሳብ (ልብ) እና በጭንቀት ላይ ድል እንዲኖረን የሚያስችሉ ሁኔታዎችን የሚያጎናጽፉን ናቸው። የፊልጵስዩስ መልእክት ምዕራፍ 4 «የሰላም ምዕራፍ» በመባል ሲታወቅ ያዕቆብ 4 ደግሞ «የጦርነት ምዕራፍ» ነው። ያዕቆብም የሚጀምረው «በእናንተ ዘንድ ጦርና ጠብ ከወደት ይመጣሉ?» በሚለው ጥያቄ ነው። እርሱም የጦርነትን ምክንያቶች ሲገልጽ ትክክል ያልሆነ (የተሳሳተ) ጸሎት፣ («ትለምናላችሁ ነገር ግን አትቅበሉም፤ ምክንያቱም በክፉ ትለምናላችሁ» (ቁ. 3)፤ የተሳሳተ አስተሳሰብ፣ («ሁለት አሳብም ያላችሁ እናንተ፣ ልባችሁን፣ አጥሩ» (ቁ. 8) እና ትክክለኛ ያልሆነ ኑሮ («ዓለምን መውደድ ለእግዚአብሔር ጥል እንዲሆን አታውቁም?» (ቁ. 4) ይዘረዝራል። መሀል ሰፋሪ መሆን አንችልም። አንድም በእግዚአብሔር መንፈስ ላይ ልባችንን በማሳረፍ ትክክለኛ ጸሎት፣ ትክክለኛ አስተሳሰብ እና ትክክለኛ

ኑሮ እንለማመዳለን ወይም ለሥጋችን ተገዥዎች በመሆን ራሳችንን ከጭንቀት ውስጥ እንዘፍቀዋለን።

ልንጨነቅ የምንፈልግበት ምንም ምክንያት የለም። ጭንቀት ኃጢአት ነው (ማቴ. 6:24-34 በቅርቡ አንብበህ ታውቃለህን?) የእግዚአብሔር ሰላም ይጠብቀናል እና የእግዚአብሔር ሰላም ይመራናል! ታዲያ ለምንስ እንጨነቃለን?

የመደሰት ምሥጢር

ፊልጵስፎስ 4: 10-23

«የእርሱ ችግር ይህ ነው፤ እርሱ የሙቀት መለኪያ እንጂ የሙቀት መቆጣጠሪያ (ቴርሞስታት) አይደለም»። (ቴርሞስታት ማለት በሙቀት አገር፥ ለምሳሌ እንደ አሰብ ባለ አገር፥ የሙቀት መጠን ከልክ ሲያልፍ ሚዛናዊ እንዲሆንና በክፍሉ ውስጥ ልክኛ ሙቀት እንዲኖር የሚያደርግ መሣሪያ ነው።)

አንድ ዲያቆን የተናገረው ይህ ዐረፍተ ነገር የመጋቢውን የማወቅ ፍላጎት አነሳሳው። ለዚህ ሁሉ መንስዔው፥ ስለቦርድ አባሎች ምርጫ ውይይት በሚካሄድበት ጊዜ የተሾመ ስም በእጩነት በመጠቀሙ ነው።

«መጋቢ፥ ይህን ያልኩበት ምክንያት» ሲል ዲያቆኑ በማብራራት «የሙቀት መለኪያ (ቴርሞ ሜትር) በአካባቢው ያለውን የአየር ጠባይ ይመዘግባል እንጂ ምንም አይለውጥም፥ አገልግሎቱ ሁልጊዜ የሙቀቱን መውጣትና መውረድ ማሳወቅ ብቻ ነው፤ ነገር ግን የሙቀት መቆጣጠሪያው (ቴርሞስታት) የአካባቢውን የአየር ሁኔታ በማስተካከል፥ የቀዝቀዘውን ያሞቃል፥ የሞቀውን ያቀዝቅዛል። ተሾመ ግን እንደ ቴርሞሜትር ነው። ነገሮችን የመለወጥ ኃይል ያንሰዋል፤ እንዲያውም እራሱን መለወጡ ነው የሚቀለው» አለ።

ሐዋርያው ጳውሎስ ግን ቴርሞስታት ነበር። ሁኔታዎች በተቀየሩ ቁጥር እርሱም መንፈሳዊ አቋሙን ወደታችና ወደላይ ከማድረግ ይልቅ ሥራውንና ክርስቶስን ማገልገሉ ሳያቋርጥ በትክክል ይቀጥል ነበር። በዚህ ደብዳቤ መጨረሻ ላይ ያሰፈራቸው የግል ማጣቀሻዎቹ እንደሚያመለክቱት፥ ለሁኔታዎች የሚሸነፍ ሳይሆን በሁኔታዎች ላይ ድል አድራጊ ነበር፡- «የምኖርበት ኑሮ ይበቃኛል» (ቁ. 11) «ሁሉን እችላለሁ» (ቁ. 13)፤ «ሁሉ አለኝ» (ቁ. 18)። ጳውሎስ ደስታን ለማግኘት አንዳችም ዓይነት የሚገፋፋ ነገር አይፈልግም ነበር። እርሱ ደስታውን የሚያገኘው መንፈሳዊ ሀብቶችን አትረፍርፎ ከሚሰጠው ከክርስቶስ ነው።

መደሰት ማለት ግድ የለሽነት ወይም ካለማወቅ በሚደረግ የሐሰት ሰላም መዝናናት ማለት አይደለም። ግድ የሌለው አማኝ ለሌሎች የማያስብ ሲሆን፤ ደስተኛ ክርስቲያን ግን፤ በረከቱን ለሌሎች ለማካፈል ይፈልጋል። መደሰት ማለት ከውጊያ ማምለጥ ሳይሆን፤ ነገር ግን በጦርነት ላይ ሆኖም ለዘላቂ ሰላምና መረጋጋት በልብ ሙሉነት መታገል ነው። «በማንኛውም ሁኔታ ቢሆን (ያለኝ ነገር ይበቃኛል) » ማለትን ተምራለሁ» (ቁ. 11 አዲስ ትርጉም)። ከዚህ ጥቅስ ውስጥ ሁለት ቃላቶች በጣም አስፈላጊ ናቸው። እነርሱም «ተምራለሁ» እና «ያለኝ ይበቃኛል» የሚሉት ናቸው።

«ተምራለሁ» የሚለው ግሥ «በልምምድ አውቄአለሁ» ማለት ነው። የጳውሎስ መንፈሳዊ ደስታ፤ ደገንነቱን ወዲያውኑ እንዳገኘ የተቀዳጀው ነገር አይደለም። በብዙ አስቸጋሪ የሕይወት ገጠመኞች ውስጥ ማለፍ ነበረበት። «መርካት» ማለት በውጭ ነገሮች ሳይደገፍ፤ ከውስጥ በሚመነጩ ኃይሎች ብቃትን ማግኘት ተብሎ ሊተረጎም ይችላል። ይህ የሚገልጸው መላው ሀብቱ በውስጡ ያለውን ግለሰብ ሲሆን፤ ውጪያዊ የሆኑ ሌሎች ማሟያ ነገሮች አያስፈልገውም። በግሪኩ ቃል መሠረት «ራሱን ቻለ» ማለት ነው። ይህ በስቶይክ ፈላስፎች ዘንድ ተወዳጅ ቃል ነበር፤ ነገር ግን ክርስቲያን በራሱ ብቁ አይደለም። በክርስቶስ ግን ብቁ ነው። ክርስቶስ በውስጣችን እስካለ ለሕይወታችን የሚያስፈልጉን ነገሮች ሁሉ በብቃት ይኖሩናል።

በዚህ ምዕራፍ ጳውሎስ ብቁ እንድንሆን የሚያደርጉንና ደስታን የሚሰጡንን ሦስት አስደናቂ መንፈሳዊ ምንጮች አቅርቧል።

1. ከሁሉ በላይ የሚመራው የእግዚአብሔር ማዘጋጀት (4:10)

ከፍተኛ የሳይንስ ውጤት ባለበት በዛሬው ዘመን እግዚአብሔር ዓለምን እንደሚቆጣጠር የምንሰማው አልፎ አልፎ ብቻ ነው፤ አንዳንድ ጊዜ የሚያድርብን ግምት ይህ ዓለም እጅግ ሰፊ የተፈጥሮ ተሽከርካሪ እንደሆነና እግዚአብሔር ራሱ እንኳን ሊቆጣጠረው እንደማይችል ነው። ነገር ግን የእግዚአብሔር ቃል በግልጽ እንደሚያስተምረን በተፈጥሮ እና በሰው ሕይወት ውስጥ እግዚአብሔር አስቀድሞ የሚቆጣጠረው ሥራ እንዳለ ነው። ለእግዚአብሔር ሁሉም ነገር አስቀድሞ ታይቶታል ማለት ነው። ይህ ደግሞ በማየት ብቻ የተወሰነ ሳይሆን የሚያዘጋጅልንም ነገር

መኖሩን የሚያመለክት ነው። እግዚአብሔር በቅድሚያ የሚሠራውት ሁኔታዎችንና አጋጣሚዎችን ለማቀድና የእርሱን ዓላማ ለመፈጸም ነው።

ለዚህ ጥሩ ማብራሪያ የሚሆነው የዮሴፍ እና የወንድሞቹ ታሪክ ነው (ዘፍ. 37-50)። ዮሴፍ ወንድሞቹ ስለቀኑበት እንደ ባሪያ ገና በ17 ዓመቱ ሸጡት። ወደ ግብፅ ከተወሰደም በኋላ እግዚአብሔር ከሰባት ዓመት ጥጋብ በኋላ የሰባት ዓመት ራብ እንደሚደርስ በፈርዖን ራእይ አማካይነት ገለጸለት። የፈርዖን ሕልም በዮሴፍ ሕልም ፈቺነት እውነተኛነቱ ተረጋገጠ። በዚህም ምክንያት ዮሴፍ የግብፅ ጠቅላይ ሚኒስትር ሆነ። ከህያ ዓመታት መለያየት በኋላ የዮሴፍ ወንድሞች ከእርሱ ጋር ታረቁ፤ እናም ጌታ ያደረገውን ተረዳ።

ዮሴፍ «እግዚአብሔር ሕይወትን ለማዳን ከእናንተ በፊት ሰድዶኛል» አለ (ዘፍ. 45:5)። «እናንተ ክፉን ነገርን አሰባችሁብኝ፤ እግዚአብሔር ግን... ለመልካም አሰበው» (ዘፍ. 50:20)። እንግዲህ የእግዚአብሔር ቅድመ-ዝግጅት የሚባለው ይህ ነው። በኑሮ ጉዳይ ላይ እጁን በማግባት ሁሉንም ነገር ይቆጣጠራል። ጳውሎስ በሕይወቱና በአገልግሎቱ ይህንን መለኮታዊ ቅድመ-ዝግጅት ተለማምዶታል። እና እንደዚህም ሲል ሊጽፍ ችሏል። «እግዚአብሔርንም ለሚወዱት እንደ አሳቡም ለተጠሩት ነገር ሁሉ ለበጎ እንዲደረግ እናውቃለን» (ሮሜ 8:28)። እግዚአብሔር በቅድመ-ዝግጅት በፊልጵስዩስ ያለችውን ቤተ ክርስቲያን የእርዳታ እጇን እንድትዘረጋለት አነሳስቷል። ከሁሉም በላይ ደግሞ ጳውሎስ ፍቅራቸውን በጣም በሚፈልግበት ሰዓት እነርሱም እንደሚወዱት አረጋገጡለት። ቀድሞውንም ቢሆን የሚረዱበትን መንገድ ባለማወቅ እንጂ በልባቸው ዝግጁ ነበሩ ማለት ነው። ብዙ ክርስቲያኖች ዛሬ የመርዳት እድሉ አላቸው፤ ነገር ግን ግድ የላቸውም።

ሕይወት ተከታታይ ገጠመኞች ሳይሆን ሁሉም በእግዚአብሔር ፈቃድ ውስጥ የሚያልፍ ነው። «እመራሃለሁ፤ አይኖቼን በአንተ ላይ አጠናለሁ» [መዝ. (32):8]። አብርሃም እግዚአብሔርን «ያህዌ ይርኤ» ብሎ ጠራው ትርጉሙም «ጌታ ያየዋል» (ዘፍ. 22:14) ማለት ነው። «የራሱንም ሁሉ ካወጣቸው በኋላ በፊታቸው ይሄዳል» (ዮሐ. 10:4)። ይህ የእግዚአብሔር ቅድመ-ዝጅግት አስደናቂ የደስታ ምንጭ ነው።

2. የማይሻር የእግዚአብሔር ኃይል (4: 11-13)

ጳውሎስ አለማማረፍን ለጓደኞቹ ለማሳወቅ የፈጠነ ነበረ። የእርሱ ደስታ በአጋጣሚዎች ወይም በነገሮች ላይ የተመሠረተ አይደለም፤ የእርሱ ደስታ የሚመጣው በጣም ጥልቅ ከሆነ ነገር ነው። ከደኅንነት ወይም ከብልጥግና ከተለየ ነገር ነው። ብዙዎቻችን በምንዋረድበት ጊዜ ወዲያውኑ መለመን እንደሚገባን ተምረናል። ምክንያቱም ችግሮች እንደደረሱብን ፈጥነን ወደ ጌታ እንሮጣለን፤ «መጽናናትን» የተማርነው ግን በጣም ጥቂቶች ነን። ለአማኞች ከችግር ይልቅ ብልጥግና በጣም ይጎዳቸዋል። «ሀብታም ነኝና ባለ ጠጋ ሆኜአለሁ አንድም ስንኳን አያስፈልገኝም» (ራእይ 3: 17)።

በቁጥር 12 ላይ ያለው «አውቄአለሁ» የሚለው ቃል በቁጥር 11 ላይ ካለው «ተምሬአለሁ» ከሚለው ጋር አንድ ዓይነት ትርጉም የላቸውም። «አውቄአለሁ» የሚለው «ምሥጢሩን ማወቅ» ማለት ነው። ይህን ቃል ሃይማኖት የሌላቸው ሰዎች «ለአስማታዊ ቋንቋ» ማስተማሪያ አድርገው ይጠቀሙበታል። ጳውሎስ ግን በፍርድ እና በፈተና መካከል በማለፍ የሚያስደንቀውን «የደስታ ምሥጢር» አውቋል። «ኃይልን በሚሰጠኝ በክርስቶስ ሁሉን እችላለሁ» (ቁ. 13)። መንፈሳዊ ደስታን የሚሰጥ የክርስቶስ ኃይል በውስጡ ነበረ።

ጉሙ የቺካጎ ከተማ አውሮፕላን ማረፊያ የሆነውን የአሄር አውሮፕላን ጣቢያ ሸፍኖታል። በዚህም የተነሣ የመነሻዬ ሰዓት ዘግይቶ ነበር። እዛው አውሮፕላን ጣቢያ ውስጥ ቁጭ ብዬ መጽሐፍ ባነብም በመንፈሴ ግን እግዚአብሔርን ይህን ጉዞዬን እንዲያሳካልኝ ከመለመን አላቋረጥኩኝም። እንደ እኔው አውሮፕላን የሚጠብቅ ትልቅ ሰው ከአጠገቤ ነበረ። ሆኖም እርሱ ግን እንደተቆጣ አንበሳ ወደላይና ወደታች ይንጎራደድ ነበር። በተጨማሪም ስለጉሙ አለመግፈፍ በማማረር የሚወረውራቸው አንዳንድ ቃላት ለጆሮ የሚቀፉ ነበሩ። እኔም ስለሰውየው «ምንም ውስጣዊ ሀብት የሌለው ነው» ስል አሰብኩኝ። ቆይቶም፤ አውሮፕላኑ ይህን ያህል ቢዘገይም አንተ ግን ምን ትዕግሥት ቢኖርህ ነው ዝም ብለህ የተቀመጥከው ሲል ጠየቀኝ። በዚህ መልካም አጋጣሚ ወንጌልን ላካፍለው እድል አገኘሁ።

ከላይኛው ኒውዮርክ፤ በኒውዮርክ ከተማ በኩል አድርገን ወደ ቺካጎ ተመልሰን በመብረር ላይ እንዳለን፤ በኬኔዲ አየር ማረፊያ ላይ ለማረፍ

ብቻ ከአንድ ሰዓት በላይ በአየር ላይ መቆየት እንደሚኖርብን ተገለጸልን። በዚያን ጊዜ ከበራፉ በስተማዶ ያለው አንድ ተሳፋሪ አስተናጋጂን በመጥራት «መጠጥ አምጪልኝ!» ሲል በጩኸት አዘዛት። ለዚህ ሰው ነገሮች በማይሳኩበት ጊዜ የነበረው መጽናኛ ሀብት ይኸው መጠጠ ብቻ ነበር ማለት ነው።

መላው ተፈጥሮ የተመሰረተው በተሰወሩ ምንጮች ላይ ነው። ትልልቅ ዛፎች ውሃንና ማዕድናትን ለማውጣት ሥርቻቸውን ከመሬት በታች ይልካሉ። በበረዶ በተከደኑ ተራሮች ውስጥ ወንዞች የራሳቸው ምንጭ አላቸው። ለአንድ ዛፍ በጣም ጠቃሚው ክፍል ከምድር ሥር ያለውና የማይታየው ክፍል ነው። የሥር አሠራሩ፣ እንደዚሁም በክርስቲያኑ ሕይወት ውስጥ ጠቃሚ የሆነው ክፍል ለእግዚአብሔር ብቻ የሚታየው ክፍል ነው። ወደ እግዚአብሔር ጥልቅ ምንጭ በእምነት ካልቀረብን በኑሮ ጭንቀት ውስጥ እንወድቃለን። ጳውሎስ በሕይወቱ ውስጥ ሲሠራ በክርስቶስ ኃይል ላይ ተመስርቶ ነበር (1:6፥ 21፤ 2:12-13፤ 3:10 ተመልከት)። የጳውሎስ መመሪያ «የምችለው በክርስቶስ በኩል» ነው የሚል ነበር፤ እና ይህ መመሪያ የእኛም መመሪያ ሊሆን ይችላል።

ቁጥር 13ን ጄ.ቢ.ፊሊፕስ የተረጎመው «በእኔ ውስጥ በሚኖረው በአንድ በእርሱ ብርታት ምክንያት ለማንኛውም ነገር ዝግጁ ነኝ» ሲል ሲሆን፣ ሕያው ቃል የተባለ ትርጉም ደግሞ «ጌታ እንዳደርገው የሚፈልገውን ነገር ሁሉ፣ ኃይልና ብርታት በሚሰጠኝ በክርስቶስ እፈጽመዋለሁ» በማለት ተርጉሞታል። የትኛውንም ትርጉም ብንጫርጥ ሁለቱም የሚናገሩት ስለተመሳሳይ ጉዳይ ነው። አንድ ክርስቲያን ለሕይወት ተፈላጊ በሆነ ነገር ብቁ ለመሆን ተፈላጊው ኃይል በውስጡ አለው። ለእኛም በዚህ ኃይል ለመጠቀም የሚያስፈልገን እምነት ብቻ ነው።

እያንዳንዱ ክርስቲያን በዶክተር ሀዋርድ ቴይለርና በሚስታቸው የተጻፈውን «የሀድሰን ቴይለር መንፈሳዊ ምሥጢር» የሚል መጽሐፍ ማንበብ አለበት። ይህን ያልኩበት ምክንያት መጽሐፉ በቻይና ውስጥ በማገልገል ላይ በነበሩ ሚስዮናዊያን ሕይወት ውስጥ ያለውን ውስጣዊ ኃይል በጉልህ ስለሚያሳየን ነው። ምንም እንኳን ሀድሰን ቴይለር ለብዙ ዓመታት በብርታት ቢሠራና ክርስቶስም ፍላጎቱን ሁሉ እንዲያሟላለት

ቢተማመንም፤ ሆኖም ደስተኛና ነፃነት የሚሰጣው ሰው አልነበረም። በኋላ ላይ ግን ከጓደኛው የደረሰው ደብዳቤ የክርስቶስን ብቁነት አሳይቶ ዓይኑን ከፈተለት። «የምታመነው በራሴ ታማኝነት ሳይሆን፤ ነገር ግን ብቸኛው ታማኝ ወደሆነው ወደጌታ በመመልከት ነው!» ይላል ደብዳቤው፤ ይኼ ነበር ሕይወቱን የለወጠለት። ከዚያን ጊዜ ጀምሮ ለእያንዳንዱ የየዕለት ኃላፊነቱ ራሱን በክርስቶስ ኃይል ላይ ያሳርፍ ጀመር። እና የክርስቶስም ኃይል በእርሱ ውስጥ መሥራቱን አሳየ።

እንደዚሁ ሁሉ በዮሐንስ 15 ውስጥ ኢየሱስም በወይኑ ግንድና በቅርንጫፎቹ ምሳሌ ተመሳሳይ ትምህርት አስተምሯል። እርሱ ግንዱ ነው እኛ ደግሞ ቅርንጫፎች ነን። ቅርንጫፍ መልካም የሚሆነው ፍሬ ሲያፈራ ብቻ ነው፤ አለበለዚያ ፍሬ ካላፈራ ይቃጠላል። ቅርንጫፍ በራሱ ኃይል ፍሬን ማፍራት አይችልም፤ ነገር ግን ሕይወት የሚያገኘው ከግንዱ ነው። «ያለ እኔ ምንም ልታደርጉ አትችሉም» (ዮሐ. 15:5)። እንደ አማኝ ግንኙነቱን ከክርስቶስ ጋር ካደረገ፤ የእግዚአብሔርም ኃይል ከእርሱ ጋር ይሆናል። «ኃይልን በሚሰጠኝ በክርስቶስ ሁሉን እችላለሁ» (ፊልጵ. 4:13)።

እግዚአብሔር በበላይነት የመቆጣጠር ሁኔታና ሊሸነፍ የማይችል ኃይል መያዙ፤ እነዚህ ሁለት መንፈሳዊ ምንጮች፤ በመንፈሳዊ ሕይወታችን እርሱን እንድናገለግል ለመጠቀም እንድንችል የሚያደርጉን ይሆናል። ነገር ግን ሌላም ሦስተኛ ምንጭ አለ።

3. የማይለወጠው የእግዚአብሔር ቃል ኪዳን (4:14-20)

ጳውሎስ ውድ ስለሆነው ስጦታ የፊልጵስዩስን ቤተ ክርስቲያን ያመሰግናል። ስጦታቸውንም ከታወቁ ከሦስት ነገሮች ጋር ያወዳድራል።

(1) እምቡጥ ያለው ዛፍ (ቁ. 10)፡- «እንደ ገና ልታስቡ ስለ ጀመራችሁ» የተባለ ሐረግና «ጥሩ ሆኖ የበቀለ» የሚለው ቃል የሚያስተላልፈው አሳብ የሚዛመደው ከአበባ ወይም እምቡጥ ከጣለ ዛፍ ወይም ከፈካ አበባ ጋር ነው። ብዙ ጊዜ በመንፈስ በ«በበጋ ወራት» ውስጥ እናልፋለን፤ ግን «የክረምት» ወራት ሲገባ አዲስ ሕይወትና በረከት እናያለን። ዛፉ በራሱ ወደ ሌላ ስፍራ አይዘዋወርም፤ ተፈጥሮአዊ ሁኔታዎቹም አይለወጡም። ልዩነቱን ያስገኘው በውስጡ ያለው አዲስ ሕይወት የማመንጨት ኃይል ነው።

(2) መዋዕለ ነዋይ (ቂ. 14-17)፡- ጳውሎስ የወንጌላዊነት ስጦታቸውን እንደ መዋዕለ ነዋይ አይቶ፤ የሚከፈላቸውም መንፈሳዊ ወለድ ከፍ ያለ እንደሚሆን አጤነ። «ተካፈላችሁ» የሚለው ቃል በተለመደ አነጋገር «ኅብረት» ማለት ነው። ቤተ ክርስቲያኗ «መስጠት እና መቀበልን» ባቀፈ የማደራጀት ተግባሯ ላይ ተሰማርታለች። ቤተ ክርስቲያኗ ለጳውሎስ ምድራዊ ሀብት ብትሰጠውም በምትኩ ከጌታ መንፈሳዊ ሀብት ተቀብላለች። ጌታ የሂሳብ መዝገባችንን በጥንቃቄ በመያዝ ለምናበድረው ሁሉ መንፈሳዊ ወለድ ይከፍለናል፤ ስለዚህ ያላትን ምድራዊ ሀብት የማታከፋፍል ቤተ ክርስቲያን መንፈሳዊ ድሃ ናት።

(3) መሥዋዕት (ቂ. 18)፡- ጳውሎስ ስጦታቸውን የተመለከተው ለእግዚአብሔር ክብር በመሠዊያው ላይ እንደቀረበ መንፈሳዊ መሥዋዕት ነው። በክርስቲያን ሕይወት ውስጥ «መንፈሳዊ መሥዋዕቶች» የሚባሉ ነገሮች አሉ (1ኛ ጴጥ. 2፡5 ተመልከት)። ሰውነታችንን መንፈሳዊ መሥዋዕት በማድረግ ማቅረብ አለብን (ሮሜ 12፡1-12)፤ እንዲሁም ምስጋናን ከከንፈሮቻችን (ዕብ. 13፡15)፤ መልካም ሥራዎች ለጌታ የቀረቡ መሥዋዕቶች ናቸው (ዕብ. 13፡16)። እና እኛም በተሰጠን ዕድል በመጠቀም ወደ ጌታ የምንመልሳቸው የጠፉ ነፍሶች እንደዚያው ናቸው (ሮሜ 15፡16)። እዚህ ላይ ጳውሎስ የፈልጽሰዩስ አማኞችን እንደ ካህናት ይመለከታቸዋል፤ ፍቃዳቸውን ለጌታ እንደ መሥዋዕት ሰጥተዋል። ከሚልክያስ 1፡6-14 እንደምንረዳው ለጌታ ካለን ከሁሉም በጣም የበለጠና ውብ የሆነውን ማቅረብ ይገባናል።

ደግሞ ጳውሎስ የተላከለትን ስጦታ ከፈልጽሰዩስ ሰዎች ብቻ እንደመጣ እንደ ቀላል ነገር አድርጎ አላየውም። እርሱ የተመለከተው ለችግሩ ማሟያ እንዲሆን ከሰማይ እንደተላከለት ስጦታ ነው። የጳውሎስ እምነት በጌታ ላይ ነበር። በቁጥር 18 እና 19 መካከል አስደናቂ ልዩነት አለ። በራሳችን አባባል ጳውሎስ ያለውን ብንገልጽው እንዲህ እንላለን፡ «እናንተ ለእኔ የሚያስፈልገኝን እንዳሟላችሁልኝ፤ እግዚአብሔር የእናንተን ያሟላላችሁ። እናንተ ለእኔ አንድ የሚያስፈልገኝን ነገር አሟላችሁልኝ፤ እግዚአብሔር ግን የእናንተን ሁሉንም ፍላጎታችሁን ያሟላላችሁ። እናንተ ከድህነታችሁ ሰጣችሁኝ፤ እግዚአብሔር ግን በክብሩ ባለጠግነት የሚያስፈልጋችሁን ሁሉ ይሰጣችኋል።»

ሆኖም እግዚአብሔር በስግብግብነታችን የምንጠይቀውን ሁሉ ሊሰጠን ቃል አልገባልንም። የእግዚአብሔር ልጅ በእግዚአብሔር ፈቃድ ውስጥ በሚሆንበት ጊዜ የሚያገለግለው ለእግዚአብሔር ክብር ነው። ማንኛውም ያለውን ፍላጎት ያገኘዋል። ሀድሰን ቴይለር ብዙ ጊዜ «የእግዚአብሔርን ሥራ በእግዚአብሔር መንገድና ለእግዚአብሔር ክብር እስከሠራን፤ እግዚአብሔር ከሚሰጠን አያንድልብንም» ይሉ ነበር።

አንድ ወጣት መጋቢ ዓመታዊ በጀቱን ከሚያዘጋጀው የእራት ግብዣዎች፣ ባዛሮችና ከመሳሰሉት በማሰባሰብ ይሸፍን ወደነበረ አንድ ቤተ ክርስቲያን ለማገልገል ተመድቦ ነበር። ሆኖም ለሹማምንቶቹ በዚህ ፕሮግራማቸው እንደማይስማማ ነገራቸው። እርሱም «እግዚአብሔር እያንዳንዱን ፍላጎታችንን ያሟላልን ዘንድ እንጸልይና እንጠይቀው» ካለ በኋላ በመጥጠል፣ «በወሩ መጨረሻ ሁሉንም ሒሳብ ክፈሉ፤ የእኔን ደመወዝ ግን እስከመጨረሻው አዘግዩት። ለደሞዜ በቂ ገንዘብ ከሌለ የምጎዳው እኔ እንጂ ቤተ ክርስቲያኗ አይደለችም፤ ግን ማንም ሰው እንደማይጎዳ አስባለሁ» ሲል አሳቡን ደመደመ። ሹማምንቶቹ ግን ቤተ ክርስቲያኗም ሆነች መጋቢው በችግር እንደሚቆራመዱ እርግጠኞች ሆነው ነበር። ነገር ግን እንደገመቱት ሳይሆን ቀረ። በእያንዳንዱ ወር እያንዳንዱ ሒሳብ ተጠናቆ ይከፈል ነበር። የሚገርመው ደግሞ በዓመቱ መጨረሻ ላይ በካዝናው ውስጥ ለመጀመሪያ ጊዜ ትርፍ ገንዘብ መገኘቱ ነው።

እርካታ በቂ ከሆነ ከመንፈሳዊ ምንጭ የሚመጣ ነው። ምንጮቻችን የእግዚአብሔር ቁጥጥር፤ የእግዚአብሔር ኃይልና የእግዚአብሔር ተስፋዎች ናቸው። እነዚህ ምንጮች ጳውሎስን በሕይወቱ ለሚያስፈልገው ሁሉ የሚመጥን አደረጉት። እኛንም ደግሞ በቂ ያደርጉናል።

የፊልጵስፎስን መልእክት በሥራ ላይ ማዋል!

አሁን የዚህን የሚያስደስትና በሥራ ላይ ሊውል የሚችል ደብዳቤ ጥናት ጨርሰናል። ምን እንደተማራችሁ አትርሱ! በጣም ጥሩው ነገር የመጽሐፍ ቅዱስ ጥናት ከፍተኛው ጠቀሜታ በመማሩ ሳይሆን ሕይወትን በማጎጽ ነው። ታዲያ በሕይወታችን ያለውን ደስታ በዘላቂነት ለመጠበቅ የሚከተሉትን ምክሮች ማጤኑ ጠቀሜታ ይኖረዋል።

1. በየቀኑ መጀመሪያ ላይ አሳባችንን ለጌታ እናስገዛ። ይህ መሥዋዕትነትንም የሚጨምር ልመና ነው። «እንግዲህ፥ ወንድሞች ሆይ፥ ሰውነታችሁን እግዚአብሔርን ደስ የሚያሰኝና ሕያው ቅዱስም መሥዋዕት አድርጋችሁ ታቀርቡ ዘንድ በእግዚአብሔር ርኅራኄ እለምናችኋለሁ፥ እርሱም ለአእምሮ የሚመች አገልግሎታችሁ ነው። የእግዚአብሔር ፈቃድ እርሱም በጎና ደስ የሚያሰኝ ፍጹምም የሆነው ነገር ምን እንደ ሆነ ፈትናችሁ ታውቁ ዘንድ በልባችሁ መታደስ ተለወጡ እንጂ ይህን ዓለም አትምሰሉ» (ሮሜ 12:1-2)። ሰውነታችሁን፥ አሳባችሁን እና ፈቃዳችሁን በእምነት እያንዳንዱን ቀን ስትጀምሩ ለእግዚአብሔር ሰጡ።
2. መንፈስ ቅዱስ አሳባችሁን በቃሉ እንዲያድስ ፍቀዱለት። ድልንና ደስታን ለማግኘት መጽሐፍ ቅዱስን በየቀኑ ሥርዓት ባለው መንገድ ማንበብ አለብን።
3. ስንጸልይ እግዚአብሔርን ለዚህ ቀን የጠራ እና ትሑት አእምሮ፥ መንፈሳዊ እና የጸና አሳብ እንዲሰጠን መጠየቅ ይገባናል። የቀኑን ፕሮግራም በምናወጣበት ጊዜ፥ ዕቅዳችን እግዚአብሔር እንዲኖረን ከሚፈልገው ደስታ ምንም ነገር እንደማያሰናክልብን እርግጠኞች ልንሆን ይገባናል። ምናልባት የማትወዱትን ሰው ማግኘት ይኖርባችሁ ይሆናል፤ ሆኖም እግዚአብሔር የሚያስፈልጋችሁን ትሑት አእምሮ እንዲሰጣችሁ ጠይቁት። ወይም ድንገት አስቸጋሪ በሆነ ልምምድ ውስጥ ማለፍ ይኖርባችሁ ይሆናል፤ በዚህን ጊዜ ስለ ክርስቶስና ስለ ወንጌል ብቻ የሚያሰላስል የተሰጠ አንድ አሳብ እንዲኖርህ ጸልይ። ይህ ጸሎት ደግሞ በግል ፍላጎት ላይ ብቻ የተመረኮዘ መሆን የለበትም።

4. ቀኑን ሙሉ፥ «አሳብህን ጠብቅ»! የውስጥ ሰላምህንና ደስታህን ያጣህ ከሆነ፥ ለጥቂት ጊዜ እራስህን በፅዋና መርምረው። አንድ አሳብ ነው ወይ ያለኝ? ክርስቶስን ለማክበር ባጋጠመኝ መልካም ዕድል ሳልጠቀምበት ቀረሁ ወይ? በትሑት አእምሮዬ በመገዛት ምትክ በሰዎች ላይ የመኩራራት መንፈስ አሳየሁ ወይ? ኃጢአት መሥራታችንን ካወቅን፥ ወዲያውኑ ለጌታ መናዘዝ አለብን (1ኛ ዮሐ. 1፡9)። ያጠፋነውም ጥፋት ካለ ባለ አቅማችን ሁሉ ለማካካስ መጣር አለብን። በዚህ መንገድ ልናስተካክለው የማንችል ከሆነ፥ እኛነታችንን ልናስመሰክርበት የምንችል ሌላ ዕድል እንዲሰጠን እግዚአብሔርን እንለምን።

5. የአሳባችሁን አድማስ ተቆጣጠሩ። በፊልጵ. 4፡8 ላይ የተጠቀሰውን የጳውሎስን ተግሣጽ አስታውሱ፤ «እውነተኛ የሆነውን ነገር... ጭምት ... ንጹሕ ... ፍቅርና መልካም ወሬ ያለበት ቢሆንም እነዚህን አስቡ»። ደግ ያልሆነ ወይም ንጹሕ ያልሆነ አሳብ ከአእምሮአችሁ በሚገባበት ጊዜ ወዲያውኑ አስወግዱት። በችልታ ካለፋችሁት ግን ሥር ይሰድዳል፥ ያድጋል፥ ብሉም ደስታችሁን ይቀማችኋል። ሰይጣን አንዳንድ ጊዜ «በእሣት የተቀጣጠሉ ቀስቶችን» በእኛ ላይ ይወረውራል፤ በሌላ ጊዜ ደግሞ እኛን ለመጉዳት በሌሎች ሰዎች ይጠቀማል። የተሳሳቱ አስተሳሰቦችን ከሕሊናችን የማስወገጃው ጥሩ ዘዴ፥ አእምሮአችንን በመጽሐፍ ቅዱስ መመላት እና የእግዚአብሔርን ቃል በሕሊናችን ቀርፀን ለመያዝ መሞከሩ ነው።

6. የእናንተ ደስታ በግላችሁ ብቻ ተወስኖ መቅረት እንደሌለበት አስታውሱ! ደስታችሁ ክርስቶስን ለማክበርና፥ በእናንተም በኩል ሌሎችን ለመርዳት ከእግዚአብሔር የተሰጣችሁ ስጦታ መሆኑን ምንጊዜም ልትገነዘቡ ይገባል። ክርስቶስን መጀመሪያ፥ ሌሎችን ሁለተኛ፥ ራስን መጨረሻ ማድረግ ውጤቱ ደስታ ይሆናል!